

The book is owned by pee_man@samgler.org
Typed to Word Document by ton@samgler.org
Converted to PDF Format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

ปีกนาวิ

ป. อินทรपालิต

ความเดิมในเรื่อง 'จอมเวหา'

หลังจากการประจัญบานกลางหาวอย่างดุเดือดระหว่างหมู่เครื่องบินไทยกับฝรั่งเศส ร.ท.

นิกร การุณวงศ์ ได้นำเครื่องบินของเขาเข้าชนกับเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดหนักของฝรั่งเศส ยังผลให้เกิดเพลิงไหม้ตกลงมาพังพินาศทั้งคู่ นิกรกะโดดร่มออกมาได้แต่ก็ถูกเพลิงลวกตามร่างกายบาดเจ็บสาหัส ต้องถูกส่งไปยังโรงพยาบาลทหาร.

คืนวันนั้นเอง กองทัพอากาศของเราได้เดินทางไปบอมบ์ไซ่ง่อน ร.ต. สงวน ไทยแท้ กับ พ.จ.ท. พลพัชราภรณ์ ถูกกะสุนปืนกลบาดเจ็บ ทั้งสองอุตสาหะพยายามนำเครื่องบินกลับมาฐานทัพโดยสวัสดิภาพแล้วพลกับกิมหงวนก็ไปอยู่โรงพยาบาลร่วมกับนิกรเพื่อนเกลอของเขา.

ด้วยความสามารถของนายแพทย์ดิเรก ธรรมศิริ สามสหายก็หายป่วยเป็นปกติภายใน ๑๕ วันและกลับเข้าประจำการอีก.

เมื่อออกจากประจำการมาถึงกองทัพอากาศ พล, นิกร, กิมหงวนก็ได้รับข่าวอันเป็นที่น่าสลดใจว่า ร.อ. นิตย ณาภาส ผู้บังคับฝูงบินใหญ่ภาคเขมร ถูก ร.อ. วัวมา พี่ชายของ 'อ้ายหางเขียว' ผู้มีสมญาว่า 'จอมเวหา' ยิงตาย สามเกลอพากันโกรธแค้นมาก ต่างหมายมั่นปั้นมือที่จะแก้แค้นแทนผู้บังคับบัญชาของเขา พล, นิกร, กิมหงวนได้ขออนุญาตท่านผู้บัญชาการ เพื่อนำเครื่องบินไปทำทนายสู้รบกับ 'จอมเวหา' แต่หาได้รับอนุญาตไม่ ทั้งนี้เพราะคุณพระคงสว่างฯ เห็นว่าสามเกลอเพิ่งหายป่วย สุขภาพยังไม่สมบูรณ์.

ความเจ็บใจ และความมุ่งหวังที่จะเทอดเกียรตินักบินไทย ทำให้กิมหงวนฝ่าฝืนวินัยอย่างร้ายแรง เขาได้นำเครื่องบินประจำตัวของเขาไปพบ 'จอมเวหา' โดยไม่มีคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา และอาสาเสียพยายามไปจนถึงรัง 'จอมเวหา' ได้สู้รบกันอย่างทรหด ร.อ. วัวมากะสุนปืนหมดจึงหลบหนีเสียหวนของเรา กิมหงวนติดตามไม่ลดละ เขาบังคับเครื่องบินร่อนลงสนามบินข้าศึก ไต่ยิงหยอกล้อพวกทหารอากาศฝรั่งเศส แล้วก็นำ 'อ้ายหางดำ' กลับฐานทัพ.

การฝ่าฝืนวินัยในเวลาสงครามย่อมเป็นความผิดที่อภัยให้ไม่ได้ ถึงแม้ ร.ต. กิมหงวนจะมีความดีความชอบในทางราชการมากมายก็ตาม ดังนั้นท่านเจ้าคุณปัจฉิมพิณาศ แม่ทัพใหญ่ภาคเขมรจึงสั่งกักขังอาเสีย ๓ วันในฐานะกรรณ.

ในระหว่างที่กิมหงวนสงบอารมณ์อยู่ในซังเตนั้น วันหนึ่ง ตอนกลางวัน 'จอมเวหา' ได้นำหมู่เครื่องบินขับไล่และเครื่องบินโจมตีเข้ามาบอมบ์จังหวัดศรีสะเกษของเรา นักบินฝรั่งเศสที่มากับ 'จอมเวหา' ล้วนแต่เป็นนักบินเมืองขึ้นในอาฟริกาที่ชำนาญการรบ ผ่านสงครามภาคยุโรปคราวนี้มาแล้ว ผุ่งเครื่องบินขับไล่ของเราทะยานขึ้นต่อสู้ทันที เป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดใหญ่ยิ่งกว่าทุกครั้ง

พ.จ.ท. พล พัทธราภรณ์ ได้ประหาร 'จอมเวหา' ด้วยฝีมือยิงปืนอันแม่นยำของเขา นอกจากนั้น นิกกรับนักบินผู้กล้าหาญของเราก็ยิงเครื่องบินฝรั่งเศสตกเกือบหมด ที่เหลือตายต่างก็บินหนีกลับโดยด่วน.

พลกับนิกกรได้รับพระราชทานยศเป็นนายเรืออากาศตรีทันที (คำสั่งเลื่อนยศทำเรื่อง 'จอมเวหา' ปรากฏว่า พลได้เลื่อนยศเป็นที่นายเรืออากาศตรีนั้น ช่างเรียงของเราพลั้งเผลอไป ที่ถูกเป็นนายเรืออากาศตรี ท่านผู้อ่านโปรดทราบตามนี้) และได้ติดสายแดง คือสายเกียรติยศอันเป็นบำเหน็จแห่งความกล้าหาญ ส่วนกิมหงวนคณะกรรมการผู้พิจารณาความชอบทหารในเวลาสงครามลงมติเห็นพ้องกันว่าอาเสียได้ฝ่าฝืนวินัย ถึงแม้ว่าเขาได้รับบาดเจ็บจากการโจมตีซึ่งก่อนก็ไม่ควรเลื่อนยศให้ แต่ทางการก็กรุณาให้กิมหงวนประดับสายแดงได้เช่นเดียวกับ พล, นิกกร.

ความสามารถอาหาญของ พล, นิกกร, กิมหงวนทำให้เขาได้มีโชคดีย้ายจากฝูงบินใหญ่ผสมภาคเขมรไปเป็นนักบินแห่งฝูงบินนาวิกที่ฐานทัพเรือสัตตหีบ เพื่อร่วมรบกับกองทัพเรือ.

คำสั่งที่ให้ย้ายไปนั้น เป็นวันที่กิมหงวนพ้นโทษพอดี.

๑๖ มกราคม.

เวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. เศษ ฮ็อกพับฐานทาสีพลาซมาหมายเลข ๑ - ๒ - ๓ จอดอยู่ใต้ทางลมกลาง สนามบินศรีโสภณอย่างสง่าผ่าเผย 'กะทิงเปลี่ยว' หมายเลข ๒ ใหม่เอี่ยม เป็นเครื่องบินประจำตัวของ ร.ต. นิกร การุณวงศ์ แทนเครื่องบินลำเก่าที่พังละเอียดไปแล้ว นิกรได้นำเครื่องบินขึ้นบินทดลองเมื่อตอนเช้าตรู่ เกือบชั่วโมง เป็นที่พอกพอกใจเขามาก.

พล, นิกร, กิมหงวน จะออกเดินทางไปด้วยไปตัดตีสบตามคำสั่งด่วน ในเวลา ๑๙.๓๐ น. นี้ บรรดาเพื่อน ทหารอากาศต่างรู้สึกอาลัยรักเขามาก โดยเฉพาะ ว่าที่ ร.ท. ทองใบ ธวัชชัย อาลัยลูกศิษย์ทั้งสามของเขา ยิ่งกว่าใคร ๆ วันนี้สนามบินเงียบเหงาผิดปกติ นักบินและช่างอากาศ รุมล้อมสามเกลอตั้งแต่เช้า กิมหงวน ถึงกับร้องไห้คิดถึงเพื่อน ๆ ที่เคยร่วมสงครามบนเวหา.

แทบจะกล่าวได้ว่า สามเกลอเป็นมิ่งขวัญของฝูงบินใหญ่ผสมภาคเขมร ดูเหมือนคุณพระคง ส่วน ๆ ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศคนเดียวเท่านั้นที่ติดดีใจอยากให้พล, นิกร, กิมหงวนไปเสียให้พ้นอก ท่าน ตั้งแต่กิมหงวนมาเป็นนักบินอยู่ในความปกครองของท่าน พระคงส่วน ๆ หนักอกหนักใจมากทีเดียว ถึงกับเป็นโรคเส้นประสาท แต่อาการไม่สู้จะร้ายแรงนัก ท่านหวุดหวิดจะเตะอาลัยตั้งหลายครั้ง แต่จนใจที่ เขาเป็นหลานชายของท่านแม่ทัพ ฉะนั้นการที่สามเกลอย้ายไปเป็นนักบินนาวิ ก็เปรียบเหมือนนกยูงเขาออกจากอก.

จวนจะถึงเวลาเดินทางแล้ว

พล, นิกร, กิมหงวนในเครื่องบินแบบกางเกงขาสั้น สวมเสื้อเชิ้ต สวมหมวกบินและแว่นตาซึ่งเลิกไว้บน หน้าผาก กำลังยืนอยู่หน้าโรงเก็บมีเพื่อนนักบินและช่างอากาศนับจำนวนร้อยล้อมรอบเขา.

ทุกคนกล่าวคำอวยชัยให้พรเขา อธิษาศัยไมตรีจิตต์ของเพื่อนทำให้สามเกลอเต็มตื่นไปด้วยความปีติ ทั้งสามยืนสนทนาร่ำลาเพื่อนอยู่เกือบชั่วโมงแล้ว.

อาลัยเอื้อมือสะกิดแขนพลแล้วพะยักพะยิดให้มองไปทางขวามือ ซึ่งคุณพระคงส่วน ๆ กับ ร.อ. ศิริผู้บังคับฝูงบินยืนสนทนากันเงียบ ๆ อยู่ภายใต้ปีกเครื่องบินมาตินบอมบ์เบอร์ลำหนึ่ง

“เฮะ - ไหน ๆ เสื้อก็จะจากถ้ำแล้วไว้พล กะเข้าคุณพระคงส่วน ๆ เล่นรี ?”

นายพัชราภรณ์ ลืมตาโพล่ง

“อ่า - แกจะเล่นกับไฟหรือนี่ ?” พลพูดยิ้ม ๆ “อย่าไว้ ถ้าแกขึ้นเอาไม้ไปแห่ตุ๊ดเสื่อละก้อเป็นอดไป สัตตหีบแน่ ๆ เชียวแก”

อาลัยหัวเราะ

“เฮ้ย - เราจะเข้าอย่างมีหลักจะเป็นอะไรไปวะ ไปน่า ไปลาท่านด้วย” พุดจบก็หันมาทางนิกรซึ่งยืน
นัยตาปรืออยู่ “กร - ไปลาท่านผู้บัญชาการและผู้บังคับฝูงเสียหน่อยซี”

นิกรพะยักหน้า

“เอา - ไปก็ไป” แล้วเขาก็กวาดสายตามองไปรอบ ๆ “เอ - พอต้าข้าจนปานแล้วยังไม่เห็นโผล่หัวมา
เลย ถ้าจะยังไม่ตื่นก็ไม่รู้”

กิมหงวนพุดขอตัวบอกความประสงค์กับเพื่อน ๆ แล้วจุดแขนพล, นิกรพาเดินตรงเข้าไปหาท่านผู้
ใหญ่ทั้งสอง.

คุณพระคงสว่าง ฯ แลเห็นแต่ไกล ก็จู้ยปากจึกจักบ่นกับ ร.อ. ปานิกนันท์

“เอาแล้วอ้ายเปรตสามคนนี่คงมากจะเข้าผมอีก”

ร.อ. ศิริหัวเราะ

“ได้ทำอย่างถือสาแกลยครับ นายเรืออากาศตรีกิมหงวนนะผมคิดว่าแคงไม่สู้จะเต็มเต็งหรือ
ครับ”

ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศทำหน้าที่ชอบกล

“ผมอยากเตะจ้งเลย ให้ดินตายซีเข้า ถ้าไม่เกรงใจท่านแม่ทัพผมชกด้วยสนับมือแล้ว ฟับผ่า!”

ผู้บังคับฝูงอมยิ้ม

“ไหน ๆ แยกก็จจะจากเราไปแล้วครับ ได้ทำควรวอโหสิให้แก ความดีความชอบในวงราชการสงคราม
แกก็ทำไว้มาก เท่า ๆ กับความทะเล้งของแกทีเดียว”

“จริง - คุณศิริ จู้ย ฯ อย่าพุดอะไรถึงมันเลย ประเดี้ยวเจ้าหงวนมันเล่นงานผมแย อ้ายหมอนี่ ฮี้อ -
ชื่อของมันผมยังไม่อยากเอ่ย ทั้งเกลียดทั้งกลัวเชียว”

พล, นิกร, กิมหงวนเดินยิ้มแป้นตรงเข้ามา ยืนชิดเป็นแถวเรียงเดียว ชิดเท้าตรงอย่างแข็งแรง กระทำ
ความเคารพคุณพระคงสว่าง ฯ

“พวกผมสามคนขอกราบลาคุณพระป้าไปก่อนนะครับ” อาเสี้ยพุดหน้าตาเฉย.

ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศเม้มริมฝีปากแน่นหายใจไม่ทั่วท้อง

“เสือกเรียกฉันว่าคุณพระป้าอีก”

“โธ - เป็นอะไรไปละครับ ได้ทำก็คือพ่อของผมนั่นเอง แล้วผู้บังคับฝูงก็เปรียบเสมือนพี่ชายของผม”
พุดจบเขาก็หันมาทาง ร.อ. ศิริ “เฮี้ยผมลานะครับ ไม่ตายคงพบกันอีก”

เสี้ยหรือผู้บังคับฝูงทำตาปริบ ๆ

“เชิญ - สวัสดิ์มีชัย” เขาพุดหัวนที่สุด หน้าตานูดบึ้ง.

พระคงสว่าง ฯ จำใจพุดกับสามเกลอ

“ขออวยพรให้การเดินทางของพวกเขาจะเป็นไปโดยสวัสดิภาพ หวังว่าเธอทั้งสามจะมีชื่อเสียงเด่นที่สุดในฝูงบินนาวีเป็นแน่” แล้วท่านก็ยกมือตบท้ายด้วยความรักใคร่อันจริงใจของท่าน “โง่ - พลพอได้เป็นนายเรืออากาศตรีเธอก็เปิดเชียนะ เข้าที่มาก แต่งนายทหารส่งขึ้นอีกเป็นกอง”

นิกรพูดสอดขึ้นเบา ๆ

“แต่เห็นจะสู้ผมไม่ได้นะครับ คุณครับได้ทำไฉนเล่นเมื่อไหร่”

คุณพระค้อนควีบ

“ฉันไม่อยากพูดกับแก” ท่านตวาดเว็ด.

“จริงครับ” อาเสี่ยพูดเสริมขึ้น “อ้ายกรรมันทะเลิ่ง พูดกับผมดีกว่าครับ”

ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศเอ็ดตะโรเสียงลั่น

“แกก็เหมือนกัน”

“อ้าว!” อาเสี่ยอุทาน “หลงจึงเก่าเจ็งทั้งคู่ แหม - ผมไม่อยากไปเลยคุณป้า คิดถึงคุณป้าเหลือเกินครับ อ้า - บอกน้อง ๆ ด้วยนะครับว่า อ้ายหางดำขอลาก่อน”

พระควงสว่าง ๆ ทำปากจู๋ยตาถลน

“กิมหงวน! เกออย่าลามปามไปถึงลูกสาวฉัน วนิดากับแกเคยรู้จักมักจี่กันเมื่อไหร่?”

อาเสี่ยยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก หันมายกคิ้วหัวตากับนิกร

“เฮะ - วนิดาเฮะ คล้องกับกันเปียบเซียวกิมหงวน - วนิดา วนิดา - กิมหงวน ฮี - ฮี ถ้าจะสวยเหมือนคุณป้า”

“ทะเลิ่ง!” คุณพระตะโกนสุดเสียง แล้วกะโจนเข้าตะครุบคอกิมหงวนเขย่า “ถ้าแกขึ้นทะเลิ่งกับฉันอีกนิดเดียว ฉันจะรายงานขังแกทันที”

“อ้อย - กลัวแล้วครับ ปล่อยซีครับ ประเดี้ยวลูกกะเดือกหลุด ฮุย!”

“ฮีม! เคะจะห้จะร้ายเสียแล้วแกนี่” พูดจบท่านผู้บัญชาการทหารอากาศก็ปล่อยมือออก.

ขณะนั้น, รถยนต์เร่งตราจกักรคันหนึ่ง โผล่มุ่มตึกกองบัญชาการ เล่นตรงมาอย่างรวดเร็ว ผู้ที่นั่งตอนหลังรถคือ นายพลโทพระยาปัจฉิมพินาศแม่ทัพใหญ่ภาคกัมพูชานั้นเอง พวกนักบินและช่างอากาศต่างยืนตรงกระทำความเคารพ.

แนชแก่งข้ามถนนเข้ามาในสนาม และหยุดก็กลยหน้าโรงเก็บเครื่องบินเล็กน้อย พระควงสว่าง ๆ วิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปต้อนรับท่านแม่ทัพ สามเกลอกับท่านผู้บังคับฝูงบินเดินตามไปด้วย.

เจ้าคุณปัจฉิมฯ แต่งเครื่องสนามเปิดประตูก้าวลงจากรถด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ยกมือวันทยาหัตถ์รับความเคารพผู้บัญชาการทหารอากาศ.

กิมหงวนพูดขึ้นทันที

“โธ - คุณอาไม่ต้องคำนับผมหรอกครับ ผมเป็นแค่เพียงนายเรืออากาศตรีเท่านั้น”

เจ้าคุณทำคอย่นหลับตาปี

“พอเห็นหน้าก็เริ่มทะเล่ิงเขียนะอ้ายนี้ ข้าค้ำับตอบคุณพระหรรอกไว้ย ไม่ใช่ค้ำับแก ไร่ - อ้ายเวร”
อาเสี่ยยิ้มแ่่ง ๆ

“ยังจ้ำันหรือคร้บ แ่ะ - แ่ะ ผมนี้ก้ว่าคุณอ้ายจะไม่มาเสี่ยแล้ว”

ท่านแม่ทัพค้อนปะหลับปะเหลือก แล้วเดินเข้าไปกอดนายพัชราภรณ์

“อ้ายหลานชาย, อาคิดถึงแก่มาก ขอให้แกจงไปดีเถิด และจงตั้งใจรับราชการสู้รบกับข้าศึก จนกว่า
ชัยชนะอันเด็ดขาดจะเป็นของเรา”

พลเยี่ยมอ่อนโยน กิมหงวนพูดสอดขึ้น

“ขอบพระคุณคร้บ ที่กรุณาพูดดีเตือนผม”

เจ้าคุณหันคว้บมาทางกิมหงวน

“ไร่ - ใครพูดกับมึงวะ อ้ายหงวน?”

“อ้าวทำไมไม่ออกชื่อละ ผมจะไปรู้รี”

เจ้าคุณปัจจนี้ก ๆ ขยับเท้าจะเตะ กิมหงวนกะใจนพรวดถอยหลังหนี ชนท่านผู้บัญชาการทหาร
อากาศเซเซ่ต ๆ หกล้มกั้นกะแทก ร.อ. ศิริ ปานิกนันทนรี รีบเข้าประคองท่านให้ลุกขึ้นทันที ท่านแม่ทัพเอ็ดตะ
ไรลัน

“เห็นหรือเปล่า? แก่รุ่มร่ามจนชนคุณพระหกล้ม เลวมากอ้ายนี้, ประเดี๋ยพอซังเสี่ยอีกหรรอก เลว -
เลวที่สุด มึง - เลวระยา!”

อาเสี่ยทำหน้าบ้องแ่้วชอบกล หันมายกมือไหว้พระควงสว่าง ๆ

“ประทานโทษเถอะคร้บ พุงของคุณป้าไม่หลบผมเอง เมื่อกะทบกะทังกันเข้า คุณป้าจึงหกล้ม”

เจ้าคุณปัจจนี้ก ๆ อ้าปากหออ รีบพูดขึ้นทันที

“เอ๊ะ - คุณพระ, นี่เป็นพ่ออ้ายหงวนตั้งแต่เมื่อไหร่กัน?”

พระควงสว่าง ๆ ยิ้มแ่่ง ๆ

“เสือกเรียกผมเองแหละคร้บ”

เจ้าคุณหัวเราะก้าก

“เฮ้อ - แ่่นะคุณพระ แต่ว่าเดี๋ยวมันก็ไปแล้ว อย่าโกรธอย่าเคืองมันเลยคร้บ”

ผู้บัญชาการทหารอากาศอมยิ้ม

“นั่นนะซีคร้บ กระผมนี้ก้อย่างนี้ถึงอภัยให้”

เจ้าคุณหันมาพูดกับลูกเขยของท่าน

“ไง - เจ้ากร, ไปอยู่ฝู่งบินนาวี อย่าทำมือไวใจเร็วไม่ได้นา”

กะดั่งทองกะฟุ่มมือไหว้ตามแบบพระเอกยี่เก

“เกล้ากระผมขอน้อมรับโอวาทของเจ้าคุณพ่อตาไว้ด้วยความเคารพคะร้บผม”

ท่านแม่ทัพหน้าอเหมือนม้าหมากรุก

“อ้ายกร!” ท่านคำรามลั่น “แกเรียกข้าว่ายังไงนะ?”

นิกรยกนิ้วชี้ใส่ปากกัด แก้วแกว่งแขนทั้งสองข้างไปมา

“เรียกเจ้าคุณพ่อตาคะรับ”

เจ้าคุณแยกเขี้ยว

“ทีหลังแกขึ้นเรียกยั้งอีกหัวแตกแน่ ๆ”

นายการุณวงศ์สะดุ้งโหยง

“แล้วจะให้ผมเรียกว่ายังไงล่ะครับ?”

เจ้าคุณตวาดแหว็ด

“เรียกพ่อเฉย ๆ ้วย เออตาออก”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“เอาตาออกก็อตาบอดนะซีครับ”

ท่านแม่ทัพยกทีอุปฐิตะหน้าแข่งกิมหงวนเต็มแรง แล้วขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด

“ทะเลี่งนัก อ้ายห้าร้อย! ไป - ออกเดินทางเดี๋ยวนี้ ในนามแห่งแม่ทัพใหญ่ ฉันขอออกคำสั่งให้แก่สามคนขึ้นเครื่องบินออกเดินทางณบัดนี้”

พล, นิกร, กิมหงวนชิตเท้าตรงรับคำสั่ง.

“เดินทางไปไหนครับคุณพ่อ?” นิกรถามเบา ๆ

เจ้าคุณสะดุ้งเฮือก

“นี่มันไม่รูุ้ดอกรีกว่าเดินทางไปไหน?”

กะดิ่งทองสั้นศิริชะ

“ไม่ทราบครับ”

เจ้าคุณแม่ทัพขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ

“ไปสัตตหีบ้วย!”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“รู้แล้วละครับว่า ให้ผมสามคนเดินทางไปสัตตหีบ แต่ว่าสัตตหีบมันอยู่ทางไหน ไปทางทิศไหนผมไม่ทราบ?”

เจ้าคุณบึ้งนึก ๆ ลืมตาโพลง ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“แกบินไปไม่ถูก แกจะเป็นนักบินได้อย่างไรหา? หนทางแค่นี้แกไปไม่ถูก?”

“ก็ไม่เคยไปนี่ครับ” นิกรพูดอย่างเคื่อง ๆ.

“แก - แกมันไม่น่าเป็นนักบินชั้นเสื่ออากาศเลย ฤษ - สัตตหีบแค่นี้ก็ไปไม่ได้” แล้วท่านก็หันมาทางกิมหงวน “อ้ายหงวนนำหมูไป”

อาเสี่ยทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

“ผมก็ไปไม่ถูกเหมือนกันครับ ทราบแต่เพียงเลา ๆ ว่า สัตตหีบอยู่เลยนครสวรรค์ไปหน่อยหนึ่ง”

“ตายห้า!” เจ้าคุณร้องลั่น “สัตตหีบตะหวักตะบวยที่ไหนกันวะอยู่ทางนครสวรรค์ ไฉ่ - อ้ายหงวน เอ๊ย - - -”

“เอ๊ย” อาเสี่ยขานรับเสียงอ่อย.

เจ้าคุณทำปากยื่น

“ยังจะทะลึ่งอีก แก - เลวมาก - เลวยิ่งกว่าเลว เป็นนักบินแต่ไม่มีความรู้ในการเดินทาง ข้าจะบอกให้ สัตตหีบนะ มันอยู่ทางจังหวัดประจวบฯ”

พระคงสว่างน ๆ กับผู้บังคับฝูงทำคอย่นพร้อม ๆ กัน คุณพระพูดกับเจ้าคุณปัจเจกนี้ ๆ อย่างเกรงอกเกรงใจ

“อ้า - ประทานโทษ คุณเหมือนได้ทำพูดพลังออกมาไม่ใช่หรือครับ?”

เจ้าคุณลืมนตาโพล่ง

“พลังยังงี้?”

คุณพระยิ้มทะแม่ง ๆ

“สัตตหีบอยู่ทางชลบุรีขอรับ ไม่ใช่ประจวบ”

ท่านแม่ทัพใจหายวาบ นึกขึ้นได้ว่าท่านห้าแถมไปถนัด แต่เพื่อรักษาเหลี่ยม เจ้าคุณเลยพาลดูท่านผู้บัญชาการทหารอากาศ

“อย่าสู้รู้ไปกว่าผมหน่อยเลยนะ คุณพระ, แล้วกันซี ออกจากนี้บินไปประจวบ แล้วตัดข้ามอ่าวตรงไปสัตตหีบ” ท่านพูดเสียงหนัก ๆ หันมาทางผู้บังคับฝูง “ถูกไหมละ คุณศิริ?”

“ครับ” ผู้บังคับฝูงพูดยานคาง.

สามเกลอหัวเราะคิกคักไปตามกัน.

อาเสี่ยสอดขึ้น

“ไปทางนครสวรรค์ก็ได้เหมือนกันครับ บินเรื่อยไปสวรรคโลก ตัดตรงจังหวัดตากออกพะม่า ออกอ่าวมะตะบัน ตรงมาสิงคโปร์ แล้วถอดเครื่องบินบรรทุกเรือส่งไปสัตตหีบ ถึงเหมือนกันครับ แต่เสียเวลาหน่อย”

เจ้าคุณยิ้มแหย ๆ

“มีงละพูดอะไรเป็นเล่นเสมอ แก - เลวมาก อ้ายกรก็เลว ใช้ไม่ได้ เฮ้ - พล แกต้องนำหมู่ไป”

พลอมยิ้ม

“ผมก็ไปไม่ถูกเหมือนกันครับ”

ท่านแม่ทัพสะดุ้งโหยง

“ว้า - -” ท่านร้องเสียงยาว “แล้วนี่แกจะไปกันยังงั้นไว้อัย หา?”

อาเสี่ยว่า “นั่นมันไม่ใช่เรื่องของคุณอาหรรอครับ ผมพากันไปถึงสัตตหีบได้ในวันนี้ก็แล้วกัน”

เจ้าคุณนี่จะไปสักครู่

“เอา - ยังงั้นก็ตามใจเถอะวะ ช้านะรำคาญเต็มทนแล้ว อ้ายพวกแกนะ พุดจริง ๆ เป็นเล่น พุดเล่น ๆ เป็นจริง ไป - ออกเดินทางได้”

สามสหายมองดูหน้ากัน แล้วพากันเดินไปที่เครื่องบินของเขา พวกเพื่อนนักบินและช่างอากาศไซโยให้ร้องลั่น พล, นิกร, กิมหงวน โบกมืออำลาเพื่อน ๆ ต่างก้าวขึ้นไปนั่งประจำที่ในเครื่องบินของตน.

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ล้วงกะเป๋ายีบผ้าเช็ดหน้าออกมากวัดแกว่ง

“สวัสดิ์ไวย หลานชาย!”

อาเสี่ยตะโกนตอบ

“สวัสดิ์ครี๊บ ลูกมะอีก!”

ท่านแม่ทัพก้มลงคว่ำก้นดินก้นหนึ่ง เจ็๋อขึ้นขว้างไปที่ ‘อ้ายหางดำ’ แต่ระยะห่างมาก ก้นดินนั้นจึงไปไม่ถึง

ครั้นแล้ว, เมื่อนักบินทั้งสามเตรียมตัวพร้อม ช่างอากาศก็หมุนใบพัดติดเครื่องยนตร์ให้ ‘กะทิงเปลี่ยว’ ทั้งสามเครื่องส่งเสียงคำรามลั่น ไม่นานลูกล้อถูกดึงออก เวิร์งยกธงสีเขียวให้สัญญาณทางสะดวก

ฮ็อกพื้นฐานหมายเลข ๑ ในบังคับของ พล พัชรารภณ์ วิ่งไปตามแนวสนามบิน หมายเลข ๒ และหมายเลข ๓ คือ ‘อ้ายหางดำ’ ไล่ตามไปท่ามกลางเสียงไซโยให้ร้องก็ก้องสนามบิน.

‘กะทิงเปลี่ยว’ ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าแล้ว ทั้งสามเครื่องบินเป็นวงทักษิณาวัตรสนามบิน เพื่อตรวจความเรียบร้อยของเครื่องยนตร์ และเป็นการอำลาฐานทัพอากาศภาคเขมรด้วย ทุก ๆ คนเงยหน้ามองดูด้วยความอาลัยรัก นอกจากพระควงสว่าง ๔ คนเดียว.

‘อ้ายหางดำ’ ทำท่าผาดโผนพลิกกลับหางท้องเลี้ยวตะแคงปีกจิกหัวพุ่งลงมาข้างล่าง ต่ำลงอย่างรวดเร็ว ตรงเข้ามาหาท่านแม่ทัพ.

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ร้องเสียงหลง เมื่อเห็น ‘อ้ายหางดำ’ ที่เข้ามาจะชนท่าน เจ้าคุณรีบนอนราบลงกับพื้นดิน พระควงสว่าง ๔ วิ่งตุ๊ดแป้นเข้าไปในโรงเก็บ ร.อ. ศิริหมอบโค้งโค้งตุ๊ดโต้ง ล้อของ ‘อ้ายหางดำ’ สูงกว่าศีรษะของเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ราว ๒ ศอกเท่านั้น เป็นการบินที่หวาดเสียวที่สุด.

พอ ‘อ้ายหางดำ’ ผ่านพ้นไป เจ้าคุณก็ลุกขึ้นชูกำปั้นหว่า ร้องด่ากิมหงวนเอ็ดตะโร แล้วสั่งเวิร์งส่งสัญญาณเรียกให้ลง แต่ ‘จอมเวหา’ พา ‘อ้ายหางดำ’ พุ่งขึ้นสู่ความสูงอย่างรวดเร็ว แล้วบินไปเข้าหมู่.

‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสามเดินทางไปถึงตตหีบแล้ว ร.ต. พล พัชรารภณ์ทำหน้าที่เป็นผู้บังคับหมู่.

นำท่านผู้อ่านไปยังดินแดนส่วนหนึ่งของจังหวัดชลบุรี ตำบลนั้นเป็นที่สำคัญในทางยุทธ

ศาสตร์ ที่มันคือ สัตตหีบ ฐานทัพเรือแห่งราชนาวิกของเรา.

ข้าพเจ้าจะไม่บรรยายให้ละเอียดละออว่า ฐานทัพสัตตหีบของเรามีอะไร ๆ บ้าง ทั้งนี้เพื่อไม่ต้องการให้พวกแนวที่ ๕ ได้รู้กำลังของราชนาวิก แต่ถ้าท่านจะนึกว่าข้าพเจ้าไม่เคยไปสัตตหีบ แล้วก็เป็นทีขลุ่ยว่า เคยไป ผมก็แะ ๆ ตามใจเถอะครับ.

ท่านโปรดทราบแต่เพียงว่า สัตตหีบมีกำลังทางเรือและอากาศมากมาย พอที่จะไม่ให้เรือรบของฝรั่งเศสล่วงล้ำเข้ามาได้เหมือนเมื่อครั้ง ร.ศ. ๑๑๒ เรือรบแห่งราชนาวิกไทยจอดติดไฟกรุ่นอยู่ที่นี้ เตรียมพร้อมเสมอที่จะหะเบตสมอแล่นออกไปประจัญบานกับเรือรบฝรั่งเศส นอกจากนี้ฝูงบินนาวิก ซึ่งมีจำนวนเครื่องบินขับไล่และเครื่องบินโจมตี (คอร์แซ) อีกตั้งร้อยกว่าเครื่อง สำหรับช่วยเรือรบของเรากินโต๊ะเรือรบฝรั่งเศส คนละหมูป ๒ หมับ ขึ้นล่องล้ำเข้ามาอีกก็เสร็จเราแน่ ๆ ท่านก็ทราบดีแล้วว่า ฝรั่งเศสไม่กล้านำเรือรบเยี่ยมกรายเข้ามาเลย นับตั้งแต่สงครามชิงแดนได้เริ่มต้นมา.

ผู้เขียนจะเว้นกล่าวถึงกองทัพเรือ แต่จะกล่าวถึงกองทัพอากาศของเราที่นี้เท่านั้น.

สนามบินของฝูงบินนาวิก จัดสร้างอย่างทันสมัยมั่นคงแข็งแรงมาก มีภูเขาล้อมรอบ, มีโรงเก็บเครื่องบิน, คลังน้ำมันและคลังลูกระเบิดกับกะสุนปืนซึ่งสร้างอยู่ในที่อันมิดชิด อันเป็นที่ส่วนหนึ่งของกองทัพเรือ.

ฝูงบินนาวิกที่กล่าวนี้ มีหน้าที่ทำการลาดตระเวนอ่าว และช่วยกองทัพเรือรบเข้าศึกทางทะเลโดยจะเพาะ ขึ้นอยู่ในบังคับบัญชาแม่ทัพเรือ ฝูงบินนาวิกแบ่งออกเป็น ๕ ฝูง เครื่องบินขับไล่ ๒ ฝูง เครื่องบินโจมตี ๓ ฝูง ฝูงหนึ่งมีผู้บังคับฝูงเป็นหัวหน้าและรับผิดชอบ นักบินที่ส่งมาอยู่สัตตหีบ ล้วนแต่เป็นนักบินที่คัดเลือกส่งมาจากกองบินต่าง ๆ ทุกคนมีความสามารถในการบินเป็นยอดเยี่ยม ยิ่งปืนและทิ้งระเบิดได้แม่นยำ เป็นผู้ที่ผ่านการสงครามมาแล้ว.

วันนี้, บรรดาทหารอากาศแห่งฝูงบินนาวิก พากันตื่นตื่นและโจษขานกันถึงเรื่อง พล, นิกร, กิมหงวน 'เสื่ออากาศ' แห่งฝูงบินใหญ่สะพานมิตรภาพ ซึ่งจะเดินทางมาถึงนี้ภายในเที่ยงวัน ทุกคนอยากเห็นหน้าอยากรู้จัก 'เสื่ออากาศ' ทั้งสาม โดยจะเพาะ 'เปรตเวหา' หรือ 'อ้ายหางดำ' มีผู้อยากเห็นหน้ามาก นักบินนาวิกต่างทราบกิตติศัพท์ความสามารถของพล, นิกร, กิมหงวน เมื่อเขาถูกส่งมาร่วมฝูงบินเดียวกัน ใครต่อใครก็พากันยินดี คอยต้อนรับผู้กล้าหาญทั้งสาม.

๑๒.๐๐ น. เศษแล้ว.

ยังไม่มีวิธีแหวว่า เครื่องบิน ๓ เครื่องจะมาถึงลัดตหีบเลย พวกนักบินและช่างอากาศเดินขวักไขว้ไป มา ตั้งตาคอยเขา ถึงกับยอมอดข้าวกกลางวันด้วยความกระหายอยากเห็นหน้า ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสาม.

ที่หน้าโรงเก็บเครื่องบิน นายทหารอากาศในเครื่องแบบนายนาอากาศตรีคนหนึ่ง กำลังสนทนา กับนายทหารนักบินชั้นผู้น้อยหลายคน ท่านผู้นี้คือ น.ต. หลวงอึกกะทิกเวหา ผู้บังคับฝูงบินนาวิ ฃโอกาสนี้ผู้ เขียนจะได้แนะนำท่านให้รู้จักกับหลวงอึกกะทิก ๗ สักนิดหน่อย.

หลวงอึกกะทิกเวหา เป็นผู้บังคับฝูงที่ดุที่สุด เฮี้ยบที่สุด เต็มไปด้วยระเบียบวินัย มีนิสัยชอบเอานัก บินเข้าขังเตเป็นงานอดิเรก เสียงดังราวกับฟ้าร้อง ไม่มีการพูดเล่นหัว ครำเครียดต่อกรงานเท่านั้น บรรดา นักบินและช่างอากาศกลัวยิ่งกว่าเสื่อ แต่คุณหลวงติดจะบ้ายอลักหน่อย นักบินที่รู้จักท่านหลายคนรอดพ้น ขังเตก็เพราะยกยอท่านช่วยตัวเองให้พ้นโทษ.

ท่านผู้บังคับฝูงบินนาวิ คือเพื่อนร่วมสถาบันของพระควงสว่างเวหน!!!

ขณะนี้ท่านกำลังรอคอยรับนักบินทั้งสาม ซึ่งเดินทางจากศรีโสภณมาอยู่ในบังคับบัญชาของท่าน ตามวิทยุโทรเลขที่ท่านได้รับแจ้งว่า พล, นิกร, กิมหงวนออกเดินทาง ๙.๓๐ น. ตรง ซึ่งเขาควรจะมาถึงลัดต หีบแล้ว.

คุณหลวงเข้าใจว่า เครื่องบินทั้งสามอาจจะหลงทาง หรือมิฉะนั้นกำหนดเดินทางคงจะล่าช้ากว่าที่ บอกรมา อย่างไรก็ตามท่านรู้สึกเป็นห่วงมาก เพราะนักบินที่ส่งมานี้เป็นผู้ที่กล้าหาญสามารถในการรบ ถ้า เขาต้องประสบอุปสรรคในการเดินทาง เขาก็จะได้รับอันตรายหรือถึงแก่ชีวิตก็ได้.

ท่านผู้บังคับฝูงยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูบ่อย ๆ แล้วมองไปที่ขอบฟ้าทั้งสี่ทิศ เวลาผ่านไปหลวงอึกกะ ทิก ๗ ก็ยิ่งทวีความเป็นห่วง ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสาม.

“ถ้าจะยังงเสียแล้วละ คุณเกียรติ?” ท่านพูดกับนายเรืออากาศเอกรูปร่างสวยแก่คนหนึ่ง ซึ่งจะเป็น ผู้บังคับบัญชาการโดยตรงของ พล, นิกร, กิมหงวน “ผมเป็นห่วงเหลือเกิน น่ากลัวจะหลงทางก็ไม่รู้”

ผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑ ยิ้มอ่อนโยน

“บางที่อาจจะมีเหตุขัดข้องบางประการ ทำให้ออกเดินทางล่าช้ากว่ากำหนดก็ได้ครับ ทางที่ดีผม เห็นว่าได้เท่าควรจะไปหาวิทยุโทรศัพทตามไปทางฝูงบินใหญ่ผสมที่ศรีโสภณ”

หลวงอึกกะทิก ๗ ยิ้มออกมาได้.

“เออ - จริงซีคุณ ผมลืมนึกถึงวิทยุ คุณเออะ, ทนกะวนกะวายใจอยู่ตั้งครึ่งชั่วโมง ง่า - ผมจะไปหาวิทยุ เดี่ยวนี้ คุณอยู่ที่นี้ก็แล้วกันนะ ถ้าปุบปับมาจะได้รับรองให้ความสะดวกเขา”

ร.อ. เกียรติยกมือวันทยาหัตถ์ ท่านผู้บังคับฝูงเดินไปจากสนามบิน ตัดตรงไปกองบัญชาการฝูงบิน นาวิ ซึ่งเป็นตึกเฟโรคอนกรีต ๒ ชั้นแบบทันสมัย ธงไตรรงค์ของเราผืนใหญ่สะบัดพริ้วเป็นสง่างามอยู่บนเสา ธงหน้ามุขชั้นบน.

ผู้บังคับฝูงก้าวขึ้นบันไดตึกอย่างรวดเร็ว เลี้ยวซ้ายมือตรงไปห้องวิทยุ.

ทหารสื่อสาร ๓-๔ คนกำลังนั่งคุยกันถึงเรื่องการสงคราม พอแลเห็นหลวงอีกทีก็ ๕ ต่างก็รีบลุกขึ้นยืนตรง ท่านผู้บังคับฝูงบอกความประสงค์ว่า ท่านต้องการพูดวิทยุโทรศัพท์กับฝูงบินใหญ่ผสมภาคเขมร เจ้าหน้าที่วิทยุได้จัดการเปิดเครื่องและติดต่อโดยตรงกับฐานทัพอากาศที่ศรีโสภณ

“ได้ทำจะพูดกับใครครับ?” นายสิบเอกทหารสื่อสารกล่าวถามอย่างนอบน้อม.

คุณหลวงยิ้มเล็กน้อย

“ผู้บัญชาการฝูงบินใหญ่ผสม เธอออกไปเถอะว่าฉันจะพูดกับท่านเกี่ยวกับราชการด่วน ให้ใครเชิญท่านมาพูดกับฉันโดยเร็วที่สุด”

“ครับผม” นายสิบเอกผู้เคร่งครัดต่อการงานรับคำสั่ง แล้วเขาก็เรียกผู้รับวิทยุที่ฝูงบินศรีโสภณ “ฮาโล - ฮาโล - ฮาโล ฝูงบินใหญ่ผสมภาคเขมร ฮาโล - ฝูงบินใหญ่ผสมภาคเขมร นี่ฝูงบินนาวีสัตตหีบ ฮาโล ได้ยินไหมครับ ขนาดคลื่นสี่สิบเก้าจุดสิบห้าเมตร โปรดแต่งเครื่องรับให้ตรงตามนี้”

ทางศรีโสภณพูดตอบมา

“ได้ยินแล้ว นี่ฝูงบินใหญ่ผสมภาคเขมร อากาศรบกวนมากพูดดัง ๆ หน่อย จะต้องการพูดกับใครครับ คัดลับหรือธรรมดา?”

“ธรรมดาครับ ผู้บังคับฝูงบินนาวีจะพูดกับผู้บังคับฝูงบินใหญ่ผสมด้วยราชการด่วน โปรดบอกให้ใครตามท่านมาพูดโดยเร็ว”

ในราว ๕ นาที นายสิบเอกสื่อสารก็ลุกขึ้นยืนปลดวิทยุส่งให้ผู้บังคับฝูง พร้อมด้วยไมโครโฟนสำหรับพูด

“เชิญได้ทำสิครับ ท่านผู้บังคับฝูงบินใหญ่ผสมภาคเขมรพูดแล้ว”

หลวงอีกกะทีกะทักพะยักหน้าซ้ำ ๆ

“ขอบใจ”

แล้วท่านก็ทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ หน้าเครื่องรับส่งวิทยุ พูดได้ตอบกับพระควงสว่างเวหน ๕ เพื่อนเกลอของท่าน

“ฮัลโหล คุณพระพูดใช่ไหม?”

“ครับ - ผมเอง คุณหลวงรี?”

“ครับ - ครับ นักบินสามคนยังมาไม่ถึงสัตตหีบ ว่ายังไงกันครับผมรออยู่ด้วยความร้อนใจ?”

พระควงสว่าง ๕ พุดมาเร็วปรือ

“ยังไปไม่ถึง? เอ๊ะ - ก็ออกเดินทางเมื่อเก้านาฬิกาสามสิบนาที ถ้าจะหลงทางกะมังครับ โปรดส่งเครื่องบินออกค้นหาเร็ว บางทีอาจจะหาสนามบินไม่พบก็ได้”

หลวงอีกกะทีกะทัก ๕ ถอนหายใจเบา ๆ

“ประเดี๋ยวผมจะส่งเครื่องบินออกค้นหา คุณพระครับ นักบินสามคนที่ส่งมาให้ผมนะ นิสสัยใจคอและความประพฤติเป็นอย่างไร บอกผมหน่อยได้ไหม?”

เสียงคุณพระควงสว่าง ๆ หัวเราะลั่น

“ได้ - ได้ ผมยินดีที่จะบอกให้คุณหลวงทราบ นายทหารนักบินสามคนนี้มีความสามารถในการบิน และกล้าหาญยากที่จะหาตัวจับ คุณหลวงคงจำได้ นายเรืออากาศตรีสงวนหรือกิมหงวน ไทยแท้ ได้ปราบ อ้ายหางเขี้ยวอย่างง่ายดาย แล้วก็นายเรืออากาศตรีพลก็เป็นผู้ฆ่านายเรืออากาศเอกวัมมา จอมเวหาของ ฝรั่งเศส ส่วนนายเรืออากาศตรีนิกรได้ยอมเสี่ยงชีวิตนำเครื่องบินเข้าชนกับเครื่องบินยักษ์ของฝรั่งเศส ตะละ คนลั่นแต่กล้าหาญชาญชัยทั้งนั้น”

“วิเศษเลย คุณพระ” หลวงอีกทีก็ ๆ พุดยิ้ม ๆ “ฝูงบินนาวิกโยธินของผมคงจะเพิ่มความแข็งแกร่งขึ้นอีก เพื่อนรัก - ขอบใจมากที่ส่งนักบินชั้นอ่อนมาให้ผม ยังงี้ชีน่าถึงจะเรียกว่าเพื่อน”

พระควงสว่าง ๆ หัวเราะก๊าก

“เดี๋ยว ๆ ๆ อย่าเพิ่งดีใจ ฟังผมอธิบายให้จบเสียก่อน นักบินสามคนที่กล่าวนี้ จริงอยู่เขามีความกล้าหาญสมกับเป็นเสืออากาศ แต่ว่า - อ้า - - -” แล้วคุณพระก็ฟันหัวเราะ

“อะไรครับ คุณพระ?” หลวงอีกทีก็ ๆ ถามโดยเร็ว

“คุณหลวงจะต้องลากเลือด ม่ายก็อกแตกตาย หรืออย่างเลวก็เป็นโรคเส้นประสาท”

ผู้บังคับฝูงบินนาวิกโยธิน

“ไหน - คุณพระพุดให้ผมเข้าใจหน่อยซิ ทำไมผมจะต้องเป็นอย่างนี้?”

ผู้พูดวิทยุทางศรีโสภณนิ่งเงียบไปสักครู่

“ผมจะบอกให้คุณหลวง นายเรืออากาศตรีกิมหงวนกับนายเรืออากาศตรีนิกรเป็นนักบินที่หมีนและ ทะลึ่งขนาดสี่ดาว ชอบฝ่าฝืนวินัยเสมอ ผมเองแทบจะฆ่าตัวตายด้วยความหัวเสียตั้งหลายครั้ง โดยเฉพาะ เจ้านายเรืออากาศตรีกิมหงวน ทะลึ่งอย่างที่ไม่มีการทะเลาะท้าวเขี้ยวคุณหลวง ส่วนนายเรืออากาศตรีนิกร ทะลึ่งพอควร แต่นายเรืออากาศตรีพลเป็นเด็กหนุ่มที่สุภาพอ่อนโยน วินัยจัดน่ารักมาก ผมบอกให้คุณหลวงทราบเสียก่อนเพื่อจะได้เตรียมรับมือกับเจ้าลิงสองตัวนั้น แต่ผมเชื่อว่าคุณหลวงคงปราบอยู่หมด เพราะได้ ยินกิตติศัพท์ว่า นักบินแห่งฝูงบินนาวิกโยธินคุณหลวงจนลาน”

คราวนี้ผู้บังคับฝูงบินทำตาปริบ ๆ นิ่งอึ้งไปนาน

“เอาละครับ เมื่อรู้เช่นนี้ก็ดีแล้ว นักบินที่เฮี้ยว ๆ ผมยังฟาดเสียหงอก้อ มาเถอะครับผมปราบเอง เจ้าคนที่ทะเลาะที่สูดนะชื่อสงวนหรือครับ?”

“ครับ - ครับ คุณหลวงต้องปราบให้อยู่หนา”

หลวงอีกทีก็ ๆ หัวเราะเสียงกร้าว

“เฮี้ยว - มาเถอะครับ ผมอยากพบคนเฮี้ยวคนทะเลาะมานานแล้ว เห็นหน้าผมเข้าชี้คิ้วร้านจะหัวทิ่มมัน จะแก่งกาจยังงี้เฮี้ยว”

“ครับ - ง่า - คุณหลวงอย่านิ่งนอนใจเลย ส่งเครื่องบินออกค้นหาเถอะ ตกทะเลตายเสียหมดแล้วก็ไม่รู้”

“ผมจะส่งเครื่องบินออกค้นหาเดี๋ยวนี้แหละครับ ขอบใจมาก คุณพระเล็กกันนะครับ สวัสดิ์”

“ครับ - สวัสดิ์คุณหลวง”

ผู้บังคับฝูงบินนาวิกโยธินวิทยุออก ส่งให้นายสิบทหารสื่อสาร แล้วท่านก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ด้วยใบหน้า
เคร่งขรึม.

“ขอบใจน้องชาย” พูดจบท่านก็เดินออกไปจากห้องวิทยุ.

‘เสื่ออากาศ’ แห่งฝูงบินใหญ่ผะสมภาคเขมรมาแล้ว หลวงอีกกะทีก ๕ ถอนหายใจโล่งอก ฮึดกั๊พ
ฐานบินตรงดิ่งมาที่สนามบินในระยะสูงประมาณ ๔,๐๐๐ เมตร พวกนักบินและช่างอากาศส่งเสียงจ๊อกแจ๊ก
จอบแจว เยกหน้ามองดูเครื่องบินทั้งสามซึ่งส่งเสียงคำรามลั่นอากาศ.

หลวงอีกกะทีก ๕ ลงบันไดกองบัญชาการเดินตรงไปทางโรงเก็บ และเข้าไปยืนรวมกลุ่มกับนาย
ทหารนักบินในบังคับบัญชาของท่าน.

‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๑, ๒ และ ‘อ้ายหางดำ’ เริ่มทำท่าผาดโผน บินหงายท้องพร้อม ๆ กันคล้าย
กับจะไต่ยอดฝีมือของตนให้เพื่อนหน้าใหม่ได้ชมเป็นขวัญตา พล, นิกรบินหงายท้องขนานกันไปอย่างน่าดู
ส่วน ‘อ้ายหางดำ’ พลิกกลับบินไขยกเขยกเหมือนม้าพยศ ตีลังกาหกหลังหกหน้า ดวงสว่างพลิกไปไม้ เลี้ยว
ตะแคงซ้ายขวา แล้วนำเครื่องบินที่เข้ามาหาฮึดกั๊พฐานหมายเลข ๑, ๒ ดูคล้าย ๆ กับจะเกิดชนกันกลาง
อากาศเป็นที่น่าตื่นเต้นยิ่งนัก แต่แล้ว ‘อ้ายหางดำ’ ก็เชิดหัวขึ้นหลบพ้นไปได้.

พล, นิกรบังคับเครื่องให้บินตามปกติ อาเสี้ยนนำ ‘อ้ายหางดำ’ มาเข้าชะบวน แล้วเครื่องบินทั้งสามก็
กางฐานลูกล้อออก จิกหัวลงสู่พื้นดินโดยสวัสดิภาพ วิ่งปราดไปตามทางและเลี้ยวกลับจอดเรียงกันเป็นสง่า.

พวกนักบินนาวิกโยธินต่างนึกชมเชยในความสามารถหาญของ ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสาม สายตา
ทุก ๆ คู่จ้องมองไปที่เครื่องบินทั้งสามนั้น.

พล, นิกร, กิมหวนกะโดดลงจากเครื่องบิน สามเกลอมีกิริยาตื่นเต้นเล็กน้อย ต่างมองดูหน้ากันแล้ว
ยิ้มแหย ๆ

“เฮะ - ทำไม่ถึงเจียบเขียบเหมือนเป่าสากละไวย้อพล?” อาเสี้ยนพูดกับนายพัชราภรณ์ “นี่มันสนามบิน
หรือป่าช้าแน่ แกดูซิพวกนักบินแทนที่จะไซโยให้ร้องหรือเข้ามาต้อนรับเรา เขากลับยืนนิ่งเหมือนตุ๊กตา หรือ
เขาไม่เต็มใจต้อนรับเราให้มาอยู่พวกเดียวกับเขา?”

พลยิ้มเล็กน้อย

“คงไม่เป็นเช่นนั้นหรอก เป็นธรรมชาติอยู่เองที่เขาพากันนิ่งเฉยมองดูเรา เพราะว่าเราไม่คุ้นเคยกับ
เขา”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ไปไวย้อเข้าไปหาเขาเถอะ คนไหนเป็นผู้บังคับฝูงก็ไม้อู้ น่ากลัวจะเป็นอีตาอ้วนเตี้ยคนนั้น”

พลหัวเราะเบา ๆ

“อ้ายบ้า นั่นมันช่างอากาศ กันคิดว่าคนโน้น เห็นไหมละ รูปร่างสูงโย่งโก๊ะคล้าย ๆ อ้ายเสี่ย ยืนคาบ
กล้องเป็นสง่าผ่าเผย”

‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสามพากันเดินตรงเข้ามาที่โรงเก็บเครื่องบิน กิมหงวนถอดหมวกหนึ่งออกกวัดแกว่ง
แล้วร้องไชโยขึ้นดัง ๆ โดยไม่มีเหตุผล.

“ไชโย! อ้ายหางค้ำมาร่วมตายกับพวกท่านแล้ว ไชโย้ - โย้”

ทันใดนั้น พวกนักบินและช่างอากาศแห่งฝูงบินนาวิกโยธินให้ร้องเสียงลั่น ทุก ๆ คนวิ่งเฮโรเข้ามาหา
พล, นิกร, กิมหงวน สามเกลอยืมแป้นยื่นมือให้ใครต่อใครจับ ถึงแม้เพิ่งเห็นหน้ากัน แต่เมื่อนักบินด้วยกัน
แล้ว ในยามสงครามเช่นนี้ก็เท่ากับพี่น้องคลานตามกันมา.

เสี่ยหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ท่าทางของเขาออกจะกวน ๆ ซอบกล อาเสี่ยได้แนะนำตนเองให้เพื่อน
ทหารอากาศรู้จัก

“ผมกับเพื่อนทั้งสองรู้สึกยินดีมาก ที่พวกคุณแสดงไมตรีจิตต์เช่นนี้ ผมชื่อนายเรืออากาศตรีสงวนขอ
รับ หรือจะเรียกผมว่าอ้ายเสี่ยหรืออ้ายหงวนก็ได้ แต่ห้ามด่าแม่”

พวกนักบินฮาครืน การไม่ถือเนื้อถือตัวและนิสัยเปิดเผยว่าเจิงเช่นนี้เป็นเสน่ห์ชิ้นหนึ่งของกิมหงวน.
นักบินคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“พวกเราขอต้อนรับปรอตเวหา ในฐานะที่เป็นพี่ชายของพวกเรา ไช - โย!”

เสียงไชโยดังขึ้นอีก กิมหงวนประสานมือชูขึ้นเหนือศีรษะ ใบหน้าแดงก่ำเพราะความปลื้มปิติ อาเสี่ย
แนะนำเพื่อนทหารอากาศให้รู้จักกับ พล, นิกรต่อไป

“ขอแนะนำพี่น้องทั้งหลาย ให้รู้จักกับเพื่อนร่วมตายของข้าพเจ้า นี้ - คนนี้รูปหล่อพอพิดพอเหวี่ยง
กับไทโรนเพาเวอร์ คือ นายเรืออากาศตรี พล พัชรารภณ์ ผู้ปราบจอมเวหาของฝรั่งเศส และคนนั้นหน้าตาอยู่
ข้างจะทะเล้นหน่อย มีความสามารถในทางล้วงกะเป่าและชอบนอนเป็นอาจิน คือ นายเรืออากาศตรี นิกร
การุณวงศ์ เสื่ออากาศที่เสี่ยงชีวิตนำเครื่องบินเข้าชนกับเครื่องบินยักษ์ของฝรั่งเศส พี่น้องทั้งหลาย โปรด
ไชโยให้ข้าพเจ้ากับเพื่อนทั้งสองอีกครั้งหนึ่งเถอะครับ”

พอกิมหงวนพูดขาดคำ นักบินแห่งฝูงบินนาวิกโยธินเปล่งเสียงไชโยอีก ๓ ครั้ง ให้เกียรติยศแก่ ‘เสื่ออากาศ’
ทั้งสาม.

พลเอื้อมมือจับแขนพันจ่าอากาศโทคนหนึ่ง

“โปรดบอกผมหน่อยเถอะคุณ ผู้บังคับฝูงบินนาวิกโยธินไหน ผมจะได้ไปรายงานท่านตามระเบียบ”

พ.จ.ท. แฉล้ม นักบินชั้นอ่อง ซี่มือไปทางหลวงอีกกะทีก ๆ ซึ่งกำลังยืนอยู่ท่ามกลางนายทหาร
อากาศหลายคน.

“โน่นยังไงล่ะครับ ท่านยืนอยู่นั่น”

พล, นิกร, กิมหงวน มองตามสายตา พ.จ.ท. แฉล้ม อาเสี่ยขมวดคิ้วเล็กน้อยพูดขึ้นดัง ๆ

“ไหน - คนไหนครับ ที่สูงยังกะปรอตคล้าย ๆ ผมไช้ไหม?”

พวกนักบินหัวเราะคิกคัก พ.จ.ท. แฉล้มพะยักหน้า

“ถูกแล้วครับ นั่นแหละ, คุณสามคนไปพบกับท่านเสียก่อนเถอะครับ ท่านรอคอยรับพวกคุณตั้งเกือบชั่วโมงแล้ว”

สามเกลอพากันเดินเข้าไปหา น.ต. หลวงอึกกะทิก ๆ ท่านผู้บังคับฝูงบินนาวิกวิป็นสีหน้าเคร่งขรึม ท่านเตรียมพร้อมแล้วที่จะรับมือกิมหงวน ถ้าหากว่าอาเสี่ยทะเล้งตั้งตั้งกับท่าน.

พล, นิกร, กิมหงวน เข้ามาหยุดยืนเป็นแถวหน้ากระดานห่างจากคุณหลวงเล็กน้อย อาเสี่ยอมยิ้มแก้มตุ่ย พุดกับหลวงอึกกะทิก ๆ อย่างนอบน้อม

“ได้เท่าคือผู้บังคับฝูงบินนาวิกวิใหม่?”

หลวงอึกกะทิก ๆ มองดูอาเสี่ยจากศีรษะจรดปลายเท้า แล้วยกมือขวาตบอินทษะนุ้ข้างซ้ายของท่าน

“ดูเอาซี นี่เครื่องหมายยศของฉัน”

กิมหงวนชักเคียดดาลขึ้นมาทันที

“อุวะ - ยักท่าจริงแฮะ” อาเสี่ยร้องลั่น “แล้วอ้วจะไปตรัสรู้ได้อย่างไรว่า อินทษะนุ้แบบนี้ะมียศเป็นอะไร ของอ้วเองอ้วยังดูไม่ออกนี่นา”

หลวงอึกกะทิก ๆ ตัวสั่นเทิ้ม พระดวงสว่าง ๆ บอกไว้ไม่ผิด ‘เปรตเวหา’ ทะเล้งที่สุดในโลก ตั้งแต่ท่านเป็นผู้บังคับฝูงมา ยังไม่เคยมีนักบินคนใดกล้าล่วงเกินท่านอย่างนี้เลย

“แก!” คุณหลวงยกมือชี้หน้ากิมหงวน “แกรู้ใหม่ว่าฉันคือผู้บังคับฝูงบินนาวิกวิ?”

“อะไรแก?” เสี่ยหงวนพุดหน้าตาเฉย “ลื้อกับอ้วมันก็เป็นนายทหารสัญญาบัตรด้วยกัน พุดให้มันเพราะหูหน้อยเถอะน่า มาพุดแกพุดข้ากะอ้ว เดี่ยวอ้วเคียดดาลขึ้นมาอ้วก็จะเตะเอาง่าย ๆ เท่าที่นั่นแหละ” พุดจบ อาเสี่ยก็สะดุ้งโหยง หันควับมาทางพล “เฮ้ย - ท่านบอกว่าท่านเป็นผู้บังคับฝูงไม่ใช่รี?”

พลทำหน้าแบ่เหมือนกับจะร้องไห้ เขากะชิบแผ่วเบา

“เออ”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก ลืมตาโพล่ง ใบหน้าของเขาซีดเผือดเหมือนนกระดาด

“ไอ้ยา! ฉิบหายละซีกู” แล้วเขาก็หันมาทางคุณหลวงอึกกะทิก ๆ รีบทรุดตัวนั่ง คุกเข่าก้มลงกราบแทบเท้าท่าน “ยกโทษให้กระผมเถอะครับ กระผมไม่ทราบเลยว่าได้ทำเป็นผู้บังคับฝูง โอ - กระผมมีตาเสียเปล่า ๆ แต่หามีแววไม่” พุดจบอาเสี่ยก็ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน.

หลวงอึกกะทิก ๆ นิ่งอึ้งไปนาน ท่านคิดว่าท่านควรจะเอาตัวกิมหงวนเข้าขังเตได้ ในฐานะที่พุดจาโอหังต่อผู้บังคับบัญชา แต่เมื่อคิดทบทวนดูก็เห็นว่าการทำเช่นนั้นออกจะเป็นการรุนแรงไป เพราะเขาไม่รู้จักหรือเคยเห็นหน้าท่าน และท่านก็ไม่ได้แสดงตัวให้กิมหงวนรู้ด้วยว่า ท่านคือเจ้าพ่อแห่งฝูงบินนาวิกวินี้.

คุณหลวงเม้มริมฝีปากแน่น จ้องมองเสี่ยหงวนด้วยความเกลียดชัง

“เอาละ - เมื่อเธอบอกว่าเธอไม่รู้ฉันก็อภัยให้ นี้ - คุณสงวน ฉันขอบอกให้เธอทราบ ว่า ฉันคือผู้บังคับบัญชาสูงสุดของฝูงบินนี้ นายนาวาอากาศตรีหลวงอึกกะทิกเวหา”

อาเสี๋ยหัวเราะหึ ๆ

“ก็ไม่ต้องบอกผมเสียแต่แรกนี่ครับ ทันโทษ - ราชทินนามของได้เท่าว่าอะไรนะครับ ผมได้ยินไม่มีใครถนัด หลวงพรรคึกเวหาไซ้ใหม่ครับ?”

ผู้บังคับฝูงทำคายน หลับตาปี

“หลวงอีกกะทีก ๆ ไม่ใช่หลวงพรรคึก ๆ เข้าใจ?”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น พะยักหน้าหงิก ๆ

“ได้เท่าถ้าจะชอบร้องเพลงในขณะที่ขับเครื่องบิน ม่ายก็คงอะอะเอ็ดตะโรบนเครื่องบิน ถึงได้รับราชทินนามว่าอีกกะทีกเวหา?”

คุณหลวงทำปากย่น

“นั่นมันไม่ใช่หน้าที่ของเธอที่จะมาวิจารณ์ราชทินนามของฉัน ไหนหนังสือนำตัวของเธอ ส่งมาให้ฉัน ซึ่ทั้งสามคนนั่นแหละ”

พล, นิกร, กิมหงวนต่างล้วงกะเป๋ากางเกงหยิบหนังสือของผู้บัญชาการทหารอากาศฝูงบินใหญ่ภาคเขมร ส่งให้หลวงอีกกะทีก ๆ แต่อาเสี๋ยมีจดหมายของสีฟ้าอีก ๑ ฉบับยื่นให้ด้วย.

กิมหงวนพูดกับท่านผู้บังคับฝูงอย่างนอบน้อม

“นอกจากหนังสือนำตัวแล้ว ท่านแม่ทัพใหญ่ภาคกัมพูชายังได้ฝากจดหมายส่วนตัวมาถึงได้เท่าอีกหนึ่งฉบับ”

ผู้บังคับฝูงลืมตาโพลง รู้สึกหัวใจเต้นแรงด้วยความปิติยินดี

“ท่านเจ้าคุณบัจฉนี้ก ๆ ฝากจดหมายมาให้ฉัน?” ท่านพืมพำเบา ๆ.

อาเสี๋ยยักคิ้วแผล็บ

“ครับ, เจ้าคุณกะบานแห่งนี้แหละครับ”

หลวงอีกกะทีก ๆ สะดุ้งเฮือก ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันมองดูกิมหงวน

“ทำไมเธอพูดอย่างนี้?” ท่านตวาดเว็ด “รู้ไหมว่าท่านเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของเรา ฝูงบินนาวิ้นนะ ขึ้นอยู่ในบังคับบัญชาของท่าน หรือจะอย่างไรก็ตาม ท่านเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ มียศเป็นนายพลโทเธอ - เธอดูหมิ่นผู้บังคับบัญชา ฉันเล่นงานเธอละ”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“แต่ผมเป็นหลานชายของท่านนี่ครับ”

หลวงอีกกะทีก ๆ ขมวดคิ้วย่น

“เธอน่ะรี เป็นหลานท่านแม่ทัพ?”

อาเสี๋ยยักคิ้วแผล็บ

“เฮส - อือไรน์ ไม่เชื่ออ่านดูจดหมายของท่านสิครับ ท่านมีมาก็เพื่อฝากฝังผมสามคนกับได้เท่า”

ผู้บังคับฝูงใจเต็นท์กัก เป็นธรรมดาอยู่เองที่ท่านจะต้องดีใจเมื่อท่านแม่ทัพมีจดหมายมาถึงเป็นส่วนตัว คุณหลวงอีกกะทีก ๆ รีบฉีกซองดึงกระดาษออกมาคลี่อ่านข้อความในนั้น

กองบัญชาการรบภาคเขมร

วันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๔

คุณหลวงอีกกะทีก ๆ ที่รักยิ่ง

นักบินสามคนที่ส่งมาอยู่กับคุณหลวงนี้มีใช้ใครอื่น ร.ต. พล กับ ร.ต. กิมหงวนเป็นหลานชายของผมนเอง ส่วน ร.ต. นิกรเป็นลูกเขยของผม ที่ว่าเป็นลูกเขยก็คือว่า มันได้ลูกสาวผมเป็นเมีย หวังว่าคุณหลวงคงเข้าใจคำว่าลูกเขยและหลานดีแล้ว ฉะนั้น ผมขอถือโอกาสนี้ ผ่าฝักเจ้าหลานและลูกเขยสุดสวาทของผมไว้ด้วย โปรดนึกว่าเป็นลูกหลานของคุณหลวงก็แล้วกัน

อนึ่ง, ร.ต. กิมหงวน ไทยแท้ มีนิสัยอยู่ข้างจะทะเล้งสักหน่อย อ้อ - ไม่หน่อยหรือครับ มากทีเดียว, บางครั้งมันอาจจะเข้าคุณหลวงถึงกับร้องไห้ก็ได้ ถ้าหากมันทำผิดพลาดประการใดแล้ว หวังว่าคุณหลวงคงจะกรุณามันเป็นแน่ เพื่อเห็นแก่ผม.

ในที่สุดหวังว่า คุณหลวงคงสบายดี อนึ่ง ขอกะชิบบอกให้ทราบเป็นส่วนตัวว่า ผมจะรายงานขอให้คุณหลวงเป็นนายนาวาอากาศโทในวันสองวันนี้

คิดถึง

ปัจฉิมกพินาศ.

อ่านจบ, ผู้บังคับฝูงบินนาวีก็รู้สึกหัวใจพองโตคับซี้โครง มองเห็นภาพตนเองแต่งเครื่องหมายยศนายนาวาอากาศโท คุณหลวงยิ้มสดชื่น มองดูเสื้ออากาศทั้งสาม กิริยาที่เกลียดชังกิมหงวนหายไปหมดสิ้น ท่านปรีเข้ามาจับแขนอาเสี่ยเขย่า

“ดีใจมากที่เธอมาอยู่ในบังคับบัญชาของฉัน”

กิมหงวนหันมาพูดกับพลเบา ๆ

“เฮ้ย - รถเจ๊กกลายเป็นรถยนต์ไปแล้วโว้ย” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่ผู้บังคับฝูง “ผมก็เช่นเดียวกันครับ คุณป้า”

หลวงอีกกะทีก ๆ สะดุ้ง

“เฮ้ - เรียกชื่อว่าป้าเชียรวีนี้?”

อาเสี่ยอมยิ้ม

“ก็ล้อแก่คราวพ่ออ้วนนี่นา” พูดจบก็สะดุ้งโหยง รีบยกมือไหว้ปะหลก ๆ “ขอ - ขอโทษครับ, ผมเผลาไปถนัดทีเดียว นึกว่าพูดกับเพื่อน ๆ อภัยให้ผมเถอะครับ”

ผู้บังคับฝูงยิ้มแห้ง ๆ

“อ้อ - ลีโอนี่ทะเลิ่งขนาดแปดดาวเลยนิ ให้ตายซี, นี - อ้ายน้องชาย, มาทำความเข้าใจกันเสียใหม่เถอะนำ ในเวลาราชการละก้อ ลี้อต้องอยู่ได้บังคับบัญชาอ้ว เชื้อฟังคำสั่งและเคารพอ้วตามหน้าที่ แต่ถ้านอกเวลาราชการ ลี้อกับอ้วก็ค้อเพื่อนกัน นะ - ขอให้ลีโอปฏิบัติตามนี้เถอะ อ้วมันเป็นคนเลื่อตร้อนชอบกล มาทำทะเลิ่งกับอ้ว อ้วถึบเอาง่าย ๆ ไม่รู้ณา” พุดจบท่านก็ผีนหัวเราะ

กิมหงวนทำหน้าที่กะเรียกะวาด

“แฮะ ๆ ครับ”

หลวงอ๊กกะทีก ๆ หันมาทางพล, นิกร

“ไหน - คนไหนชื่อนิกร?”

กะดิ่งทองกางมือออก โผเข้ากอดคอท่านผู้บังคับฝูง แล้วก็ซบหน้าลงแนบบ่าท่าน

“นี่กว่าผมเป็นลูกบุญธรรมของได้เท่าเถอะนะครับ”

คุณหลวงกลืนน้ำลายเอือก หันมาพุดกับนายทหารนักบินคนหนึ่ง

“ไ้คุณพอกับนายเรืออากาศตรีกิมหงวนไหม?” แล้วท่านก็ผลักนิกรออกห่างท่าน ปากกาเซฟเฟอร์ของผู้บังคับฝูงอันตรายไปจากกะเป่าบนแล้ว “อย่ากอดอ้วเลยนำร้อนจะตายโหง วั้ท้อ”

นิกรอมยิ้มแถมตุ้ย เก็บเซฟเฟอร์ใส่กะเป่าทางเกงอย่างรวดเร็ว ต่อจากนั้นท่านผู้บังคับฝูงบินนาวิกิแนะนำให้พล, นิกร, กิมหงวนได้รู้จักกับ ร.อ. เกียรติ กิติกำจร ผู้บังคับขับไล่ฝูงที่ ๑ ซึ่งสามเกลอจะต้องอยู่ได้บังคับบัญชาของเขา.

ร.อ. เกียรติเป็นนักบินหนุ่มที่ใจสปอร์ต แต่เข้มแข็งในการรบ เขายื่นมือให้ ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสามสัมผัสที่ละคน แวดตาที่แจ่มใสของเขาบอกให้รู้ว่าเขาพอใจพล, นิกร, กิมหงวนมาก ร.อ. เกียรติต้องการนักบินที่กล้าหาญมากกว่านักบินที่สุภาพอ่อนโยนอย่างผู้หญิง นิสสัยไม่ถือตัวของเขานั่นเอง.

“ผมยินดีมาก ที่ฝูงบินขับไล่ที่หนึ่งในบังคับของผม ได้เพิ่มจำนวนนักบินที่กล้าหาญอีกถึงสามคน เราคงจะได้ร่วมตายกันนะคุณ?”

พลพุดยิ้ม ๆ

“แน่นอนเชียวครับ ชีวิตของผมเตรียมพร้อมที่จะสละเพื่อประเทศชาติเสมอ ผมจะรบจนกว่าชัยชนะจะเป็นของชาติเรา หรือจนกว่าผมจะตายไป”

ร.อ. กิติกำจรมือตบบ่าพล

“ผมเชื่อครับ ลักษณะท่าทางของคุณบอกความกล้าหาญให้ผมรู้”

อาเสี่ยพุดเสริมขึ้นทันที

“แล้วผมละฮับ ผู้บังคับฝูง?”

ร.อ. เกียรติหัวเราะเบา ๆ

“คุณหรือครับ ถ้าคุณเลิกนิสสัยหมิ่นทะเลิ่งเสียได้ คุณจะเป็นนักบินที่ดีที่สุดใ้ในกองทัพอากาศของเรา”

กิมหงวนพะยักหน้า

“ตกลงครับ ผมจะพยายามเลิกทะเลาะ ความจริงอ้ายผมนะไม่อยากจะทะเลาะครับ แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร ผมได้ถ่ายทอนิสสัยมาจากเตี้ยของผมจนหมดสิ้น เข้าทำนองลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น ยากครับ มันเป็นเรื่องพันธุที่สืบเนื่องมาจากบรรพบุรุษ”

คราวนี้ ร.อ. เกียรติหัวเราะลั่น

“แล้วกัน เขาพ่อแม่มาว่าป็นี่หมด”

“อ้าว - ก็จริง ๆ นี่ครับ พ่อไม่ดีก็ทำให้ลูกเสียไปด้วย แต่ความจริงตระกูลของผมทะเลาะทุก ๆ คน ทวดก๋งของผมนะเคยเป็นทหารในแผ่นดินพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ วันหนึ่งแกบ่าอะไรขึ้นมาไม่ทราบ ลูกขึ้นลั้งซี้มูกใส่มือแล้วปายฉลองพระองค์พระเจ้าแผ่นดิน เลยถูกตัดหัวเท็จจริงยังไงก็ไม่ทราบครับ เตี้ยแกเล่าให้ฟังยังงี้”

ร.อ. เกียรติกลืนน้ำลายเอือก

“อ้อ - คุณมีเชื้อจีนด้วยหรือ?”

เสี่ยหงวนยิ้มแป้น

“ครับ, แต่ผมนะเป็นไทยร้อยห้าสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว เตี้ยผมเป็นเจ๊กครับ แม่ผม - อ้า - ดูเหมือนเป็นไทย พันโทฯ พ่อผู้บังคับผู้เป็นไทยหรือเป็นเจ๊กครับ?”

ร.อ. กิติกำจรสะดุ้งสุดตัว เหมือนกับถูกเข็มแทง

“อ้า - เป็นไทยคุณ” เขาพยายามพูดเสียงปกติ.

“อ้อ - แล้วก็ผู้บังคับผู้ล่ะครับ?”

“บ๊ยะ!” ร.อ. เกียรติเอ็ดตะโร “อย่าให้มันลามปามนักซีคุณ แล้วกัน ยังไม่มีใครละลาบละล้วงผมยังงี้เลย”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ขอโทษเถอะครับ ผมนึกว่าผู้บังคับผู้ไม่ถือเพราะผมเองถ้าใครถามถึงเทือกเถาเหล่ากอ ผมบอกเขาทั้งนั้น อ้า - เตี้ยผมชื่อกิมเบ๊ครับ บ๊ยะผมชื่อเต็ง แม่ผมชื่อมารศรี ยายผม - - -”

“พอ ๆ ๆ ๆ ผมไม่อยากรู้หรอกครับ” พูดจบผู้บังคับผู้ขับไล่ที่ ๑ ก็หันมามือวันทยาหัตถ์หลวงอีกกะทีก ๆ แล้วพูดเสียงหนัก ๆ “ขอได้โปรดกรุณาให้นายเรืออากาศตรีสงวนไปอยู่ผู้ขับไล่ที่สองเถอะครับ”

นายเรืออากาศเอกรูปร่างเอวเล็กเอวบางรีบพูดเสริมขึ้นทันที

“ไม่รับประทานล่ะครับ”

หลวงอีกกะทีก ๆ จุ๊ปากจิกจิก ทำตาปริบ ๆ มองดูอ้ายเสี่ย

“กิมหงวน!”

“ครับผม”

“เธอควรจะมีสำนึกตัวว่า ความหมิ่นทะเลาะของเธอนั้นทำให้ผู้บังคับบัญชาโดยตรงของเธอ เขารังเกียจเธอแล้ว ถ้าเธอไม่พยายามทำตัวให้ดีขึ้น ผู้บินนาวิกไม่ปรารถนาที่จะต้อนรับเธอเข้าใจไหม?”

อาเสี่ยหยุดยิ้มทันที เขาแสดงความไม่พอใจจนออกนอกหน้า

“อ้อ - นี่จะแข็งขันผมยังงั้นหรือครับ ดีแล้ว, เมื่อไม่มีใครรับผมไว้เป็นลูกน้อง ผมก็ขอลากลับไปศรีโสภณเดี๋ยวนี้” พูดจบก็หันมาทางเพื่อนทั้งสอง “เฮ้ย - กลับเร็วกว่าเถอะวะ จะต้องมาง้ออะไรกัน ไปไว้อยู่ คอยดูนะ ถ้านักบินฝูงนี้พลัดไปทางโน้นพอจะให้มองเท่งเลย ไป - พวกเรา ไปต้อนรับอ้ายเศสทางโน้นดีกว่า”

หลวงอีกกะทีก ๆ ปรีเข้ามาจับแขนกิมหงวน

“เธอจะไปได้อย่างไรกัน?”

“อ้อ - ผมก็ชี้ย้ายหางดำของผมกลับนะซีครับ หรือได้ทำจะเกาะปีกไปด้วยก็เอาถ้าไม่กลัวแม่ย้ายหนูเป็นหม้าย”

ผู้บังคับฝูงบินนาวีโกรธหัวฟัดหัวเหวียง แทบจะพูดอะไรไม่ถูก ท่านหันมาพูดกับ ร.ต. พัชราภรณ์

“เธอเป็นผู้ควบคุมหมู่เดินทางมานี่ใช่ไหม?”

พลซิดเท้าตรง

“ครับผม”

คุณหลวงพะยั๊กหน้า

“ดีแล้ว เธอจัดการปราบอ้ายควายเขาเกกตัวนี้ที่เถอะ ฉันทันทีใจจะเป็นบ้าอยู่แล้ว”

นายพัชราภรณ์ยิ้มอ่อนโยน หันมาถลึงตากับกิมหงวน

“อ้ายเสี่ย อย่าให้มันมากนักซีไว้อยู่ พอหอมปากหอมคอเถอะ”

กิมหงวนยกมือทั้งสองเท้าสะเอว

“ก๊งการอะไรของมึงด้วยละ ฤๅ - เป็นนายเรืออากาศเมื่อวานนี้เองทำเป็นขึ้นเสียง ประเดี๋ยวพอเตะหางยี่ห้อเลย หนอย - จีบเรอะ หวังนายเรืออากาศโทยังงั้นเรอะ ไม่ได้แถมหรือว่า สมัยนี้ความชอบอยู่ที่การทำความคิด ไม่ใช่การประจบสอพลอเลียหน้าแข่งผู้ใหญ่หรือเพื่อน”

ขาดคำพูดของกิมหงวน เท้าขวาของพลก็สัมผัสกับก้นคออาเสี่ยดังปลัก! ร่างอันสูงชะลูดล้มฮวบลงทันที อาเสี่ยร้องไห้โฮ

“มึง - อ้อ - ไม่ยอมแล้ว โอ้ย - หลอดคอถูกแตกแล้ว จีบหาย - - -”

หลวงอีกกะทีก ๆ กับพวกนายทหารนักบินพากันหัวเราะลั่น พลปราดเข้ามาจิกศีรษะกิมหงวนพลางหัวเราะเบา ๆ

“อ้ายเสี่ย มึงจะทะเลาะกับท่านผู้ใหญ่อีกไหม?”

“อ้อ - กลับแล้ว ไม่ทะเลาะจ้ะ อู๋ - เดี่ยวหนึ่งหัวหลุด”

พลชุดกิมหงวนให้ลุกขึ้น แล้วหันมาพูดกับผู้บังคับฝูงอย่างนอบน้อม

“กระผมรับรองว่า นายเรืออากาศตรีสงวนจะไม่ลามปามกับได้ทำอีกละครับ”

หลวงอีกกะทีก ๆ กับ ร.อ. เกียรติมอดดูพลอย่างแปลกใจ

“อ้อ - เธอนี้ปราบกิมหงวนอยู่เชียวรี?” คุณหลวงถาม.

อาเสี่ยพูดสอดขึ้น

“อยู่ซีครับ มันตะที่ยังจะถูกข้างกะที่บ ผมนะไม่กลัวมันหรอกครับ แต่ว่าไม่กล้า”

ผู้บังคับฝูงบินนาวีหัวเราะชอบใจ

“เมื่อมีคนปราบได้ฉันก็ค่อยโล่งอก ดีแล้วพลจดหมายของท่านเจ้าคุณแม่ทัพก็ปรากฏว่าเธอสุขภาพ
ราบเรียบที่สุดในจำนวนสามคนนี้ ขอให้เธอคอยปราบอ้ายเปรตเวหาให้ฉันด้วย ฉันจะชอบใจเธอมาก เอา
สะพานเพื่อนเธอไปพักผ่อนเถอะ โน่น - เรือนสองชั้นที่แลเห็นนั่น ฉันสั่งให้จำกองร้อยเขาเตรียมห้องไว้ให้เธอ
สามคนแล้ว อ้า - สัมภาระของเธอเอามาบ้างหรือเปล่านั้น?”

“เอามาครับผม” พลพูดยิ้ม ๆ “อยู่ในเครื่องบินขอรับ”

คุณหลวงอีกกะทีก ๆ พะยักหน้า หันมาพูดกับ ร.อ. เกียรติ

“คุณเกียรติ ให้ช่างอากาศคนของไปให้พล, นิกร, กิมหงวนด้วยนะครับ แล้วก็จัดช่างอากาศประจำ
เครื่องบินสามลำนี้ให้เขาทำความสะอาด ตรวจตราเครื่องยนตร์ เติมน้ำมันเชื้อเพลิงให้เต็ม แล้วนำเข้าไปในโรง
เก็บ เตรียมพร้อมไว้”

ผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑ ยกมือวันทยาหัตถ์รับคำสั่ง.

ต่อจากนั้นสามเกลอก็พากันไปพักผ่อน เป็นอันว่าพล, นิกร, กิมหงวนได้เป็นนักบินฝูงขับไล่ที่ ๑
แห่งฝูงบินนาวีแล้ว นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป.

บ่ายวันนั้น.

เวลา ๑๔.๐๐ น. ท่านผู้บังคับฝูงบินนาวิกได้ออกคำสั่งด่วนให้นักบินเตรียมตัวเดินทางไปจังหวัด จันทบุรีตอนเย็นวันนี้.

ที่กะดานดำแผ่นใหญ่ในห้องโถงของตึกบัญชาการมีข้อความปรากฏว่า

(ด่วน)

คำสั่งทั่วไปที่ ท.อ. ๑๗๙/๘๔

วันนี้ ๑๕.๓๐ น. ให้บรรดานักบินนาวิกฝูงขับไล่ที่ ๑ และฝูงโจมตีที่ ๑ ที่ ๒ ไปพร้อมกันที่ห้องประชุมเพื่อฟังคำสั่งชี้แจงจากผู้บังคับฝูงบินนาวิก ก่อนที่จะเดินทางไปจังหวัดจันทบุรีตอนเย็นวันนี้.

วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๔๘๔

ร.อ. สุนทร วิเศษศักดิ์

นายทหารคนสนิท.

แล้วเวลาประชุมก็ผ่านมาถึง.

๑๕.๒๕ น. ภายในห้องประชุมตึกชั้นล่างกองบัญชาการ ทหารอากาศไม่ต่ำกว่า ๔๐ คน นั่งคุยกัน อยู่บนเก้าอี้เสียงแช่ดไปหมด ไม่มีใครรู้ต้นสายปลายเหตุว่า ผู้บังคับฝูงจะส่งเครื่องบินไปจันทบุรีทำไม บางคนเข้าใจว่าคงไปช่วยฝูงบินท่าใหม่ทำการสู้รบกับข้าศึก บ้างก็เข้าใจว่า ผู้บังคับบัญชาต้องการให้พวกตน ชำนาญการเดินทาง แต่ที่น่าสงสัยก็คือว่า บรรดาเครื่องบินขับไล่ฝูง ๑ - ๒ รวมทั้งหมด ๒๗ ลำ ได้ถูกเข็น ออกมาจอดเต็มสนาม ทุก ๆ ลำบรรทุกถูกระเบิดเต็มตามอัตราพร้อมด้วยกะสุนปืนกลอากาศ.

นักบินที่จะต้องเดินทางไปจันทบุรีมารอประชุมกันครบถ้วนแล้ว ยังขาด 'เปรตเวหา' คนเดียว อาเสีย ป่วนเปี้ยนอยู่กับวิสกี้ที่สโมสร พลกับนิกรช่วยกันเหนี่ยวรั้งมาประชุมก็ไม่ยอมมา ทั้งสองเลยรีบมาก่อน เพราะเกรงว่าจะถูกตำหนิโทษหรือมีความผิด.

สองเกลอนั่งอยู่แถวหน้าเพื่อน กำลังคุยกันเบา ๆ

พลว่า "อ้ายเสียนี้ เห็นจะคบไม่ได้โว้ย ผ่าซีขอพบหาเรื่องเดือดร้อนเสมอ ดูเถอะแก ปานนี้แล้วมันยังไม่มาอีก"

นิกรยิ้มเล็กน้อย

"น่ากลัวหมอบอยู่ที่สโมสร ดูเหมือนมันคนเดียวฟาดเข้าไปตั้งขวด"

“อ้อ - ยังกะไม่เคยพบกัน อ้ายเพื่อนคนนี้นี่มันยังงៃของมันนิ ช่างไม่รู้จักกาละเทศะบ้างเลย อย่างไรเสียมันก็คงเข้าซังเตอีก”

กะดิงทองหัวเราะ

“แน่นอน ถ้ามันไม่มาประชุม” แล้วนิกรก็ร้องสุดเสียง “อ้อ!”

นักบินคนหนึ่งที่นั่งอยู่ข้าง ๆ เขา เหยียงกะดิงทองเข้าไปด้วยศอกกลับ นายการุณวงศ์หันมาแยก
เขี้ยวกับ พ.จ.ต. รูปร่างขนาดยักษ์วัดแฉ่ง

“คุณถองผมทำไม?”

พันจ่าอากาศตรีเค้นหัวเราะ

“ก็คุณเลือกเอาเมื่อยัดลงมาในกะเป่าผมทำไมล่ะ?”

อ้ายเสือมือกาเว็ดตะโรลัน

“แล้วคุณทะเล้งใส่เสือมีกะเป่าทำไม?”

นักบินผู้นั้นแหกปากหัวเราะ

“อ่า - พุดยังงักก็ชกปากกันซีคุณ”

กะดิงทองพรวดพราดลุกขึ้นทันที

“ได้ซีพี่ รูปร่างอย่างนี้นะนี่กว่าผมจะกลัววี ยิ่งใหญ่ยิ่งชอบไม่ผิด”

นายยักษ์ใหญ่อมยิ้ม ยกมือตบปานิกร

“ผมไม่สู้คุณหรอกครับ ผมจะสู้แต่อ้ายพวกฝรั่งเศสเท่านั้น”

กะดิงทองยิ้มเหยย ๆ

“ผมก็ไม่สู้คุณเหมือนกัน ทำอะอะไปยั้งงั้นเอง เราพี่น้องกันนะคุณนะคนไทยที่วิวาทกัน โกรธกัน
หรืออาฆาตพยาบาทกันในยามสงครามเช่นนี้ ก็เลวเต็มทน”

“จริง, คุณพุดถูก คนไทยทั้งชาติจะต้องรวมเป็นชีวิตจิตใจเดียวกัน เพื่อทำลายล้างฝรั่งเศสศัตรู
สำคัญของประเทศไทย” แล้วเขาก็พูดเสียงเด็ดขาด “เราต้องชนะ เราจะปราบฝรั่งเศสให้หมดอินโดจีน”

พวกนักบินตบมือกราว พ.จ.ต. ทองเบิ้มกับ ร.ต. นิกรบีบมือกันแน่น แล้วนั่งลงบนเก้าอี้.

กะดิงทองส่งซองบุหรีเงินให้ทองเบิ้ม

“อ๊า - เอาของคุณคืนไปเถอะครับ ผมลื้อคุณเล่นสนุก ๆ นะ”

ทองเบิ้มอ้าปากหวอ

“อ่า? คุณล้วงเอาไปได้หรือครับนี่ เอ - ผมเข้าใจว่าคุณเอาอะไรไปไม่ได้”

อ้ายเสือมือกาเว็ดก็หัวเราะ

“พุดแล้วคุณจะหาว่าผมไม้อ้อ อ้ายผมนะเป็นนักล้วงกะเป่าสมัครเล่นที่มีมือเบาที่สุดในวงการนักล้วงกะ
เป่า อ่ยว่าแต่คุณเอาใส่ไว้ในกะเป่าเสื้อนอกเลยคุณ เอาไว้ในกางเกงในผมก็สามารถหยิบออกมาได้โดย
คุณไม่รู้สีกตัว ไม่เชื่อลองดูสิครับ”

ทองเบิ้มทำตาปริบ ๆ

“อ้อ - เมื่อก่อนสงครามคุณถ้าจะหากินอยู่แถวหน้าห้องตัวเฉลิมกรุงหรือโอเดียนเป็นแน่”

นิกรทำคอร่นหลับตาปี

“เข้าใจผิดน่า พี่ชาย ผมบอกแล้วว่า ผมเป็นนักล้วงสมัครเล่น”

“อ้อ” ทองเบิ้มพะยักหน้าซำ ๆ “ถ้าคุณจะไปเปลี่ยนเป็นนักล้วงอาชีพเมื่อไรละก็ กฤษฎาอย่าทดลองผมเลยนะครับ”

กะดิ่งทองหัวเราะลั่น แล้วเสียงจ้อกแจ้กจอบแจของนักบินก็เจี๊ยบกริบ

น.ต. หลวงอีกกะทีกเวหากับนายทหารคนสนิทเดินเข้ามาในห้องอย่างฝั่งผาย ร.อ. เกียรติ กิติกำจร ผู้มีอาวุโสกว่าเพื่อน บอกนักบินกระทำความเคารพ คือลุกขึ้นยืนตรง แล้วเดินเข้าไปรายงานจำนวนผู้บังคับฝูงและนักบินที่มาประชุม.

ผู้บังคับฝูงบินนาวียกมือเกาศีร์ชะแกร็ก ๆ เมื่อทราบว่ ร.ต. กิมหงวนขาดประชุม ท่านหันมามองดูพลแล้วกล่าวถาม

“กิมหงวนหายไปไหน พล?”

นายพัชราภรณ์ตอบอย่างนอบน้อม

“อยู่ที่สโมสรครับ กระผมชวนให้มาแล้ว แต่ก็ไม่ยอมมา”

หลวงอีกกะทีก ๆ หน้าจอ อนุญาตให้นักบินนั่งลงแล้วพูดกับพลต่อไป

“ดีแล้ว ต้องเอาเข้าห้องซัง”

ทันใดนั้นมีเสียงดัดจริตของใครคนหนึ่งพูดขึ้นที่ประตู

“คุณพี่จะซังดิฉันเรื่องอะไรกันคะ แหม - กินเหล้าเพลินไปหน่อยมาช้าไม่ถึงนาที่จะเอาเข้าห้องซัง พับแผ่ ดุร้ายอะไรยังก็ไม่รู้”

พวกนักบินหัวเราะคิกคักไปตามกัน หลวงอีกกะทีก ๆ หันไปทางประตูห้อง ท่านเห็นอาสาเสียน้ำตาแดงกล่ำสวมหมวกเพลี่ยีนอมย้อมอยู่ที่ผนังตึก ไม่ต้องสงสัยว่าผู้บังคับฝูงจะเดือดดาลสักเพียงไร.

“มานี่!” ท่านตวาดแว๊ด.

อาสาเสียน้ำมือทั้งสองจับขอบกางเกง แล้วย่อขาหลังก้มศีรษะคำนับอย่างกะซดกะซ้อย

“เรียกดิฉันหรือคะ เอื้ออ - -” พุดจบเขาก็ถอดหมวกออกเดินเข้ามาหาหลวงอีกกะทีก ๆ

“ทำไมแกเหลวไหลอย่างนี้?”

กิมหงวนจ้องมองดูหน้าคุณหลวง พอแน่ใจว่าท่านคือผู้บังคับฝูง อาเสียน้ำก็แทบหายเมา

“ไอ้ะ! ประทานโทษเถอะครับ กระผมมาช้าไปหน่อย” กิมหงวนพูดด้วยเสียงปกติ

ผู้บังคับฝูงเม้มริมฝีปากแน่น

“ดีละ, ฉันทจะรายงานเรื่องความเหลวไหลของเธอ กราบเรียนท่านแม่ทัพให้รับทราบไว้ ไปนี่! เลวมาก”

อาเสี่ยกำมศิระชะค่านับ หมุนตัวกลับเดินเข้ามานั่งแถวหน้าข้างเพื่อนเกลอทั้งสอง ภายในห้องเงียบ
กريب กิมหงวนนั่งนิ่งเหมือนรูปหุ่น นักบินทุก ๆ คนพยายามกลั้นหัวเราะแทบแย้.

หลวงอีกกะทีก ๆ รับม้วนกระดาษแผนที่มาจากนายทหารคนสนิทของท่าน แล้วเดินขึ้นไปบนยกพื้น
คลี่แผนที่เส้นการบิน สัตตหีบ - จันทบุรีและตามเกาะสำคัญ ๆ ในอ่าวฝั่งตะวันออกของประเทศไทย พาดไว้
บนกระดาษดำ.

ท่านมองดูทหารอากาศในบังคับบัญชาของท่าน คุณหลวงถอนหายใจดัง ๆ ยกหวายถือขึ้นหน้ากะดิ่ง
ทอง

“นิกร!”

นิกรสะดุ้งเฮือก หายง่วงทันที ลืมตาโผลงอ้าปากหวาดดัง ๆ

“เฮี้ยว - - -”

คุณหลวงใจคอไม่ผ่องแผ้วเลย

“อย่านั่งหลับชียะ พัง - พังฉันพูด ถ้าไม่เข้าใจเธอจะลำบาก”

กะดิ่งทองยืมแห่ง ๆ ท่านผู้บังคับฝูงนั่งเงียบไปสักครู่ แล้วท่านก็พูดกับนักบินที่อยู่ในห้องประชุม

“ท่านทั้งหลาย”

“ฮึด - ชะเอ๊ย!” อาเสี่ยจามลั่น.

ผู้บังคับฝูงกัดฟันกรอด ๆ มองดูกิมหงวนราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“เสือกจามออกมาทำไม?” ท่านเอ็ดตะโรลั่น.

กิมหงวนลุกขึ้นยืนตรง แล้วตอบอ้อมแอ้ม

“ง่า - ไม่ได้เสือกหรือครับ มันจามออกมาเอง”

หลวงอีกกะทีก ๆ ยกกำปั้นขวาฟาดลงบนฝ่ามือซ้ายของท่าน

“แก - เสียวินัยมาก ทีหลังถ้าจะจามหรือทำอะไรต้องขออนุญาตฉันเสียก่อน เข้าใจ?”

“ครับผม” แล้วเสี่ยหงวนก็ทรุดตัวนั่ง.

ผู้บังคับฝูงบินนาวีพยายามทำใจให้เป็นปกติ พูดกับนักบินต่อไป

“ท่านทั้งหลาย วันนี้สิบเจ็ดนาฬิกาตรง พวกท่านจะต้องนำเครื่องบินเดินทางไปกองบินท่าใหม่
จังหวัดจันทบุรี ฉะนั้น, ก่อนที่จะออกเดินทางไป ข้าพเจ้ามีความจำเป็นต้องเรียกท่านมาประชุมชี้แจงเสีย
ก่อน เพื่อให้ท่านได้เข้าใจในหน้าที่สำคัญของท่าน ซึ่งจะต้องปฏิบัติร่วมกับกองทัพเรือในวันพรุ่งนี้”

กิมหงวนชูมือขวาขึ้นสุดแขน

“ครูฮับ - อ้ายกรรมันว่าผมว่า ลูกชายอ้ายกิมเบ็ครับ”

หลวงอีกกะทีก ๆ นัยตาถลนแทบจะออกนอกเบ้า ท่านจึงมองดูหน้าอาเสี่ย หัวใจเดือดพล่าน ท่าน
ผู้บังคับฝูงโกรธจนกะทั่งหน้าเขียว โกรธหนักเข้าก็เค้นหัวเราะออกมาลั่น

“กิมหงวน - ในนามแห่งผู้บังคับฝูงบินนาวิ ฉันขอพูดกับเธออย่างเด็ดขาดว่า ในระหว่างการประชุมต่อไปนี้ ถ้าเธอพูดอะไรอีกแม้แต่เพียงคำเดียว ฉันจะขังเธอทันที”

อาเสี่ยยิ้มกระเรียกระด

“ซังก็วันครบ?”

คุณหลวงกลืนน้ำลายเอือก

“สิบวัน - หรือมิฉะนั้นฉันอาจส่งตัวเธอให้ศาลทหารพิจารณาความผิดก็ได้”

“โอ๊ยโย!” เสี่ยหงวนคราง แล้วนั่งนิ่ง.

ท่านผู้บังคับฝูงเปิดประชุมต่อไป

“ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอออกจุดประสงค์อันใหญ่ยิ่งในการที่จะเดินทางไปจับตัวนี้ให้ท่านทราบ ฟังทางนี้ อ้า - ทางราชนาวิของเราได้รับข่าวจากแนวที่ห้าส่งมาจากไซ่ง่อนแจ้งว่า หมู่เรือรบของฝรั่งเศสที่เดินทางมาชุมนุมที่เกาะกง ตั้งแต่วันที่สิบสี่นั้น จะได้เริ่มเข้าโจมตีกองทัพเรือเราในวันพรุ่งนี้ตอนเช้าตรู่”

กิมหงวนตีปีกพับ ๆ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่แสดงกิริยาดีอกดีใจ แต่เขาไม่ได้พูดหรือออกเสียงหัวเราะเลย ขอให้ท่านคิดดูเถิดว่า กิริยาเช่นนี้จะทำให้หลวงอีกกะทิก ๆ โกรธแค้นสักเพียงใด.

“เฮ้ย!” ผู้บังคับฝูงตวาดแว๊ด “แล้วกันซี, ห้ามไม่ให้พูด แต่เธอกลับทำกิริยาขุกขิก ๆ เหมือนลิง จะลองดีกับฉันรี หาร?”

อาเสี่ยทำหน้าชอบกล ก้มหน้ามองดูพื้นห้อง หลวงอีกกะทิก ๆ นั่งเงียบไปนานแล้วเดินมาที่กะดานดำ ยกหวายถืออันเล็ก ๆ ขึ้นแผนที่

“ให้ผู้บังคับฝูงนำเครื่องบินไปตามเส้นทางนี้เพื่อไปสมทบกับฝูงบินทำใหม่ ร่วมรบกับกองทัพเรือ ขอให้นักบินทุกคนจงตั้งใจฟังหน่อย นี้ - ตรงนี้คือเกาะกงของฝรั่งเศส หมู่เรือรบของเราสามลำ คือเรือปืนธนบุรี, เรือตอปิโดร์ชลบุรี และสงขลาจะได้ออกเดินทางจากสัตตหีบไปตั้งรับข้าศึกที่เกาะข้างตรงนี้” หยุดนิ่งสักครู่ หลวงอีกกะทิก ๆ จึงกล่าวต่อไป “ฝูงบินนาวิของเรากับกองบินทำใหม่จะเตรียมพร้อมอยู่ที่จับตัว ถ้าหากว่าเรือรบของเราพบเรือข้าศึก ทางทหารเรือก็จะแจ้งข่าวให้ทราบโดยทางวิทยุ และเมื่อนั้น พวกท่านทั้งหมดนี้ก็จะได้เดินทางไปช่วยหมู่เรือรบของเราทำลายเรือรบฝรั่งเศส” แล้วผู้บังคับฝูงก็ตะโกนลั่นห้อง “นิกร!”

กะดิงทองสะดุ้งโหยงล้มตาโพลง

“ทำไมถึงนั่งหลับ?” หลวงอีกกะทิก ๆ ตวาดแหว.

นายการุณวงศ์ลุกขึ้นยืนตอบท่าน

“ง่วงครับ”

“ง่วงก็ต้องพยายามบังคับใจไม่ให้ง่วง บ้า - เลวจริงแฮะ - นั่งลง”

“อ้า - กระผมขออนุญาตผิวปากแก้ง่วงนอนได้ไหมครับ?”

ผู้บังคับฝูงจู้ปาก ยกมือเกาศีรษะแกร็ก ๆ

“นี่มันห้องประชุม ไม่ใช่หน้าโรงหนัง”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ ทอดตัวนั่งตามเดิม หลวงอึกกะทิก ๆ พุดต่อไป

“พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ขอให้ท่านระลึกเสมอว่า เมื่อครั้ง ร.ศ. ร้อยสิบสอง เรือรบของฝรั่งเศสผ่าน อ่าวเราล่องลำเข้าไประจวบถึงกรุงเทพ ฯ อย่างลายนวนนี้ แต่บัดนี้ไทย พ.ศ. สองพันสี่ร้อยแปดสิบสี่ จะไม่ยอม ให้เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นอีกเป็นอันขาด”

กิมหงวนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันลุกขึ้นยืน

“จริงครับ ผมคนหนึ่งยอมตายเลย ผมเองจะนำเครื่องบินพุ่งเข้าชนเรือรบมัน เพื่อเกียรติยศทหาร อากาศและเพื่อประเทศชาติ ฮีม - กลัวว่ามันจะไม่กล้าเข้ามาจริงนะซีครับได้เท่า คุณ้ายเปรตเวหาแห่งฝูงบิน นาวิบ่าง ถ้าผมไม่กล้าทำดั่งปากพูด ผมยอมให้ได้เท่ากะทีบผมจริง ๆ ครับ”

พวกนักบินฮาครั้น คราวนี้หลวงอึกกะทิก ๆ แทนที่จะโกรธ กลับยิ้มแป้น

“ดีมาก กิมหงวน ไม่ใช่แต่เธอคนเดียวหรอก พวกเราทุกคนก็มีความรู้สึกเช่นนี้”

“ครับ - ครับ ถูกทีเดียว ผมจะต้องทำชื่อเสียงให้ฝูงบินของเราอีก ประชาชนชาวไทยจะได้กล่าวขวัญ ชมเชยว่า ฝูงบินนาวิในบังคับบัญชาของได้เท่าเก่งกล้าสามารถนัก”

คุณหลวงยิ้มแก้มแทบแตก

“นั่งลงน้องชาย จะสูบบุหรี่ก็ควักออกออกมาสูบซีฉับอนุญาต”

นักบินคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ข้างหลังกิมหงวนได้กะชิบกะซาบบอกกิมหงวน

“ยกท่านเข้าเถอะครับ ท่านบ้ายอชะมัด”

อาเสี่ยชอนยิ้มไว้ในหน้า แกล้งหันมาพูดกับนิกร

“กันมีผู้บังคับฝูงเข้มแข็งเด็ดขาดยั้ง กันไม่กลัวตายเลย ผ่าซี, คุณหลวงท่านมีพุมรู้ และท่าทางสง่าผ่าเผยดีกว่าอีตาพระควงสว่างเป็นกอง นิกรนิ”

กะดิ่งทองพะยักหน้า เข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย

“แน่นอนละ มายทางการจะส่งท่านมาอยู่ที่นี่ได้หรือ ผู้บังคับฝูงบินนาวิเป็นตำแหน่งที่สำคัญมาก กันคิดว่านอกจากท่านผู้บังคับฝูงคนนี้แล้ว ก็คงไม่มีใครที่จะมาเป็นได้”

“ถูก ๆ ๆ” อาเสี่ยคล้อยตาม “เราได้นายมีพุมอย่างนี้ค่อยปลื้มใจหน่อย ผิดกว่าพระควงสว่างราวกับฟ้าดิน”

หลวงอึกกะทิก ๆ ตะแคงหูฟังตลอดเวลา ท่านยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แล้วพูดกับสามเกลอเป็นเชิงอวดตัว

“คุณพระควงสว่างนะ ท่านติดจะหัวโบราณสักหน่อย ทำงานอะไรยุ่งง่ามมาก”

“จริงครับ” กิมหงวนเสริม “ผมเชื่อทีเดียวครับ ได้เท่าพุดถูกแล้ว รุ่งง่ามมาก”

ผู้บังคับฝูงหัวเราะ รู้สึกรักเสี่ยหงวนขึ้นอีกเป็นกอง

“นั่นนะซี ที่แรกทางการจะส่งพระควงสว่างมาอยู่ฝูงบินนาวิ แล้วให้อ้าวไปอยู่ฝูงบินใหญ่พะสมภาค เขมร”

เสี่ยหงวนรีบพุดต่อโดยเร็ว

“แต่ได้เท่านี้มีความสามารถดีกว่า ทางการเลยส่งมานี้ จริงครับ จริง-ผมเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ หน่วยก้าน
ท่าทางของได้เท่านี้ดีกว่าคุณพระคงสว่างมากนั้”

ดูเหมือนหลวงอีกกะทีก ๙ จะรู้สึกตัวว่าอาเสี้ยมยอท่านมากเกินไป จึงยิ้มแหย ๆ

“แะะ ๆ ประชุมต่อไปเถอะ”

“ครับ - จริงครับ ควรประชุมต่อไปได้”

ใบหน้าของผู้บังคับฝูงยืมแฉ่ง

“นักบินทั้งหลาย” ท่านพูดเสียงกังวาน

กิมหงวนทบทวนหลังนิกรดังพลั้ก

“เฮี้ย - นั่งสับปะหงอกอยู่ได้ เจ้านายท่านพูดตั้งอกตั้งใจฟังหน่อยซีแก” แล้วอาเสี้ยมก็หันไปพูดกับทุก ๆ
คน “พวกเราตั้งใจฟังคุณพ่อผมพูด”

หลวงอีกกะทีก ๙ หัวเราะชอบใจ ต่อจากนี้ท่านก็อธิบายถึงการโจมตีเรือรบ มีใจความว่า วิธีที่เรือรบ
จะต่อสู้เครื่องบินนั้นมียุทธวิธีสองประการ คือหนึ่งปล่อยเครื่องบินประจำเรือรบขึ้นต่อสู้ขัดขวางไม่ให้เครื่องบิน
ของเราเข้าถึงลูกกระเบิดได้ถนัด แต่วิธีนี้ย่อมไม่เกิดผล เพราะเรือรบฝรั่งเศสเป็นแต่เพียงเรือลาดตระเวนหรือ
เรือพิฆาต จะมีเครื่องบินประจำเรือก็เพียงสองหรือสามเครื่องเท่านั้น อย่างไรก็ตามก็ต้องถูกนักบินของเรายิงตก
ข้อสอง, ข้าศึกจะใช้ปืนต่อสู้อากาศยานยิงต่อสู้ การยิงด้วยป.ต.อ.อาจจะเป็นผลบ้าง ฉะนั้น, ท่านผู้บังคับฝูง
บินนาวีจึงกำชับพวกนักบินฝูงขับไล่ที่ ๑ ให้พยายามบินจิกหัวร่อนลงใกล้เรือรบศัตรูที่สุด แล้วทิ้งระเบิดเบา
ทำลายป.ต.อ. หรือส่วนประกอบของป.ต.อ.ให้ชำรุดเสียหาย เมื่อป.ต.อ.หมดอำนาจ เครื่องบินโจมตีก็จะได้
ทำลายเรือรบลำนั้นได้อย่างสบาย โดยไม่มีการยิงต่อสู้เลย.

นอกจากนี้, ท่านผู้บังคับฝูงก็อธิบายถึงรูปลักษณะเรือรบของฝรั่งเศส ซึ่งประจำอยู่ทางภาคอินโดจีน
จนกระทั่งนักบินทุก ๆ คนเข้าใจดี.

ตอนสุดท้ายท่านกล่าวว่า

“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามั่นใจเหลือเกินว่า ถ้าฝูงบินนาวีของเราได้รบกับกองเรือฝรั่งเศสแล้ว ชัยชนะ
จะต้องเป็นของเราไม่มีปัญหา หมู่เรือรบข้าศึกจะต้องจมอยู่ในอ่าวของเรา โชคชัยอันนี้แหละเท่ากับว่า
พวกท่านได้รบรอยเศร้าเมื่อ ร.ศ. ร้อยสิบสองออก ในที่สุดนี้, ข้าพเจ้าขออวยพรให้นักบินทุก ๆ คนจงสวัสดิ์มี
ชัยโดยทั่วหน้า ข้าพเจ้าอยู่ทางนี้จะวิงวอนคุณพระรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ให้คุ้มครองป้องกัน
พวกท่านเสมอ อ้า - ก่อนจะปิดการประชุม ผู้ใดมีข้อสงสัยหรือข้องใจอะไรโปรดถามมา?”

ร.ต. กิมหงวนรีบขมู่มือขึ้นเหนือศีรษะ

“ผมครับ” แล้วอาเสี้ยมก็ลุกขึ้นยืนตรง ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักของเพื่อน ๆ.

หลวงอีกกะทีก ๙ พะยั้กหน้าซ้ำ ๆ

“เฮ้อ - ว่ามา”

อาเสี้ยมยิ้มอาย ๆ

“ได้เท่าครับ, ดึงต่างว่าถ้าผมสามารถที่จะระเบิดลงปล่องเรือรบเข้าศึกได้ ใต้เท้าจะขัดข้องไหมครับ?”

พวกทหารอากาศหาครีน ผู้บังคับฝูงอมยิ้ม

“ไม่ขัดข้องเลย กิมหงวน”

อาเสี่ยววางท่าทางให้ฝั่งผาย

“ถ้าเช่นนั้นเสร็จผมละครับ ผมจะหยอดให้ลงปล่องทุก ๆ ลูกทีเดียว”

หลวงอีกกะทีก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“อย่าให้ถึงกับลงไปปล่องเลยเธอ เพียงแต่ถูกส่วนหนึ่งส่วนใดของเรือรบก็ใช้ได้แล้ว”

กิมหงวนอมยิ้ม

“เรือออกบ่อเริ่ม มีหรือครับทิ้งผิด พุดแล้วจะว่าคุยครับ ผมไปบอมบ์ไซ่ง่อน ขณะที่บินอยู่เหนือเมืองนั้น ผมแลเห็นนายทหารฝรั่งเศสคนหนึ่งยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่กลางถนน ผมทิ้งบอมบ์ขนาดเบาลงไปลูกหนึ่ง ถูกกะบานอ้ายหมอนั้นแตกตายคาที่เชียวยครับ”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นแครงได้ดังขึ้นอีก

หลวงอีกกะทีก ๆ ว่า “จะยังงอยู่กะมังกิมหงวน วันที่ฝูงบินของเราไปบอมบ์ไซ่ง่อนนั้น เราเดินทางไปในเวลากลางคืนนี่นา แล้วทำไมเธอจึงมองเห็นนายทหารฝรั่งเศสคนนั้นได้”

อาเสี่ยวสะดุ้งเล็กน้อย

“อ้อ - แะะ ๆ ที่ถนนเปิดไฟฟ้างว้างครับ ผมมองแลเห็นอย่างถนัด เพราะบินต่ำเพียงสามร้อยเมตรเท่านั้น”

“อ้อ - แปลกมาก ฝรั่งเศสนี้มันโง่อย่างบรมชี้ยวนะ เครื่องบินเรากำลังที่จะระเบิดแต่มันไม่ยกดับไฟฟ้า”

กิมหงวนแสดงกิริยากะสับกะส่าย นึกเสียใจที่ไม่ควรไม่ออกมา แต่ไหน ๆ เมื่อได้บั้งน้ำเป็นตัวแล้วก็จำต้องมานะกัดฟันโกหกไปให้ตลอด

“ดับซีครับ พอลูกระเบิดของผมถูกกะบานนายทหารฝรั่งเศสคนนั้น ไฟฟ้าในเมืองก็ดับพริบ ๆ เสียงหวูดสัญญาณภัยทางอากาศครวญครางลั่นไปหมด”

ผู้บังคับฝูงหัวเราะคิก

“คุณกิมหงวนขอรับ เสียงเครื่องบินของคุณน่าจะมันดังแทบแก้วหูจะแตกอยู่แล้ว คุณยังจะได้ยินเสียงหวูดสัญญาณภัยอีกหรือคุณ?”

อาเสี่ยวของเราคือชายชาติปลาหมอ

“ผมเดาเอานะครับ ตามธรรมชาติไฟฟ้าจะดับก็ต่อเมื่อหวูดครวญครางบอกเหตุอันตราย”

หลวงอีกกะทีก ๆ พะยั๊กหน้า

“เอาละ เป็นอันว่าฉันจะพยายามเชื่อตามที่เธอเล่าให้ฟัง เธอ - เก่งมากหวังว่าฝูงนี้เธอคงจะแสดงการทิ้งลูกระเบิดลงปล่องเรือรบเข้าศึก ให้พวกเราได้ชมเป็นขวัญตา”

กิมหงวนยิ้มแหย ๆ

“เด็ดขาดเลยครับ ไม่เชื่อประเดี๋ยวออกจากห้องประชุม ได้ทำลองให้ผมนำเครื่องบินขึ้น ช้อมทิ้งระเบิดลงปล่องเรือรบเรารู้ก่อนก็ได้”

ผู้บังคับฝูงทำคอย่น พวกนักบินหัวเราะลั่น

“อย่าเลย พ่อคุณ ฉันจะพลอยฉิบหายไปด้วย” พูดจบท่านก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วพูดกับทหารอากาศ “ข้าพเจ้าขอปิดประชุมเพียงเท่านี้ ขอเชิญท่านออกไปพักผ่อนและเตรียมตัวเดินทางได้”

ร.อ. เกียรติ กิติกำจรบอกนักบิน ‘ตรง’ ทำความเคารพคุณหลวงอีกกะทีก ๆ แล้วบรรดาทหารอากาศก็ย่อย ๆ กันออกไปจากห้องประชุม.

พล, นิกร, กิมหงวนเดินตามหลังท่านผู้บังคับฝูงออกไป พอออกมาข้างนอก นายสิบทหารสื่อสารคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหาหลวงอีกกะทีก ๆ ชิดเท้าตรงแล้วรายงานท่าน

“แล้วแต่จะโปรดครับ ท่านแม่ทัพใหญ่ภาคกัมพูชา ต้องการพูดวิทยุโทรศัพท์กับได้เท่าและนายทหารนักบินที่มาจากศรีโสภณเมื่อตอนกลางวันวันนี้”

หลวงอีกกะทีก ๆ ยิ้มแป้น

“ขอบใจ น้องชาย” แล้วท่านก็หันมาทางสามเกลอ “ไป - ไปพูดวิทยุกับท่าน”

ผู้บังคับฝูงพาพล, นิกร, กิมหงวนรีบเดินตามนายสิบทหารสื่อสารไปที่วิทยุโดยเร็ว.

ทั้งสี่เลยเข้าไปในห้อง ทหารสื่อสารซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องกำลังติดสายไมโครโฟนสำหรับพูด พอคุณหลวงเข้ามาก็เสร็จพอดี นายสิบโทรรูปร่างผอมกะหร่องคนหนึ่งรีบพูดกับท่านผู้บังคับฝูงทันที

“เชิญครับ ท่านแม่ทัพกำลังรอพูดอยู่แล้ว”

กิมหงวนแผ่นพรอดเข้ามายื่นหน้าไมโครโฟน

“ฮาไหล - สวัสดิ์ดีมีชัยครับคุณอา”

เสียงเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ที่พูดมาดังลั่นห้อง

“นั่น - อ้ายหงวนใช่ไหม?”

อาเสียยิ้มกริ่ม

“ใช่ครับ, คุณอามีธุระอะไรหรือครับ?”

“เปล่า - เปล่า ๆ อาต้องการถามทุกข์สุขและความเป็นอยู่ของพวกแกสามคนเท่านั้น ใจ - สบายไหม, เมื่อตอนสายทำไมถึงไปถึงสัตตหีบล่าช้านัก?”

กิมหงวนหัวเราะ

“เราไปเที่ยวกรุงเทพ ๆ ด้วยนี่ครับ”

“ไปกรุงเทพ ๆ ?” ท่านแม่ทัพถามเร็วปรือ “ไปหาตะหวักตะบวยอะไรกัน?”

อาเสียยิ้ม

“ผมคิดถึงเมียผมครับ เราสามคนได้บินไปเยี่ยมบ้านเจ้ากรที่ถนนเพชรบุรี และวนไปที่บ้านเจ้าพลที่ ถนนพญาไท เจ้าคุณอากับคุณอาหญิงออกมาจะโดดโลดเต้นกลางสนาม โบกมือให้เราครับ”

เสียงเจ้าคุณปัจฉิม ๔ หัวเราะลั่น

“แล้วไปวนที่บ้านอาหรือเปล่า?”

“ไปครับ”

“งั้นอะไร, แลเห็นอะไรบ้างล่ะ?”

คราวนี้อาเสียหัวเราะลั่นห้อง

“แลเห็นคุณประภาลูกสาวคนโตของคุณอากำลังแก้ผ้าอาบน้ำอยู่ในห้องครับ แหม - ไปซะมัดเลย ครับ หล่อนซุ่มเหงกให้ผม แล้วก็คว้าผ้าขนหนูห่มวิ่งจืดออกจากห้องน้ำ”

“ฉิบหาย” ท่านแม่ทัพครางเสียงยาว “ระวังเถอะแก ตาจะเป็นกึ่งยิง”

เสียงหงวนยิ้มแหย ๆ

“เฮ้ - ถึงกับเป็นกึ่งยิงเชียวหรือครับ?”

“เป็นชีวะ ข้าเคยแอบดูนี่หว่า”

อาเสียหลับตาปี

“แอบดูคุณภานะหรือครับ?”

“ใครบอกเตี้ยมึงล่ะ แอบดูคนอื่นไว้ย แล้วกันอ้ายนี่” พุดจบเจ้าคุณแม่ทัพก็เปลี่ยนเรื่องพุด “คุณ หลวงอีกกะทีกอยู่ไหน บอกให้มาพุดกับอาหน่อยซิ”

ท่านผู้บังคับฝูงยี่ม่น้อยยี่มใหญ่ ปราดเข้ามายืนหน้าไมโครโฟน กิมหงวนลือคอททานไว้ ยกมือซ้าย อุดปากคุณหลวง แล้วรีบพุดขึ้น

“คุณหลวงกำลังตรวจตราเครื่องบินที่จะเดินทางไปจันทบุรีครับ” แล้วกิมหงวนก็ปล่อยมือที่ลือคอ ออก กะชิบกะซาบกับผู้บังคับฝูงเบา ๆ “อย่าพุดอะไรครับ ยืนเฉย ๆ ผมจะพุดกับท่านเอง”

หลวงอีกกะทีก ๔ ยืนเซ่อทำตาปริบ ๆ เสียงเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ดังออกมาจากเลาสปีกเกอร์

“ผู้บังคับฝูงคนใหญ่ของแก ดูเป็นคนเองงานเอาการมากทีเดียว หรือยังงี้ กิมหงวน?”

อาเสียหันไปมองดูท่านผู้บังคับฝูง คุณหลวงพะยั๊กพะเอียดให้กิมหงวนพุด อาเสียยกมือปิดปาก หัวเราะคิกคัก

“ครับ - ท่านขยันมาก เข้มแข็งต่อภาระงานอย่างที่สุด อัยยาศัยโอบอ้อมอารีต่อผู้น้อย ความรู้เฉียบแหลม ความคิดสุขุม ปฏิภาณว่องไว อนามัยสะอาด พวกนักบินที่นี้รักและบูชาราวกับพ่อเชียวครับ”

คุณหลวงยิ้มแค้นแตก เอียงหน้าเข้ามาจุกกิมหงวนดังพอด.

“เฮ้ - อะไรดังปืดไว้ย อ้ายหงวน?” เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ถามมา.

“ไหนครับ - ผมตั้งขี้มูกนะครับ อ้อ - ท่านผู้บังคับฝูงมาแล้วครับ คุณอา, คุณอาจะพุดอะไรก็เชิญสิ ครับ” พุดจบกิมหงวนก็หันมายกคิ้วกับหลวงอีกกะทีก ๔ พะยั๊กพะเอียดให้พุดกับท่านแม่ทัพ.

ผู้บังคับฝูงกะแอมเบา ๆ

“ฮัลโหล - กระผมหลงอีกกะทีก ๆ พุดครับผม”

“อ้อ - คุณหลงวี สวัสดิ์, ยังไงครับ เจ้าเด็กของผมสามคนทำความหนักอกหนักใจให้คุณหลงบ้างไหม?”

หลงอีกกะทีก ๆ ยิ้มแป้น

“เปล่าเลยครับผม”

“ฮ้า! ผิดไปละ?” เจ้าคุณพุดเสียงลั่น.

“เป็นความจริงครับผม แกเป็นนายทหารหนุ่มที่สุภาพเรียบร้อยมาก กิริยาวาจาสุภาพอ่อนโยน มีวินัยอันดีงามเหมือนกันทั้งสามคนแหละครับ”

“เหลวละ คุณหลง” เจ้าคุณค่าน “สำหรับเจ้าพลละก้อผมเชื่อ ส่วนเจ้ากรกับเจ้าหงวนนะ มันใจร้าย ร้อยเราดี ๆ นี่นา”

“โอ - ได้ทำเข้าใจผิดเอามากครับ นายเรืออากาศตรีгимหงวน เป็นนักบินที่น่าเอ็นดูที่สุดเชียวครับ”

“เอ๊ะ - ถ้าจะยังไง - เสียแล้วละแฮะ เจ้าหงวนมันชมคุณหลงให้ผมฟังเมื่อตะกี้ แล้วคุณหลงก็ชมเขยมันให้ผมฟังเช่นเดียวกัน”

“ง่า - กระผมชมด้วยความจริงใจขอรับ”

“อ้อ - ถ้ายังงั้นอ้ายเสียคงจะกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดีกับเขาในคราวนี้ อ้า - คุณหลงเตรียมตัวส่งนักบินไปจับทบรูพร้อมแล้วหรือยัง?”

“พร้อมแล้วครับผม อีกสิบนาทีก็จะออกเดินทางตามกำหนด”

“ดีมาก ๆ ๆ ๆ คุณหลง, เป็นอันว่าคุณหลงมีหวังนายอากาศโทแน่ ๆ”

ผู้บังคับฝูงดีใจจนหน้าแดงก่ำ

“เป็นพระคุณอย่างยิ่งครับผม แล้วก็ไปรดอย่าลืมเสียนะครับ”

“อ้อ - ไม่ลืมหรอก แฮม - ต้องเตือนด้วย คุณหลงบอกให้เจ้าพลกับเจ้ากรพุดกับผมหน่อยซี”

หลงอีกกะทีก ๆ หันมาพะยักหน้ากับสองเกลอ กะดิงทองย่องเข้ามายืนหน้าไมโครโฟน ก้มหน้าลงไปตะโกนลั่น

“เหม็นเชียว!”

ทันใดนั้น เจ้าคุณแม่ทัพก็เอะอะเอ็ดตะโร

“ใคร - อ้ายหมาตัวไหนว่าเหม็นเชียว หา?”

นิกรรีบพุดโดยเร็ว

“อ้ายพลครับ”

นายพัชราภรณ์สะดุ้งโหยง ยกเท้าเตะนิกรป้าแล้วพุดกับท่านแม่ทัพ

“ผมเปล่าครับ ผมยืนอยู่เฉย ๆ แท้ ๆ”

“ถ้าฉันใครพูด บอกมา อ้ายพล?”

“อ้ายเสียพูดครับ”

กิมหงวนกะโดดตัวลอย

“เฮ้ย - แล้วกันซีไวย๋ ข้าพูดเมื่อไหร่เล่า ผู้บังคับฝูงท่านพูดตั้งหาก”

หลวงอีกกะทีก ๆ นัยตาเหลือก รีบพูดกรอกไมโครโฟนทันที

“กระผมเปล่าขอรับ นายเรืออากาศตรีนิกรเป็นคนพูด”

เจ้าคุณปัจฉิมก็คำรามลั่น

“ฮีม - คุณหลวงเตะอ้ายกรหนึ่งที เตะให้ผมได้ยินเสียง ม่ายคุณหลวงจะมีความผิดฐานขัดคำสั่งผม”

หลวงอีกกะทีก ๆ ทำหน้าเหยเกขอบกล หันมามองดูนิกรคล้ายกับจะถามเขาว่า ท่านควรจะทำอย่างไรดี กะดิ่งทองมีปฏิภาณเฉียบแหลมพอที่จะช่วยตัวเองให้พ้นจากการถูกเตะ เขาสลัดเท้าไปข้างหน้าเต็มแรง พร้อมกับยกมือตบกันตัวเองดังบ๊าบ แล้วนิกรก็บู้ยไบบอกผู้บังคับฝูงให้พูดกับท่านแม่ทัพ.

คุณหลวงยิ้มออกมาได้ ก้มหน้าพูดที่ไม่โครโฟน.

“เตะแล้วครับผม”

“นั่น - ดีมาก แต่เสียงเตะฟังทะแม่ง ๆ ยังไงขอบกล พลไวย๋! อยู่ไหนพูดกับอาหน้อยซี ย้ายมาอยู่ทางนี้เป็นยังไงบ้างวะ?”

นายพัชราภรณ์ยิ้ม

“สบายดีครับ ท่านผู้บังคับฝูงเมตตาปราณีต่อพวกผมมาก”

ผู้บังคับฝูงยิ้มแป้น ซึ่ที่ตัวท่านแล้วให้พลช่วยพูดยกย่อง นายพัชราภรณ์พูดกับเจ้าคุณปัจฉิม ๆ ต่อไป

“เป็นความจริงครับคุณอา ท่านผู้บังคับฝูงคนนี้มีความรู้ความสามารถดีกว่าคุณพระคงสวรรค์ ๗ มากนัก”

ผู้พูดวิทูทางศรีโสภณนั่งอิงไปนาน

“เอ - ผู้บังคับฝูงกับพวกแกถ้าจะมีสัมพันธ์กันอะไรต่อกันเป็นแน่ อาน่ะไม่ยากเชื่อเลยวะ ที่คุณหลวงบอกว่า อ้ายหงวนสุขภาพเรียบร้อย”

คุณหลวงอีกกะทีก ๆ พูดเสริมขึ้นทันที

“ให้ตายโหงตายท่าซีครับ”

เสียงเจ้าคุณปัจฉิมก็ หัวเราะหึ ๆ

“ไม่ต้องสาบานหรอกคุณหลวง เมื่อคุณหลวงบอกผมว่า เจ้าพล, เจ้ากร, เจ้าหงวนของผมเป็นคนทีก็หวังใจว่าคุณหลวงคงจะไม่รายงานความผิดของมันไปให้ผมทราบ อ้า - คุณหลวงมีธุระอะไรที่จะพูดกับผมอีกไหม?”

“ไม่มีครับผม”

“ดีแล้ว ถ้าฉันก็เลิกกันนะครับ”

อาเสี่ยสอดขึ้นโดยเร็ว

“เดี๋ยวครับ อย่าเพิ่งเลิก”

“อะไรอีกล่ะอ้ายเวร?”

เสี่ยหงวนหันมามองดูหน้าเพื่อนเกลอทั้งสองแล้วยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก เดินเข้ามาจะชิบกะซาบกับพล, นิกร

“เฮ้ย - ถ้ากันนับหนึ่ง - สอง - สามละก้อ ร้องลูกมะอีกดัง ๆ นะ”

อาเสี่ยหัวเราะเบา ๆ ชิบตาไปกับเพื่อนทั้งสองเป็นความหมายที่เข้าใจกันดี แล้วพูดกับหลวงอีกกะทีก

ฯ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมรับรอง ท่านอยู่ถึงศรีโสภณจะมาทำอะไรเรา”

คุณหลวงอมยิ้ม

“ยังงั้นอ้าวเอาด้วยคนวะ”

เสี่ยหงวนหัวเราะก๊าก แล้วพูดไมโครโฟน

“คุณอา - คุณอาครับ”

“หือ - ว่าไงวะ?”

“อ้า - ผมมีข่าวดีที่จะเรียนให้คุณอาทราบ และเป็นความลับด้วย คุณอาตั้งใจฟังให้ดีนะครับ”

“เออ - เรื่องอะไรไว้ว?”

กิมหงวนหันมาพะยักพะเยดกับเพื่อนเกลอและท่านผู้บังคับฝูง แล้วก็นับเบา ๆ “หนึ่ง - สอง - สาม”

“**ลูกมะอีก!**” หลวงอีกกะทีก ๆ ตะโกนเสียงลั่นห้องคนเดียว พล, นิกร, กิมหงวนหาร้องไม่ ท่านผู้บังคับฝูงเสี่ยท่านายลิงทั้งสามเสียแล้ว ท่านอ้าปากหวอ นัยตาเหลือก เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ พุดมาแทบหายใจหายคอไม่ทัน

“คุณหลวง! คุณหลวงบังอาจล้อผม ซะ ๆ ๆ ๆ ผมต้องเอาเรื่องกับคุณหลวงละ คุณหลวงจะต้องขึ้นศาลทหาร หน้อยแน่ หมิ่นประมาทผู้บังคับบัญชา”

หลวงอีกกะทีก ๆ หน้าซีดเผือด เหงื่อไหลเม็ดเป้ง ๆ

“อ้อย - กิมหงวนยุให้ผมร้องลูกมะอีกครับ เขาบอกว่าถ้านับหนึ่งสองสามให้ร้องพร้อม ๆ กัน แล้วเขาก็ต้มผมให้ผมโวกขึ้นคนเดียว ควรสมควรแล้วแต่จะโปรดเถอะครับ”

เสียงเจ้าคุณปัจฉนีก ๆ เค้นหัวเราะ

“อ้ายหงวน! อ้าย - - -”

อาเสี่ยรีบพูดกับนายสิบทหารสี่สาร

“เร็ว - ปิดเครื่อง ประเดี๋ยวพ่อแม่อ้าวเปิงหมด”

เจ้าหน้าที่วิทยุจัดแจงปิดไฟเครื่องรับส่งวิทยุทันที หลวงอีกกะทีก ๆ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจ้องมองดูกิม
หงวนด้วยความโกรธแค้น ยกมือชี้หน้าอาละเีย

“แก - แกจะทำให้ฉันชิบหาย อ้ายเปรต!”

กิมหงวนหัวเราะลั่น “ไม่เป็นไรหรอกครับ แะะ ๆ เจ้าคุณอานะใจของท่านยังกะพระ”

ผู้บังคับฝูงค้อนปะหลับปะเหลือก ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“ไป - ไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเตรียมขึ้นเครื่องบินเดี๋ยวนี้ จวนเวลาแล้ว” พูดจบหลวงอีกกะทีก ๆ ก็
ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “พวกแกสามคนเห็นจะคบไม่ได้ บ้า - ใจไม่ดีเสียแล้วละว๊วย เสือกตะโกนเสียสุดเสียง”
สามเกลอหัวเราะครื้น ต่อจากนั้นก็พากันเดินออกไปจากห้องวิทยุ.

๑๗.๐๐ น. ตรง.

เสียงเครื่องบินแห่งฝูงบินนาวิดังกึกก้อง เครื่องบินขับไล่ฝูงที่ ๑ วิ่งเรียงลำขึ้นสู่อากาศอย่างสง่าผ่า
เผย ครั้นแล้วฝูงโจมตีที่ ๑ กับฝูงที่ ๒ ก็ทะยานขึ้นท้องฟ้าในเวลาไล่ ๆ กัน.

น.ต. หลวงอีกกะทีก ๆ ยืนทำสะพานมองดูเครื่องบินในบังคับบัญชาของท่านด้วยความปลื้มใจ.

เครื่องบินทั้งสามฝูง ซึ่งบรรทุกเครื่องรบครบครัน พากันบินวนรอบสนามในระยะต่ำ แล้วก็บ่ายโฉม
หน้าตัดตรงไปจังหวัดจันทบุรีอันเป็นจุดหมาย นักบินผู้กล้าหาญทุก ๆ คนต่างเฝ่ฝืนที่จะโจมตีกองทัพเรือ
ของข้าศึกให้ย่อยยับ ถ้าหากว่ามันล่องล้ำเข้ามาในน่านน้ำของเรา.

วันนี้ ๑๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๘๕.

เป็นวันที่ประเทศไทยจะจดจำไว้อย่างไม่มีวันลืม วันนี้เหล่าราชนาวิของไทยได้ประจัญบานกับกองเรือรบข้าศึก.

‘ยุทธนาวีที่เกาะช้าง’

ทหารเรือผู้กล้าหาญ เลือดน้ำเค็มและวิญญาณของนักรบ ได้แสดงความสามารถเอาชนะต่อผู้กับราชศัตรูอย่างดุเดือด จนกระทั่งกองเรือรบข้าศึกต้องล่าถอยกลับไปด้วยความบอบช้ำ เพราะเขี้ยวเล็บของทหารเรือไทย เกียรติศักดิ์ทหารเรือจะยืนยงคงอยู่คู่ฟ้าดิน.

จากยุทธนาวี เปิดขึ้นที่เกาะช้างแห่งจังหวัดตราด.

ดวงอาทิตย์อุทัยแล้ว โผล่พ้นต้นไม้ใบบังกราดแสงอ่อน ๆ กระจายไปทั่ว ทรรคนวิชัยปลดปล่อยมองเห็นด้วยตาเปล่ารอบด้าน.

ห่างจากเกาะช้างราว ๕๐๐ เมตร เรือรบของเรา ๓ ลำจอดทอดสมอดูดไฟกรุ่น เตรียมออกเดินทางลาดตระเวนอ่าวไทย เรือรบที่กล่าวนี้คือ ร.ล. ธนบุรี เรือปืนขนาดหนักของเรา และเรือตอร์ปิโดสงขลา, ชลบุรี.

อากาศตอนรุ่งอรุณทำให้ทหารเรือสดชื่น และมีใจผ่องแผ้ว ทุกคนกำลังว่างการงาน บ้างก็นั่งคุยกันเป็นหมู่ ๆ บ้างก็เล่นยี่นหยุ่นและซ้อมมวย เป็นการบริหารร่างกายในเวลาเช้าซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวัน.

ถึงแม้เรือจะทอดสมออยู่กับที่ ยามบนยอดเสาของเรือทั้งสามก็ยังคงทำหน้าที่ตรวจตราข้าศึกอย่างเคร่งครัดเพื่อป้องกันการจู่โจม.

เวลาประมาณ ๖.๑๕ น.

ไกลออกไปข้างหน้าทางทิศใต้ กลุ่มควันสีดำได้ปรากฏอยู่ที่เหนือขอบฟ้ากลาง ๆ ยามบนยอดเสาต่างส่องกล้องมองดูกลุ่มควันนั้น มันจะต้องเป็นเรือสินค้าลำใดลำหนึ่ง มิฉะนั้นก็ -

เรือรบข้าศึก!

ควันสีดำที่แลเห็นนี้ ปรากฏขึ้นถึงเจ็ดแห่ง เสากะโคงที่โผล่พ้นระดับน้ำที่ละน้อย ตามส่วนโค้งของโลกแลเห็นถนัดขึ้นทุกที กล้องส่องทางไกลสามารถย่นระยะทางให้ยามบนยอดเสามองแลเห็นเรือทั้งเจ็ดลำนั้นได้โดยถนัด มันคือเรือรบของฝรั่งเศสอย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อมั่นใจเช่นนี้แล้ว ยามบนยอดเสาของเรือรบต่างก็กู่ตะเภาบอกนายยามให้ทราบ.

“พบเรือรบเข้าศึกษาอยู่ทางขวาเจ็ดลำ! พบเรือรบเข้าศึกษาอยู่ทางขวาเจ็ดลำ”

คำพูดประโยคสั้น ๆ เพียงเท่านั้นแหละ ทหารเรือผู้กล้าหาญของเราก็เตรียมตัวสู้กับราชศัตรู ทันใดเสียงแตรเดี่ยวจากเรือธนบุรีเป่าประจำสถานีรบ ร.ล. สงขลา กับ ร.ล. ชลบุรี ใช้นกหวีดเป่าแทนแตร.

สมอถูกหะเบตขึ้นอย่างรวดเร็วที่สุด ผู้บังคับการสั่งออกเรือทันที เดินไฟเดอรับนหอบังคับการเริ่มใช้ประโยชน์ส่องดูระยะทางและจำนวนเรือข้าศึกจากกล้องอันมีค่านี้เราก็สามารถมองเห็นถนัดว่า กองเรือรบที่อยู่ไกลออกไปประมาณ ๑๕ ไมล์นั้น มีเรืออะไรบ้าง เพราะตามปกติพวกเราได้ศึกษาเรื่องเรือรบของฝรั่งเศสที่ประจำอยู่ทางภาคอินโดจีนจนเข้าใจดีแล้ว.

มันคือหมวดเรือรบ อันมีเรือลาดตระเวน ‘ลามือทปิเกต’ เป็นเรือธงควบคุมมา หมาทะเลทั้งเจ็ดลำนี้วิ่งมาเต็มฝีจักร และเป็นแถวเรียงเดี่ยวตามกันมาเป็นหาง.

เรือสลุปขนาดเล็ก ๔ ลำ มีระวางขับน้ำลำหนึ่งไม่เกิน ๒,๐๐๐ ตัน เรือแบบนี้เราทราบดีว่ามีอาวุธปืนขนาด ๑๓.๘ ซม. ๓ กระบอก ปืนต่อสู้อากาศยานและปืนยิงเรืออีกเล็กน้อย มีเครื่องบินทะเลประจำลำละ ๑ เครื่อง นอกจากนี้เป็นเรือปืน ๒ ลำแต่มีขนาดเล็กมาก.

ส่วนเรือธงลามือทปิเกต เป็นเรือลาดตระเวนขนาดกลาง มีระวางขับน้ำ ๗,๒๔๙ ตัน อาวุธประจำเรือ ปืนใหญ่ขนาด ๖.๑ นิ้ว ๘ กระบอก ปืนต่อสู้อากาศยาน ๓ นิ้ว ๔ กระบอก ปืนยิงเรือ ๓ ปอนด์ ๒ กระบอก ปืนกล ๔ กระบอก ตอร์ปิโด ๒๑.๗ นิ้ว ๑๒ ท่อ ความเร็ว ๓๓ น็อต แต่อาจจะแล่นได้เพียง ๒๕ น็อตเป็นอย่างมาก เพราะเป็นเรือเก่าแก่ล้าสมัยเอาลงน้ำตั้งแต่ปีค.ศ. ๑๙๒๖.

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกำลังรบแล้วจะเห็นว่าฝรั่งเศสเหนือกว่าเราตั้ง ๓-๔ เท่า แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า ทหารเรือของเราจะย่อท้อเสียขวัญ ตรงกันข้าม ผู้บังคับการกับทหารเรือทุกคนต่างมุ่งหวังที่จะจมฝูง ‘หมาทะเล’ เหล่านี้ให้ราบเป็นหน้ากลองทีเดียว.

‘ธนบุรี’ นำ ‘สงขลา’ กับ ‘ชลบุรี’ เดินเครื่องเต็มทีแล่นเข้าหากองเรือรบฝรั่งเศส เลือดทหารเรือร้อนระอุทั่วสรรพางค์.

ธนบุรี - ธนบุรี ส่งางามกะไรอย่างนั้น นำสงขลา กับชลบุรีเข้ารับมือกับเรือรบของชาติฝรั่งเศส ธงรบของเราถูกชักขึ้นเหนือยอดเสาแล้ว ปืนใหญ่ทุก ๆ กระบอกเตรียมพร้อมที่จะส่งกระสุนไปยัง ‘หมาทะเล’ ทั้งเจ็ดตัว เมื่อเข้าในระยะกะสุนปืน.

ใกล้เข้าไป - และใกล้เข้าไป ทหารเรือไทยทุก ๆ คนตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าว เราจะต้องสั่งสอนฝรั่งเศสให้รู้สำนึกบ้าง สมัยนี้ไม่ใช่ ร.ศ. ๑๑๒ ดอกเพื่อนเอ๋ย ถ้าไทยไม่แข็งแกร่งพอ ไทยคงไม่กล้ายื่นคำขอเรียกร้องเอาดินแดนกลับคืน.

ท่านผู้บังคับการเรือธนบุรี สั่งพนักงานวิทยุแจ้งข่าวเรือรบเข้าศึกษาไปยังฝูงบินนาวิที่ทำใหม่โดยเร็ว เพื่อจะได้ช่วยกันทำลายกองเรือรบศัตรู.

ขณะที่หมู่เรือรบของเราทั้งสามลำ เข้าใกล้กองเรือรบฝรั่งเศสประมาณ ๑๐ ไมล์ เครื่องบินทะเลเข้าศึกษาลำหนึ่งก็บินรี่เข้ามาเพื่อจะทิ้งระเบิดทำลายเรือรบของเรา ป.ต.อ.ประจำเรือธนบุรี, สงขลา และชลบุรี

เตรียมพร้อมที่จะต่อสู้ เครื่องบินทะเลหมายเลข 19 ที่แพนหาง จิกหัวต่ำลงมาอย่างรวดเร็วแล้วปล่อยลูกระเบิดขนาด ๕๐ ก.ก. ลอยละลิวลงมาข้างล่าง.

เดชะบุญคุณพระรัตนตรัยคุ้มครอง ลูกกระเบิดที่ทิ้งลงมาตกห่างจากเรือรบของเราตั้ง ๓๐ เมตร ป.ต.อ.เรือสงขลายิงกะหน้า ชลบุรีช่วยยิงด้วย กระสุนแหวกอากาศระเบิดเหนือเครื่องบินลำนั้น แล้วขึ้นระเบิดของกระสุน ป.ต.อ. เรือชลบุรีได้ถูกนักบินตายคาที่.

เครื่องบินทะเลดวงละลิวลงมาอย่างรวดเร็วกะแทกพื้นน้ำและจมหายลับไปกับตา ท่ามกลางเสียงไชโยให้ร้องของพวกทหารเรือ โชคชัยเป็นของเราแล้ว ลางแพ้เป็นของฝรั่งเศส เรือของเราคงแล่นเข้าหาข้าศึกอย่างเต็มฝีจักร.

จนกระทั่งได้ระยะปืนใหญ่ทั้งสองฝ่าย.

เปลวไฟเป็นประกายวาบ แลบออกจากกระบอกปืนป้อมหัวของเรือลาดตระเวนลามือทปีเกต์ แล้วเสียงกำปะนาทหวาดไหวก็ดังขึ้น กระสุน ๖.๑ นิ้ว ๔ นัด ลอยละลิวข้ามเรือปืนธนบุรี เลยไปตกที่เกาะข้างเป็นการยิงที่ขาดความแม่นยำและไร้ผล.

ทันใดนั้น, หมูเรือรบของเราก็เลี้ยวซ้าย หันกราบขวาให้ข้าศึก ปืนป้อมเรือธนบุรีก็เริ่มยิงโต้ตอบบ้าง ด้วยกระสุนสอประยะ.

ยุทธนาวีอย่างดุเดือดเปิดฉากแล้ว ต่างฝ่ายต่างยิงโต้ตอบกัน ใครพลาดพลั้งก็คงจมอยู่ในอ่าวไทย ด้วยความฉลาดและไหวพริบของผู้บังคับการเรือของเรา กระสุนปืนใหญ่ของกองเรือรบฝรั่งเศสที่ยิงมาจึงไม่บังเกิดผล.

ร.ล. สงขลากับชลบุรีเป็นเรือตอร์ปิโดขนาดเล็กก็จริงอยู่ แต่สามารถช่วยเรือปืนธนบุรีทำการรบอย่างทรหด กระสุนนัดหนึ่งของ ร.ล. ชลบุรีตกกลางลำเรือสลุปลำหนึ่งเสียงระเบิดลั่น เศษเหล็กและเศษไม้ปลิวว่อนมองเห็นถนัด เรือสลุปลำนั้นเกิดเพลิงไหม้ลุกลาม แล่นเอียงกะเท่เล่ สงขลากับชลบุรีของเราจึงไปอีก ๒ นัด 'หมาทะเล' ของฝรั่งเศสถึงกาลอวสานแล้ว ส่วนท้ายของมันค่อย ๆ จมลงทีละน้อย พวกทหารเรือดำน้ำข้า้วว่วงพลา่น เรือสลุปจมหายลับไปกับตา ภายในเวลาไม่ถึง ๕ นาที.

“หนึ่งละ!”

แล้ว ร.ล. ชลบุรีก็เลี้ยวขวา แล่นเข้าไปหาข้าศึกด้วยความรวดเร็วสูงสุด เพื่อใช้ตอร์ปิโดของเราให้เป็นประโยชน์ ถึงแม้ปืนกราบซ้ายของเรือข้าศึกหลายลำช่วยกันระดมยิงมาเป็นท่าฝน ก็หาระคายเคืองชลบุรีของเราไม่ ต้นตอร์ปิโดพร้อมแล้วที่จะฟังคำสั่งจากผู้บังคับการ.

ชลบุรี! เรือตอร์ปิโดที่เต็มไปด้วยทหารหาญของชาติวิ่งเข้าไปอย่างองอาจ จนกระทั่งเข้าถึงระยะการยิงตอร์ปิโด จึงเหวอห่างว้างขนานกับเรือสลุปลำหนึ่ง.

ตอร์ปิโดขนาด ๑๘ นิ้วคู่หนึ่งก็หลุดจากท่อ กระโจนลงทะเลตั้งตรงไปยังเรือสลุปลำนั้น เสียงระเบิดก็ดังกึกก้อง 'หมาทะเล' ขาดกลางลำจมลงอย่างรวดเร็ว พวกทหารเรือดำน้ำข้า้ว ต่างกะโดดลงน้ำหนีเอาตัวรอด.

ความเก่งกล้าสามารถของทหารเรือไทย ทำให้เรือรบที่เหลืออยู่อีก ๕ ลำเริ่มเปลี่ยนกลยุทธ์ล่าถอย ออกทะเลเล็ก ขณะที่ลำม็อบปีเกต์เดี่ยวขวาเบนหัวไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ กะสุน ๘ นิ้วของเรือปืนธนบุรี ก็ตกถูกป้อมหัวเรือลาดตระเวนอย่างจัง ปืนใหญ่ประจำป้อมนั้นหยุดยิงทันที เพราะส่วนประกอบเสียหายใช้ การไม่ได้อีก.

ฝูงสุนัขทะเลไม่มีกำลังใจที่จะสู้รบกับเราแล้ว ปืนกราบขวาของธนบุรีแม่นยำอย่างไม่คาดหมาย ถูก เรือสลุปลำหนึ่งที่ข้างเรือเหนือระดับน้ำเล็กน้อย และอีกนัดหนึ่งกวาดหอบังคับการลงทะเล เหลือลำที่ ๓ ของเราเอียงกะเท่เล่จมน้ำ เสียงไซโยให้ร้องจากทหารเรือไทยดังลั่น.

ข้าศึกยังคงเหลือเรือสลุปอีก ๑ ลำ เรือปืนขนาดเล็ก ๒ ลำ และเรือลาดตระเวนซึ่งเป็นเรือธงคือลา ม็อบปีเกต์ ข้าศึกพยายามสู้อย่างหมาจนตรอก กะสุนปืนป้อมท้ายของธนบุรีอีก ๒ นัด ถูกท่อดอร์ปีโดตอน ท้ายเรือลาม็อบปีเกต์อีกอย่างถนัด เสียงระเบิดของกะสุนปืนและหัวดอร์ปีโดดังขึ้นพร้อม ๆ กัน จนกระทั่งพื้น ทะเลสะเทือนไปทั่ว ๒ นัดนี้เองทำให้ลาม็อบปีเกต์รีบผละออกจากกราบ เพราะเพลิงไหม้ลุกลามอย่างรวดเร็ว.

การยุทธที่ต้องเสียเปรียบอย่างไม่นึกฝันทำให้นายนาวาเอกเบริงแยร์ผู้บังคับการเรือลาม็อบปีเกต์ และผู้บังคับหมวดเรือรบนี้หนักอกหนักใจมาก เบริงแยร์เสียชีวิต ส่งสัญญาบัตรให้หมู่เรือรบในบังคับบัญชา ของมันล่าถอยและเดินเครื่องเต็มที.

ธนบุรีของเราไล่กวัดไม่ลดละ ปืนป้อมหัวยิงกะหน้าเข้าไปอีก กะสุน ๘ นิ้วทั้งสองนัดเข้าเข้าให้ที่ กลางลำเรือลาม็อบปีเกต์ ส่วนประกอบของเรือลาดตระเวนปลิวว่อน หอบังคับการพังทะลาย ขึ้นระเบิดขึ้น หนึ่งถูกนายนาวาเอกเบริงแยร์บาดเจ็บสาหัส ต้นเรือต้องรีบเข้าทำหน้าที่ผู้บังคับการ.

ขณะนั้น ที่ขอบฟ้าข้างหน้านั้น เครื่องบินโจมตีและเครื่องบินขับไล่ของฝรั่งเศสประมาณ ๒๐ กว่า เครื่อง ได้บินแปรชะบวนบายโฉบหน้ามาที่หมู่เรือรบของเราอย่างรวดเร็ว เครื่องบินเหล่านี้คือฝูงบินนาวิกของ ฝรั่งเศส ซึ่งเรือลาม็อบปีเกต์ได้ส่งวิทยุเรียกมาช่วยโดยด่วน.

ธนบุรี, สงขลา และชลบุรีโดนศึกกะหนาบทั้งทางน้ำและทางอากาศ ถึงกระนั้นทหารเรือผู้กล้าหาญ ของเราก็ดูหาหวาดหวั่นไม่ ผู้บังคับการเรือทั้งสามลำสั่งต่อสู้เครื่องบินทันที.

ฝูง 'เหยี่ยวอากาศ' แยกย้ายกันออกจากชะบวนกลุ่มรวมเรือรบไทยเหมือนพวกสุนัขที่หิวโซพบก้อนเนื้อ แต่ว่าเนื้อทั้งสามชิ้นเป็นพังผืดติดกระดูก ฉะนั้นจึงไม่ใช่ของง่ายที่จะทะเยอ.

เครื่องบินโจมตีลำหนึ่งดำลงมาปล่อยลูกระเบิดตกข้างเรือธนบุรีของเรา แต่พอขีดหัวขึ้น ป.ต.อ. ๗.๕ ซ.ม. ของเรือธนบุรี ก็ยังถูกส่วนหัวของเครื่องบินลำนั้น ระเบิดตูมกลางอากาศ นักบินกับเครื่องบิน แผลกละเอียด.

อย่างไรก็ตาม เมื่อเราถูกเครื่องบินตั้ง ๒๐ กว่าเครื่องกลุ่มรวม หมู่เรือรบของเราที่ต้องเป็นรองข้าศึก ตามธรรมดา น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ ลูกระเบิด ๕๐ ก.ก. ลูกหนึ่งตกลงตอนหัวเรือธนบุรี ได้รับความเสียหายไม่สู้

มากนัก ผู้บังคับการสั่งกราบवादบเพลิง พวกเราทำงานกันอย่างรวดเร็วที่สุด ถึงแม้ผู้บินของ 'เหยียดอากาศ' จะช่วยกันระดมยิงด้วยปืนกลก็ตาม.

ปีนทุก ๆ กะบอกของเรือรบไทยทั้งสามลำต้องทำงานอย่างหนัก เพื่อยิงเครื่องบินและเรือรบ เรือสลูบและเรือปืนซึ่งลาดอยกกลับที่เข้ามาอีก ส่วนลามือทบิเกดบอบซ้ารบไม่ได้ แล่นสายไปมาเหมือนงูเลื้อยเพลิงไหม้ทั่วทั้งลำ.

เวลาผ่านพ้นไปอีก ๑๐ นาทีเศษ ด้วยไหวพริบของผู้บังคับการเรือรบไทย ซึ่งสั่งให้เดินเรือเป็นรูปฟันปลา จึงหลีกเลี่ยงลูกระเบิดเครื่องบินได้อย่างหวุดหวิด.

ผู้บินนาวิของเรามาแล้ว!

จากท่าใหม่จังหวัดจันทบุรีตรงมาเกาะซ้าง เสียงไซโยให้ร้องของทหารเรือไทยดังกึกก้อง ชัยชนะอันเด็ดขาดจะต้องเป็นของเราอย่างไม่มีปัญหา.

ผู้ขับไล่ในบังคับบัญชาของ ร.อ. เกียรติ กิติกาจร นำหน้ามาก่อน 'อ้ายหางดำ' และ 'กะทิงเปลี่ยว' หมายเลข ๑, ๒, ๓ ตามติดผู้บังคับฝูง หมู่เครื่องบินขับไล่ของเราต่างเร่งเครื่องเต็มที่ เพราะมองเห็นเรือรบของเราถูกฝูงพวก 'เหยียดอากาศ' กำลังกลุ่มรวมกินโต๊ะ 'อ้ายหางดำ' บินโยกเขยกเหมือนม้าพะยศ.

กิมหงวนรู้สึกใจเต้นทีกทัก เขาจะได้สู้รบกับข้าศึกณบัดนี้ อาเสียดมองไปทาง 'กะทิงเปลี่ยว' หมายเลข ๑ - ๒ และยกมือชี้ให้พล, นิกรดูเครื่องบินข้าศึก สองสหายต่างพะยักหน้าคล้ายกับจะบอกอาเสียดว่า เขาพร้อมแล้ว.

การโจมตีเรือรบไทยของเครื่องบินข้าศึกต้องหยุดชะงักลงชั่วคราว ผู้ 'เหยียดอากาศ' บินรีเข้ารับมือนักบินไทย.

แล้วต่างฝ่ายต่างก็เข้าประจัญบานกันอย่างดุเดือด 'อ้ายหางดำ' เริ่มแสดงท่าผาดโผนบินหนายห้องยิงข้าศึก ดวงสว่างนทกะเมนต์ลังกาอย่างคล่องแคล่วว่องไว เครื่องบินฝรั่งเศสหมายเลข 68 ถูกไฟลุกพุ่งลงทะเลทันที กิมหงวนยิ้มแบ่น เขาได้สังหารเครื่องบินได้อีก ๑ เครื่องแล้ว.

การต่อสู้เป็นไปด้วยไหวพริบและยุทธวิธี.

'กะทิงเปลี่ยว' หมายเลข ๑ บินฝ่าฝูงเข้าไปในท่ามกลางข้าศึกอย่างอาจหาญ พล พัชรารภณ์เหนียวปีนกลคู่ส่งกะสุนกราดไปทั่ว นักบินของเครื่องบินโจมตีข้าศึกลำหนึ่งถูกกะสุนปืนกลของพลทะลุอกตายคาที่นั่น แล้วเครื่องบินลำนั้นก็ลวิลงสู่อ่าวไทย แต่ในเวลาเดียวกัน เครื่องบินขับไล่ของเราเครื่องหนึ่งก็ถูกยิงตก.

เมื่อเพื่อนร่วมชาติต้องเสียชีวิต พล, นิกร, กิมหงวนก็บ้ำเลือดสึมึนึกถึงความตาย 'สามทหารเสือ' เข้าตะลุมบอนกับข้าศึกอย่างทรหด ต่างฝ่ายต่างประหัดประหารกันด้วยกะสุนปืนกล ใครพลาดพลั้งก็เสียชีวิต การบินประจัญบานแบบนี้ก็เท่ากับสาดน้ำรดกัน.

๑๕ นาทีให้หลัง.

ฝูงเครื่องบินขับไล่และฝูงเครื่องบินโจมตีของเราก็ทำลายเครื่องบินข้าศึกถล่มลงเกือบหมด เหลืออีกเพียง ๕ เครื่องเท่านั้น ฝ่ายเราเสียเครื่องบินไปเพียง ๓ เครื่อง คือเครื่องบินโจมตี ๒ เครื่อง และเครื่องบินขับไล่อีก ๑ เครื่อง

นักบินข้าศึกเริ่มเสียชีวิต คาดไม่ถึงว่านักบินนาวิของไทยจะทรหดอดทนถึงเพียงนี้ นักบินไทยมีเลือดรักชาติทุก ๆ หยด ต่างนำเครื่องบินของตนไล่ยิงข้าศึกพินาศย่อยยับ ‘อ้ายหางดำ’ บินหวัดเฉวียนไปมา เหมือนกับกิริยาอันดุร้ายของกะทิงเปลี่ยว อันเป็นตราประจำเครื่องบิน.

ท่านผู้บังคับฝูงได้ไว้ลายชายชาติทหาร ต่อสู้กับเครื่องบินลำหนึ่งตัวต่อตัวนำดูมาก ร.อ. กิติกำจรบินหลบหลีกกะสุนปืนกลข้าศึก พอมีโอกาสเขาก็ยิงคู่ต่อสู้อย่างหนักหน่วง กะสุนปืนกลทะลุตั้งแต่แพนหางเรื่อยขึ้นมาถูกนักบินตายน้ำข้าวตายคาที่ เครื่องบินลำนั้นพลิกกลับไปมาบักหัวลงอ่าวในท่าต่าง ๆ

เหลือจำนวนเครื่องบินข้าศึกอีก ๔ เครื่องเท่านั้น ฝูง ‘เหี้ยอากาศ’ ไม่มีใจจะสู้รบกับพวกเราอีกแล้ว ต่างพากันบินหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต เครื่องบินของเราไม่มีความประสงค์ที่จะติดตามไป เพราะงานที่สำคัญคือทำลายหมู่เรือรบของข้าศึก ฉะนั้นฮ็อกพิบฐานก็ได้รับสัญญาณจากผู้บังคับฝูงให้เข้าโจมตีเรือรบทันที.

‘อ้ายหางดำ’ กับ ‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๑, ๒ บินแข่งกันตรงไปที่เรือสลุปลำหนึ่งต่างแก่งแย่งกันทำลายเรือลำนั้น ทั้งสามเครื่องจิกหัวดำอากาศลงไปข้างล่าง แล้วขีดหัวขึ้นปล่อยลูกระเบิดขนาดเบาหลุดจากใต้ปีก.

เสียงระเบิดดังสนั่น พลประจำเรือสลุปล้มตายระเนระนาด ขึ้นระเบิดทำให้ ป.ต.อ. เสียหายใช้การไม่ได้ ‘สามทหารเสือ’ ดำลงไปทิ้งระเบิดอีก ป.ต.อ. ที่เหลืออยู่เพียงกะบอกเดียว ถูกลูกระเบิดสามเกลอพังพินาศ ต่อจากนี้ พล, นิกร, กิมหงวนก็เปิดโอกาสให้เครื่องบินโจมตี ทิ้งระเบิดเรือสลุปลำนั้นอย่างสบายใจ.

สามเกลอบินแข่งกันไปยิงเรือลามือทปีเกต์ ต่างแลเห็นทหารเรือวิ่งขวักไขว่ ช่วยกันดับเพลิง หมาทะเลแล่นสายไปมา แสดงว่าเครื่องถือท้ายชำรุด.

อาเสี้ยมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ไม่ยอมมให้พล, นิกรออกหน้าเขาได้ ‘กะทิงเปลี่ยว’ ทั้งสาม แดกฝูงบินไล่กวอดกันไปอย่างน่าดู สักครู่ก็บินอยู่เหนือเรือลาดตระเวนลามือทปีเกต์.

กิมหงวนโบกมือห้ามพล, นิกรและซีที่ตัวเขาบอกความประสงค์ให้สองเกลอรู้อว่า เขาจะแสดงเอง ‘เปรดเวหา’ ชูหม้อข้าวใหม่ ๆ โบหนึ่งซึ่งผูกปากด้วยผ้าขาวบางให้เพื่อนเกลอดู.

นิกรสะดุ้งโหยง ปีกเครื่องบินของเขาอยู่ห่างจากปีก ‘อ้ายหางดำ’ ๖ เมตรเท่านั้น จึงมองแลเห็นหม้ออย่างถนัด.

“อะไรวะ?” กะดิงทองอ้าปากปะหงับ ๆ ถาม ซี้มือไปที่หม้อ.

เสี้ยมหงวนยิ้มแป้น ค่อย ๆ อ้าปากบอกเพื่อน

“ฝั่ง! ฝั่งไวย!”

นิกรอ่านริมฝีปากของกิมหงวนออก ก็หัวเราะลั่นนึกชอบใจในวิธีรบอันพิสดารของอาเสี้ยม นับว่ากิมหงวนได้ประดิษฐ์อาวุธสำหรับเครื่องบินได้อีกชนิดหนึ่งตามธรรมดาอาวุธของเครื่องบินขับไล่ มีปืนกล ลูก

ระเบิดเพลิง ลูกระเบิดทำลายขนาดเบา และลูกระเบิดไอพิช บัดนี้ย้ายทางเข็วมีลูกระเบิดผึ้ง! เป็นประดิษฐ์กรรมที่เขาคิดขึ้นเอง.

ที่หน้าเรือนพักนักบิน สนามบินท่าใหม่ มีผึ้งหลวงทำรังย่อม ๆ อยู่บนกิ่งประตูหนึ่งรัง กิมหงวนจัดแจงบรรจุผึ้งลงหม้อเสร็จเรียบบรรยากาศเมื่อคืนนี้ แล้วก็นำติดเครื่องบินมาด้วย.

'ย้ายทางดำ' จิกหัวดำลงข้างล่างอย่างแคล่วคล่องว่องไว ปีนกลหนักและ ป.ต.อ. ลามือทปิเกตต์ยังต่อสู้อย่างทรหด แต่ 'เปรตเวหา' นั่งอมยิ้มยักคิ้วหัวตาถือกันบังคับอย่างใจเย็น คะเนว่าลงต่ำที่สุดแล้วก็ขีดหัวขึ้นบินผ่านตามยาวของเรือลาดตระเวนอย่างอาจหาญ แล้วกิมหงวนก็โยนวัตถุสีแดง ๆ ที่เราใช้หุงข้าวลอยลงมาข้างล่างหม้อไปนั้นหมุนคว้างลิว ๆ ตกกลงกลางเรือลามือทปิเกตต์พอดี.

"เพละ!" หม้อแตกกระจาย.

ฝูงผึ้งนับจำนวนพัน ซึ่งถูกขังอยู่ในหม้อตั้งครึ่งค่อนคืน ได้ประชุมลงมติกันแล้วว่า ถ้ามีอิสรภาพเมื่อใด จะต้องช่วยกันโจมตีผู้คุกคามข่มเหงมันให้สมรัก ดังนั้นพอหม้อแตก กองพลผึ้งก็บินหนีออกจากรังทันที.

พวกผึ้งโกรธจนตัวสั่น ต่างเข้าใจว่าพวกทหารเรือฝรั่งเศสเหล่านี้แหละจับมันใส่หม้อ ฉะนั้นการโจมตีของฝูงผึ้งก็เริ่มต้น ทหารเรือตายน้ำข้าวร้องเอะอะเอ็ดตะโร กะโดดโดดเต็นยกมือปิดป้องวิ่งวุ่นไปหมดทั้งลำ บางคนต้องกะโจนลงน้ำ บางคนหกขะเมนตีลังกา บ้างก็นั่งถัดไปตามพื้น ดูเป็นที่น่าสังเวชใจยิ่งนัก.

'ย้ายทางดำ' กับฮ็อกพิชฐานหมายเลข ๑ - ๒ ขวนกันบินลงมาดูเหตุการณ์จนต่ำที่สุด ลำตัวของเครื่องบินสูงจากระดับน้ำทะเลไม่ถึง ๒ เมตร พล, นิกร, กิมหงวนต่างหัวเราะชอบใจไปตามกัน.

พวกผึ้งรังนี้ปกติเป็นผึ้งที่เกกมะเหรกอยู่แล้ว ฉะนั้นจึงเต็มไปด้วยความอาฆาตพยาบาท และยิ่งรู้ว่าผู้ที่ข่มเหงมันเป็นฝรั่งเศสก็ช่วยกันโจมตี ปล่อยเหล็กในอันปวดร้าวแจกจ่ายทหารเรือลามือทปิเกตต์.

นายทหารเรือ ๒ - ๓ คนกำลังหันปากกะบอกปีนกลเพื่อจะยิงเครื่องบินทั้งสาม แต่ยังไม่ทันยิงก็ปล่อยปืนร้องไอ้ก ผึ้งไทยต่อยอย่างไม่ยั้ง หน้าตาเนื้อตัววมไปตามกัน ความโกลาหลอลหม่านบังเกิดขึ้นทั่วลำเรือลามือทปิเกตต์.

แล้วฝูงเครื่องบินโจมตีของเราทั้งสองฝูง ก็บินเรียงเดี่ยวเข้ามาหาเรือลาดตระเวนที่น่าสังสาร ลูกระเบิด ๒๕๐ ก.ก. หลุดจากใต้ปีกลอยละลิวลงมาข้างล่าง บางลูกก็ตกน้ำ บางลูกก็ถูกเรือเสียดสนั่นหวั่นไหว พลประจำเรือหัวขาดตีนขาดตายยับ.

เราจะต้องสองฝรั่งเศสให้รู้สำนึก มันเคยข่มเหงรังแกเรามานานนักหนาแล้ว บัดนี้ถึงคราวของเราบ้าง ลามือทปิเกตต์ถูกระเบิดเสียหายยับเยิน นักบินผู้กล้าหาญของเราทิ้งระเบิดที่นำมาจนหมด เรือลาดตระเวนไฟไหม้แล่นเอียงขวา กราบจรดน้ำทะเลมีสภาพเหมือนสุนัขถูกยาเบื่อที่กำลังดิ้นทุรนทุราย.

นี่แหละคือบทเรียนที่ไทยให้กับฝรั่งเศสในปี พ.ศ. ๒๔๘๔.

หมู่เครื่องบินแห่งฝูงบินนาวิกโยธินต้องหยุดยั้งการโจมตีเพียงเท่านี้เพราะไม่มีลูกระเบิด เครื่องบินที่แยกย้ายทำการรบต่างบินมาเข้าชะบวนตามฝูงของตน 'หมาทะเล' พวกมันจึงหวังจุกตุตไปด้วยความบอบซ้ำเหลือที่จะประมาณ.

ฝูงบินนาวิกโยธินเดินทางกลับ ผู้บังคับฝูงนำหมู่เครื่องบินบินวนเวียนรอบเรือรบทั้งสามของเราในระยะต่ำ ทหารเรือต่างกะโดดโลดเต้นกวัดแกว่งหมวกไซโยให้ร้องให้พิน้องทหารอากาศด้วยความปลื้มปิติในความองอาจกล้าหาญของนักบิน.

'อ้ายหางดำ' แดกฝูงจิกหัวต่ำลงไปอีก เป็นการบินที่บ้าบิ่นน่ากลัวที่สุด ปีกขวาของเครื่องบินเฉียดป้อมปืนหน้าไม่ถึงวา พวกทหารเรือต้องนอนราบลงกับพื้น พวกมันออกสั่งขวัญหาเยเกรงว่า นักบินผู้ขับ 'อ้ายหางดำ' จะพลาดพลั้งเป็นอันตรายถึงแก๊ซีวิต.

อาสาโยกมือให้พวกทหารเรือบนเรือ แล้วบังคับเครื่องบินชิดหัวขึ้น โยกอ้าวไปเข้าชะบวนตามเดิม.

ต่อจากนี้, หมู่เรือรบและฝูงบินนาวิกโยธินก็เดินทางกลับพร้อมด้วยชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ซึ่งจะเป็นอนุสรณ์เตือนใจให้คนรุ่นหลังรำลึกถึง 'ยุทธนาวีที่เกาะช้าง รุ่งอรุณวันที่ ๑๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๔'

พาท่านมาที่กองบินท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี.

ท่าใหม่ - อยู่ห่างจากจังหวัดประมาณ ๑๐ กิโลเมตร ตำบลที่กล่าวนี้คือที่ตั้งกองบินของเราประจำจังหวัดนี้ ตามปกติเมื่อก่อนสงคราม เราไม่ได้ส่งเครื่องบินมาไว้ที่นี่ เป็นแต่ซ่อมแซมสนามบินให้ถาวรมั่นคง แต่พอสงคราม เราก็จำเป็นต้องส่งเครื่องบินขับไล่และเครื่องบินโจมตีมาไว้ที่นี่ ผู้เขียนจะไม่บอกจำนวนเครื่องบินให้ท่านทราบ เพราะเกรงแนวที่ ๕ จะรู้เข้า แล้วความจริงผู้เขียนก็รู้เหมือนกัน รู้แต่เพียงว่า กองบินท่าใหม่อยู่ที่ทุ่งหมาหิว ตำบลท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี.

สนามบินท่าใหม่ จัดว่าใช้การได้ดี กว้างกว่าสนามบินหลวงราว ๓ เท่า มีอาณาเขตติดกับเขาเกลดอันเป็นเขาเล็ก ๆ ยอดเขาปรากฏก่อนเห็นเป็นมันแผ่นดินคล้ายกับศิระชะเจ้าคุณปัจจุณิก ฯ ทางเราได้จัดสร้างโรงเก็บเครื่องบินชั่วคราว บ้านพักนักบินกับที่เก็บวัตถุระเบิด, กะสุนปืน, น้ำมันเชื้อเพลิง และโรงซ่อมเครื่องบินไว้อย่างมิดชิด เมื่อก่อนสงครามบริเวณสนามบินนี้เดินผ่านไปมาได้ แต่เดี๋ยวนี้เป็นเขตหวงห้าม ผู้ที่ไม่มีกิจเกี่ยวข้องจะเข้าไปไม่ได้เป็นอันขาด ชนเล็ดลอดเข้าไปเป็นถูกยิงม่งเพ่ง ม่ายก็ถูกกะชวกด้วยหอกปลายปืน ป.ต.อ.ของเราพร้อมด้วยไฟฉาย ตั้งอยู่เรียงรายรอบนอก คอยต้อนรับเครื่องบินข้าศึกที่จะล่องลับเข้ามา จู่โจมสนามบินของเราทุกเมื่อ.

คำแล้ว.

สนามบินท่าใหม่อยู่ในความสงบเงียบ มีดมิดไปทั่ว เพราะอยู่ในระหว่างการพร่างแสงไฟ พวกนักบินและช่างอากาศกำลังนั่งพักผ่อนราชการ บ้างก็นั่งคุยกัน บ้างก็ร้องรำทำเพลง เป่าหีบเพลงปากสีไวโอลินตามชอบใจ พวกนักบินขับไล่ที่ได้รับคำสั่งให้เตรียมพร้อม ต้องแต่งเครื่องสำหรับบินนั่งแถวอยู่ในสนามได้ ปีกเครื่องบินของตน เตรียมตัวขึ้นเครื่องบินได้ทันทีเมื่อได้รับคำสั่ง.

เป็นเวลา ๑๙ นาฬิกาเศษ.

พล, นิกร, กิมหงวนในเครื่องแต่งกายพลเรือนงูกางเกงแพรสวมเสื้อชั้นนอกคอปิดกะดุม ๕ เม็ดพากันลงบันไดจากเรือนพัก ผ่านหน้าโรงเก็บเครื่องบินไปตามถนนดินแดง ฝุ่นละอองที่ท่าใหม่เจ็บปวดนัก เสื้อผ้าของท่านที่สวยงาม ๆ จะกลายเป็นสีชมพูแก่ช้ำไม่ออก ไม่เชื่อก็ขอให้ท่านลองไปดูสักครั้งจะติดใจไม่ไปอีก.

สามเกลอมีความประสงค์จะไปหย่อนใจที่ตลาดท่าใหม่สักครึ่งชั่วโมง เพื่อหาน้ำสีเหลือง ๆ ต้มแก้หนาว อากาศคืนวันนี้ค่อนข้างจะหนาวจัดมาก ยิ่งกิมหงวนด้วยแล้ว ถึงกับบอกเพื่อน ๆ ว่า ถ้าไม่ได้กินเหล้าคงหนาวตายแน่ ๆ

ต่างกำลังเดินค้นหาผู้บังคับฝูง เพื่อขออนุญาตลาไปเที่ยว อาเสี่ยวพบใครผ่านมาก็ถามถึง ร.อ. เกียรติ นักบินคนหนึ่งบอกเขาว่า ท่านผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑ คุยอยู่กับนายทหารเวรรักษาการณ์ที่ประตู ดังนั้น สามเกลอจึงรีบพากันไปหา.

อีกสักครู่หนึ่งก็มาถึงหมวดรักษาการณ์ สามเกลอหยุดยืนมองเข้าไปในเรือนหลังเล็ก ๆ แลเห็นผู้บังคับฝูงกำลังสนทนากับนายทหารอากาศคนหนึ่งอย่างสนุกสนาน.

พลยกมือตบ่านิกรเบา ๆ

“เข้าไปตีไวย แกนำหน้า”

กะดิ่งทองสะดุ้งโหยง

“ไม่เอาไวย แกตี ประเดี๋ยวถูกดู”

“ฮีย์!” อาเสี่ยวร้องลั่น “ชี้ตลาดจริงอ้ายพวกนี้ มา - กันนำหน้าเอง มีอย่างหรือเวลาไปเที่ยวถึงกับดูกัน ก็ตะปอกกันเท่านั้นแหละ” พูดจบกิมหงวนก็นำหน้าเพื่อนเกลอเข้าไปในเรือนพักนายทหารเวร.

‘สามทหารเสือ’ ชิดเท้าตรงก้มศีรษะกระทำความเคารพ ร.อ. กิติกำจร ผู้บังคับฝูงเงยหน้ามองดูแล้วลุกขึ้นยืนก้มศีรษะรับความเคารพ.

“เชิญครับ มีธุระอะไรหรือคุณ?”

“อ้อ - มีชีครับ” กิมหงวนพูดยิ้ม ๆ “ไม่มีผมจะฆ่าตีกองมาหาผู้บังคับฝูงทำไม”

ร.อ. เกียรติยิ้มแห้ง ๆ

“บอกธุระของคุณมา?”

เสี่ยวหงวนทำท่ากะมิดกะเมี้ยน

“คือว่า - แะะ - แะะ - เรื่องมันเป็นยังไงครับ วันนี้อากาศมันหนาวมาก จริงไหมครับ?”

ผู้บังคับฝูงทำตาปริบ ๆ

“พูดกับผมตรงไปตรงมาดีกว่า”

อาเสี่ยวมือไปมา แลบลิ้นเลียริมฝีปาก

“ก็อ - ดีชีครับ ผมสามคนอยากจะขออนุญาตลาไปกินเหล้าที่ตลาดท่าใหม่สักหนึ่งชั่วโมงครับ” กิมหงวนพูดเร็วปรือ.

ผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑ ทำตาปริบ หนึ่งอึ้งไปสักครู่ เขาก็ยิ้มเล็กน้อย

“เหตุการณ์กำลังอยู่ในระหว่างคับขัน ข้าศึกอาจจะจู่โจมเราเมื่อไหร่ก็ได้ คุณจะไปอย่างไรกันครับ?”

เสี่ยวหงวนอมยิ้มแก้มตุ้ย

“ผมก็อดเดินไปนะชีครับ”

ร.อ. เกียรติสะดุ้งโหยง ใบหน้าที่ยิ้มแยมเปลี่ยนเป็นไม่พอใจ

“มิได้ ผมหมายความว่าพวกคุณสามคนอาจจะต้องขึ้นเครื่องบินต่อสู้กับข้าศึกได้ทุกขณะ”

กิมหงวนหัวเราะ

“พวกเราจะไปเพียงชั่วโมงเดียวเท่านั้นแหละครับ ผมเชื่อว่าในชั่วโมงนี้คงไม่มีเรือบินอ้ายเศสล่วงล้ำเข้ามาหรอกครับ”

“คุณรู้ได้อย่างไร ถ้ามันมาล่ะ?”

“ถ้ามันมา บอกให้มันรอกพบกับผมก็แล้วกันนะครับ ผมหิวเหล้าทนไม่ไหวแล้ว ถ้าไม่ให้ไป ผมมุดหัวหนีไปแน่ ๆ ให้อากเลือดซีเอา”

ร.อ. กิติกำจรทำหน้าเบ้ หันมาทางนายทหารเวรรักษาการณ์

“ยังไง - คุณฉลอง เห็นลูกน้องผมหรือยัง?”

ร.ท. ฉลองหัวเราะหึ ๆ

“ความจริงคุณอนุญาตให้แกไปก็ได้ครับ ถึงแม่อ้ายเศสจะล่วงล้ำเข้ามาก็คงสองสามเครื่องเท่านั้น พวกเราที่นี่ถมเถไปที่จะรับมือกับมัน”

เสียงหวนพุดเสริมขึ้นทันที

“น่าน - คุณพุดถูก คนที่เห็นความเดือดร้อนของมนุษย์ที่อดเหล้ายอมได้รับความเคารพนับถือจากบรรดานักกินเหล้าทั้งหลาย เอาเถอะครับ ดูเหมือนคุณก็คอเหล้าเหมือนกัน ประเดี๋ยวผมจะหนีบตราดามาฝากสักหนึ่งขวด”

นายทหารเวรยิ้มแป้น แลบลิ้นเลียริมฝีปาก เขาเป็นนักบินที่ชอบกินเหล้าต่างน้ำเช่นเดียวกับเสียงหวน ร.ท. ฉลองพุดกับผู้บังคับฝูงต่อไป

“ให้แกไปเถอะครับ อากาศคืนวันนี้หนาวจัดเสียด้วย ถ้าแกไม่ได้ดื่มอาจจะพาลเป็นนิวมอร์เนียก็ได้”

ร.อ. เกียรติหัวเราะชอบใจ เขาเงยหน้ามองดูนายพัชราภรณ์

“คุณก็อยากกินเหล้าเหมือนกันหรือ?”

พลยิ้มอ่อนโยน

“อ้า - ปละเปล่าครับ ผมอยากไปซื้อของใช้ที่จำเป็นบางอย่าง”

“อะไรล่ะ ที่จำเป็น” ผู้บังคับฝูงสัพยอก.

“เหล้าครับ”

ร.อ. กิติกำจรทำคอเย็น เปลียนสายตามาที่อ้ายเสือมือกา

“คุณล่ะ คุณมีธุระอะไรจึงไปกับเขาด้วย?”

นิกรอมยิ้ม

“ผมจะไปซื้อยาสีฟันครับ หกวันแล้วไม่ได้เจอเลย” พุดจบนิกรก็แยกเขี้ยวให้ผู้บังคับฝูงดู “ดูซีครับ ซึ่ฟันผมหนาตั้งหลายหน ถ้าพุงนี้ไม่ได้สีคงถึงกับเป็นไข้แน่ ๆ”

ผู้บังคับฝูงทำหน้าปุ่เลียน ๆ ชอบกล เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วพุดกับสามเกลอ

“ถ้าคุณทั้งสามรับรองว่า คุณจะไปเพียงชั่วโมงเดียวผมก็อนุญาต”

พล, นิกร, กิมหงวนยิ้มแป้น ต่างก้มศีรษะคำนับผู้บังคับฝูง โดยเฉพาะกิมหงวนคำนับถึง ๓ ครั้ง แล้วอาสาเสียก็ยื่นมือให้ ร.อ. เกียรติ

“จับมือที่เถอะครับ พี่ผ่า ยังงี้ชีน่าถึงจะเป็นผู้บังคับบัญชาที่ดีของผม ง่า - ผู้บังคับฝูงจะรับทานอะไรใหม่ละครับ ผมจะซื้อมาฝาก กว๋ยเตี้ยมัดสักห่อดีไหมครับ แล้วก็โอเลี้ยงสักหนึ่งกะป๋อง”

ร.อ. กิติกำจรกลืนน้ำลายเอือก

“ขอบใจคุณ ไม่ต้องซื้อมาฝากหรอก เสิญคุณทั้งสามไปได้ อ้อ - เตี้ยวก่อน”

อาสาเสียจึยปาก

“เตี้ยวตะหวักตะบวยอะไรอีกละ ผมจะรีบไป” อาเสียพูดห้วย ๆ.

“อูวะ!” ผู้บังคับฝูงเอ็ดตะโรลัน “เอ - คุณนี่ชักทะเล้งลามปามกับผมมากมายเสียแล้วละแฮะ คุณพูดอย่างนี้กับผู้บังคับบัญชาของคุณนะ มันสมควรหรือคุณกิมหงวน?”

เสียหงวนทำหน้าคริ่งยิ้มคริ่งแหย รีบยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ทันโทษครับ ผมเผลอไปจริง ๆ” แล้วอาสาเสียก็ยกมือกอดอกหันหลังให้ ร.อ. กิติกำจร “เอาซีครับ ตะผมเสียทีก็แล้วกัน”

ผู้บังคับฝูงฟันหัวเราะ

“ตะคุณตะหมาดักว่า”

กิมหงวนสะดุ้งโหยง หมวตัวกลับ

“ถ้าเช่นนั้น กระผมสามคนก็ขอกราบถวายบังคมลาพระเชษฐาไปก่อน”

ร.อ. เกียรติเกือบ ๆ จะลุกขึ้นตะะกิมหงวนเพราะความหวัเสีย แต่พยายามสะกดอกสะกดใจไว้

“เตี้ยวก่อน คุณสามคนน่าจะอาจะถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือทหารจับกุมโดยสงสัยว่าจะเป็นแนวที่หักก็ได้”

นายพัชรภรณ์พูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“โอ - จริงแหละครับ เราสามคนเป็นคนแปลกหน้า นอกจากพวกนักบินแล้วก็ไม่มีใครรู้จักหรือเคยเห็นหน้า เราจะทำอย่างไรดีล่ะครับ?”

ผู้บังคับฝูงยิ้มเล็กน้อย

“คุณต้องรู้สัญญาณลับประจำวันนี่”

“ครับ - ถูกที่เตี้ยว” พลพูดนอบน้อม “กรุณาบอกผมหน่อยซีครับ”

ร.อ. เกียรติพูดเบา ๆ พอได้ยินเท่านั้น

“คุณจำไว้ให้ดี ถ้าถูกถามว่าใครหรือจะถูกจับกุมแล้ว ให้คุณพูดว่า ‘สี่มะเขือ’”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“นี่มันตัวเก็งของผมนี่ครับ เก็งที่ไรถลกทุกที เข้าทีมาก สี่มะเขือ, เอาละครับ พวกเราจำได้แล้ว”

ผู้บังคับฝูงพะยักหน้า

“เชิญได้, และโปรดมาตามกำหนดที่คุณขออนุญาตไป ระวังหน่อยนะคะคุณ นักเลงโตท่าใหม่มีมาก อย่าให้มีเรื่องมีราวได้”

อาเสี้ยยักคิ้วแผล็บ

“อ้อ - ถ้ามันรู้จักว่าผมคือหัวหน้าอั้งยี่ซาเตี้ยมคงไม่มีใครมาหาเรื่องกับผมหรอกครับ อ้ายเรื่องนักเลงนะ ผมไม่ยืนยันเลยผู้บังคับฝูง หลอกต่อหน้าเตะฟุงคนละที่สองที่เท่ากันชี้คร้านวังไม่รู้ทางไป”

“ครับ - ผมเชื่อ” ผู้บังคับฝูงพูดยานคาง “อย่างไรก็ตาม คุณทั้งสามอย่าแสดงตัวให้ใครรู้เป็นอันขาดว่าคุณเป็นนักบิน ม่ายคุณอาจจะถูกพวกแนวหน้าลอบยิงตายก็ได้”

กิมหงวนสะดุ้งโหยง

“ฮือ - ถึงยังงั้นมันก็แรงไปนะซีครับ”

ร.อ. กิติกำจรชี้มือไปที่ประตู

“เชิญคุณไปได้ ผมเบื่อกับจะพูดกับคุณเต็มทนแล้ว”

อาเสี้ยยหันม่ายักคิ้วกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“ไปไว้ย สี่มะเชื้อ”

สามสหายก้มศีรษะกระทำความเคารพท่านผู้บังคับฝูงอีกครั้ง แล้วพากันเดินออกไปจากห้อง พอร่างของ พล, นิกร, กิมหงวนลับบานประตู ร.อ. กิติกำจรก็พูดกับนายทหารเวรเพื่อนของเขา

“คุณเห็นความทะลึ่งขนาดสี่ดาวของนายเรืออากาศตรีสงวนแล้วหรือยังครับ?”

ยังไม่ทันที่นายทหารเวรจะพูดว่าอะไร ใบหน้าของกิมหงวนก็ยื่นออกมาจากประตู

“ผมนะหรือครับทะลึ่ง?”

ผู้บังคับฝูงสะดุ้งเฮือก หันควับมาทางอาเสี้ยย

“ครับ - คุณนี่แหละทะลึ่งฉิบหายเลย”

อาเสี้ยยขมวดคิ้วย่น

“อ้อ - เห็นจะจริงครับ” แล้วใบหน้าของกิมหงวนก็หายไป.

ผู้บังคับฝูงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ

“สี่ม - ผมอยากเตะอ้ายเปอร์ตนี่เหลือเกิน คุณฉลอง”

เสี้ยยหงวนโผล่หน้าเข้ามาอีก

“นั่นแน่ ผู้บังคับฝูงนี่ยังงี้เอง ขอบนิทาคคนลับหลัง อยากเตะก็เอาซีครับ ผมให้เตะฟรีสามที่เข้า เส้นสายของผู้บังคับฝูงจะได้ยึดเสี้ยยบ้าง”

“ไป!” ร.อ. กิติกำจรวาดแว๊ด.

อาเสี้ยยักคิ้วแผล็บ แลบลิ้นยาวตั้งว่า แล้วหลบหน้าไป ‘สามทหารเสือ’ พากันเดินผ่านบริเวณนอกนอกบริเวณสนามบิน เดินฝ่าความมืดไปตามถนนตรงไปท่าใหม่ ซึ่งอยู่ไกลออกไปประมาณ ๑ กิโลเมตรเท่านั้น

ตลาดทำใหม่ ของจังหวัดจันทบุรี มีร้านรวงอุ้นหนาฝ้าคั่งพอประมาณ พื้นที่เป็นที่ราบต่ำ ถนนสายตรงมาตลาดทำใหม่ ต้องขึ้นเนินสูงหลายครั้ง.

ตามธรรมชาติคนหัวค้ำ ทำใหม่ครึกครื้น แต่ระหว่างนี้นับตั้งแต่เริ่มสงคราม และประกาศใช้กฎควบคุมแสงไฟ ก็ทำให้ความครึกครื้นลดน้อยลงไปบ้าง ชาวบ้านร้านตลาดรีบเข้านอนแต่หัวค้ำ คงเหลือแต่ร้านขายอาหาร, ร้านกาแฟ และร้านบิลเลียดเป็นบางแห่ง ถึงกะนั้นก็มีผู้มาเที่ยวหย่อนใจไม่น้อยโดยมากมักเป็นชายฉกรรจ์ ส่วนผู้หญิงไม่ค่อยชอบมีด ๆ จึงสมัครใจอยู่แต่ในบ้าน.

พล, นิกร, กิมหงวน มาปรากฏตัวอยู่ที่ตลาดทำใหม่นี้แล้ว การพลางไฟทำให้มืดแทบจะเดินชนกัน หน่วยทหารม้าและตำรวจคอยระวังรักษาความสงบเรียบร้อย และคอยช่วยเหลือราษฎรในเมื่อถูกโจมตีทางอากาศ แต่ความจริงก็ไม่ปรากฏว่า ทำใหม่ถูกเครื่องบินข้าศึกถูกรถานเลย ฝรั่งเศสเคยส่งหมู่เครื่องบินมาโจมตีสนามบิน ๒ - ๓ ครั้ง แต่ไม่เกิดผล ลูกระเบิดทำให้สนามบินเสียหายไปเล็กน้อยเท่านั้น เครื่องบินและสิ่งปลูกสร้างไม่เป็นอันตรายเลย.

ทหารม้าหมู่หนึ่งซึ่งมีนายสิบเป็นผู้ควบคุม ได้สวนทางมาพบกับพล, นิกร, กิมหงวนเข้า ผู้บังคับหมู่ได้ฉายไฟส่องหน้าสามเกลอของเรา แล้วเขาก็สงสัยจะเป็นจระเข้ เพราะการแต่งตัวบอกว่าเป็นคนมีพุ่มรู้ทันสมัย.

“เฮ้ย ๆ ๆ” อาเสี้ยร้องลั่น “ฉายหาอะไรกันไว้ย บ้าจริงแฮะ”

นายสิบทหารม้าพาทหารสี่คนถือปืนสวมดาบในท่าเฉียงอาวุธเดินรี่เข้ามา

“ใคร? ใครว่าบ้า หา?” เขาพูดอย่างเด็ดขาด ดาบปลายปืนต้องแสงดาวเป็นประกาย.

“อ้าวเอง อ๊ะ - ขอโทษ ๆ ไม่รู้ว่าพี่ชายเป็นทหารหรือก นี่กว่าราษฎรธรรมดาเอาไฟฉายหน้ากันเล่น”

นายสิบโททหารม้าเปิดไฟส่องดูหน้าพล, นิกร, กิมหงวนอีก

“คุณเป็นใคร และคุณจะไปไหน?”

“อ้วน่ะรี แนวนห้า” นิกรพูดเบา ๆ.

“เฮ้ย!” กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น “นั่นแน่หาเรื่องท้องทะเลแล้วใหม่ละอ้ายกร” พูดจบกิมหงวนก็หันมาทางนายสิบทหารม้า “สี่ตองตัน น้องชาย เฮี้ยไม่ใช่ ๆ สี่มะเขื่อนะ พุดผิดไป”

คราวนี้นายสิบทหารม้ายิ้มออกมาได้

“เชิญครับ ขอโทษนะครับ ผมต้องทำงานตามหน้าที่ ที่นี่แนวห้ามากเหลือเกินตะกี้ฉันมยิงตายไปหยก ๆ หนึ่งคน กำลังตัดสายโทรเลขเชียวครับ พอฉายไฟเห็นผมก็กดโป้งเข้าให้”

อาเสี้ยหัวเราะ

“ดีแล้วน้องชาย เขามันไว้ทำไม หนอนบ่อนไส้ของประเทศเราก็คืออ้ายพวกแนวห้านี้แหละ ลาดะนะอ้วนจะไปหาเหล่ากิน”

“ครับ - เชิญครับ ประธานโทษ คุณถ้าจะเป็นนักบิน”

เสี้ยหงวนพะยักหน้า

“อ้อ - ถูแล้ว เอ๊ย - เปลา - เปลา กันโกหกกันนะ” แล้วกิมหงวนก็หันมาพูดกับพล “แหม - เกือบ
เปลอแสดงตัวออกมาละ เคราะห์ดีที่นึกถึงคำเตือนของผู้บังคับบัญชาได้”

นายพัชราภรณ์ยกกำปั้นฟาดหลังกิมหงวนดังพลັก

“แล้วแกพูดยั้งนี้ แกนึกว่าเขาไม่รู้หรือ?”

“อ้อ! จะรู้ได้อย่างไรเราไม่ได้บอกตามตรงว่าเราเป็นนักบินนี่หว่า” พุดจบอาเสี้ยก็กล่าวกับนายสิบ
ทหารม้า “ลื้อพอจะรู้ไหมว่าอ้าวเป็นอะไร?”

นายสิบโททหารม้าหัวเราะหึ ๆ

“ทราบครับ ว่าคุณเป็นนักบิน”

“เหลวละ อ้ายลื้อมันเดาสังเดช นักบินก็ต้องขี่เรือบินมานะซี อ้าวไม่ได้เป็นนักบินหรอก”

“อ้อ - แล้วคุณเป็นอะไรล่ะครับ?”

“เป็นนักบิน เอ๊ย - ไม่ใช่ ๆ อ้าวเป็นแต่เพียงคนขี่เรือบินเท่านั้น”

นิกรยกมือตะครุบผมอาเสี้ยมัดและกะซากเต็มแรง

“ไปเสียที่อ้ายเปรต พุดมากนัก ที่เขาจะไม่รู้ก็พลอยรู้ นี่เคราะห์ดีที่เป็นทหารด้วยกัน ถ้าแกขึ้นพูด
พล่อย ๆ อย่างนี้กับอ้ายพวกแนวห้ำมันก็คงยิงแกมืองแห่งไปแล้ว”

ต่อจากนั้น สามเกลอก็พากันออกเดินชมสภาพของตลาดท่าใหม่ นับว่าเป็นครั้งแรกที่พล, นิกร, กิม
หงวนได้มาเหยียบดินแดนนี้ เมื่อผ่านร้านขายอาหารและเหล่าแห่งหนึ่ง ‘สามทหารเสือ’ ก็หยุดยืนมองเข้าไป
ร้านนี้กว้าง ๒ คูหา มีโต๊ะอาหารตั้งเรียงราย แสงไฟที่พรางแล้วส่องสว่างพอมองแลเห็น ชายฉกรรจ์หลาย
คนซึ่งโดยมากเป็นคนชั้นต่ำ ส่งเสียงเอะอะเฮฮาอย่างน่ารำคาญใจ โต๊ะอาหารว่างอยู่โต๊ะหนึ่ง.

พลพูดกับเพื่อนทั้งสอง

“ร้านนี้เป็นไงวะ ดูท่าเข้าทีดีเหมือนกัน ใกล้เคียงในตู้ร้อนดีมาก วิสกี้ก็มีหลายชนิด เอาน่า”

นิกรยกมือขวาเกาะบ่าพล

“ดีเหมือนกัน คิดว่าร้านอื่นคงสู้ร้านนี้ไม่ได้”

อาเสี้ยพูดสอดขึ้นดัง ๆ

“จะต้องปรึกษากันเอาตะหวักตะบวยอะไรอีกวะ ร้านไหน ๆ ก็ใช้ได้ทั้งนั้น ถ้าหากว่ามันมีเหล้าและ
กับแก้มขาย ไปไว้วี หิวเหล้าใจจะขาดอยู่แล้ว แหมอ้วก - เร้ว ๆ ๆ อย่าชักช้า”

‘สามทหารเสือ’ พากันเดินเข้าไปในร้าน บรรดาใครต่อใครพากันมองดูพล, นิกร, กิมหงวนเป็น
ตาเดียว อาเสี้ยเกรงว่าจะมีผู้สังเกตการณ์เคลื่อนไหวของเขาเลยแกล้งส่งภาษาแต่จิวเสียงลั่น คุยถึงเรื่องการ
ค้าขาย พล, นิกรร้องฮือบ้างเค้าเป้งบ้างตามเรื่อง วิธีนี้แยบคายมาก คนที่มองดูเขาเลยเชื่อว่า สามเกลอของ
เราเป็นจีนหรือเป็นแจ็ก ซึ่งมีอาชีพในทางค้าขาย.

เสี้ยหงวนพูดแต่จิวอย่างน้ำไหลไฟดับ ตะโกนเรียกแจ็กคนหนึ่งเข้ามา สั่งวิสกี้โซดาและกับแก้ม
หลายอย่าง.

แล้วอาเสี่ยก็กะชิบกะซาบกับเพื่อนเกลอ

“พูดเจ๊กดีแล้วโว้ย ถ้าในนี้มีพวกแนวที่ห้าปอนอยู่มันจะได้ไม่สงสัยเรา และเราจะได้มีโอกาสคอยสังเกตใครต่อใครในร้านนี้ด้วย”

นิกรพูดเสียงแผ่วเบา

“ข้าพูดเจ๊กไม่เป็นนี่หว่าพูดอังกฤษแทนได้ไหม?”

กิมหงวนทำตาโต

“ไม่ได้ - แกพูดไม่เป็นก็นั่งเฉย ๆ พูดข้อความเดียวก็พอ พูดได้ไหมล่ะ?”

“ฮ้อ” กะดิ่งของพูดหน้าตาเฉย.

อาเสี่ยหัวเราะ

“ไหม - ลองพูดฮ้อให้ชัดหน่อยสิ ลื้อเจี่ยะใช้ฮ้อากองโว้ย”

นิกรอมยิ้มแค้นตุ้ย

“ฮ้อ” แล้วเขาก็สะดุ้งโหยง “เฮ้ย - เดียวก่อนที่แกพูดตะกี้เนี่ยเขาแปลว่าอะไรวะ?”

เสี่ยหงวนซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“ลื้อเจี่ยะใช้ฮ้อ เขาแปลว่า ลื้อสบายดีหรือ? แล้วที่แกตอบว่าฮ้อนะไม่ถูก แกต้องตอบว่า เจี่ยฮ้อเข้าใจ?”

กะดิ่งของพะยักหน้าหงิก ๆ

“ใครจะไปรู้ล่ะ เตี้ยกันไม่ได้เป็นเจ๊กนี่หว่า”

อาเสี่ยยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก กล่าวถามเพื่อนเกลอเป็นภาษาแต้จิ๋วอีก

“ลื้อเจี่ยะใช้เหรออ อากองโอ้ย?”

นายการุณวงศ์พะยักหน้า

“เจี่ยะฮ้อ หอฮ้อมาก”

กิมหงวนหัวเราะลั่น ยกขาทั้งสองขึ้นนั่งยอง ๆ บนเก้าอี้ ขากเสลขมเสียงสนั่นหัวนัหวแล้วบ้วนปรีดลงบนพื้น ทำกิริยาเหมือนเจ๊กจริง ๆ เวลาพูดยกฝ่ามือบังปาก อาเสี่ยหันมายักคิ้วกับพลแล้วกล่าวถาม

“ลื้อเกาเจ็งวี อากองโอ้ย?”

นายพัชรภรณ์ทำตาโต

“เตี้ยมิ่งนะซี”

อาเสี่ยรีบจู้ปากห้าม

“เฮ้ยเสียงซัดดังขึ้นแล้ว พูดเจ๊กซีวะ พูดไทยทำไม นี่ - พล แกดูอ้ายหนุ่มที่สวมเสื้อคอแบะที่นั่งโต๊ะนั้นตามลำพังซี กันสงสัยว่าอ้ายหมอนั่นคงเป็นแนวห้าแน่ ๆ เห็นไหมล่ะ มันกำลังตะแคงหูฟังพวกซี้เมาโจษขานถึงเรื่องยุทธนาวิที่เกาะช้างเมื่อเช้าวันนี้ นั่น - นั่น มันกำลังจดอะไรลงไปในสมุด”

พล, นิกรมองตามสายตาก็มหงวน ชายหนุ่มหน้าเสียมคนนั้น มีกิริยาอาการบางอย่างบอกให้สามเกลอรู้ว่า เขาเป็นคนที่มีความลึกลับแฝงอยู่ในตัวเขา

นายพัชราภรณ์กะชิบบอกนิกรเบา ๆ

“อ้ายเสียมมีความสังเกตดีมาก อ้ายหมอนี่ท่าทางพิรุณเต็มตัว เหม่ใหม่ นัยตาของมันล่อแลกตลอดเวลา อย่าอะอะไปไวยพวกเรา คอยสังเกตการเคลื่อนไหวของมันต่อไปเถอะ อ้ายหมอนี่คงเป็นญวนและอาจจะเป็นแนวที่ห้าก็ได้”

อาเสียมพรวดพราดลุกขึ้นยืน

“มันเป็นแนวห้าเราแนวหก ชกปากแนวห้าชีวะ อ้วเตะมันเอง อ้ายหน้าแหย ๆ พรอค์นี้ เตะก้านคอเบา ๆ ที่ได้ยวขาดสองท่อน เอานะ”

พลกะชากแขนกิมหงวนให้นั่งลงตามเดิม

“มึงรู้ได้ยังไงว่าเขาเป็นแนวห้า เราเพียงแต่สงสัยเท่านั้น อยู่ ๆ เสียมไปเตะเขาเข้าจะได้ติดตะราง”

อาเสียมยิ้มแหย ๆ

“อ้อ - ถ้าจะจริง ตู้ง! เลิกพูดไทยไวย พูด - พูดภาษาเจ๊กต่อไป อ้ายเปรตนั้นมันฆ่าเลื่องมาตุเราบ่อย ๆ” พูดจบกิมหงวนก็แลเห็นเจ๊กลูกจ้างในร้านถือถาดใส่ถ้วยแก้ว, วิสกี้และโซดา เดินเข้ามาวางบนโต๊ะ.

เสียมหงวนส่งภาษาจีนถามเรื่องกับแกล้ม อาเสียมบอกว่าอีกสักครู่จึงจะได้ แล้วก็เดินกลับไป นิกรไม่รอช้า จัดแจงผสมวิสกี้โซดาแจกจ่ายเพื่อน กินพลางสนทนากันไปพลาง อีกสักครู่ เนื้อทอด, สลัดปู, ไชยัดได้ และกึ่งผัดหน่อไม้ ก็ถูกยกทยอยกันมาตามลำดับ.

ตลอดเวลาที่ผ่านมา พล, นิกร, กิมหงวนได้ลอบสังเกตกิริยาของชายลึกลับเสมอ บุรุษหน้าเสียมพูดเสียงแปร่ง ๆ สั่งเปียร์อีก ๑ ขวด เสียงของเขาบอกให้รู้ว่าเป็นญวนชัด ๆ.

ขณะที่ พล, นิกร, กิมหงวน กำลังยกแก้ววิสกี้แก้วที่ ๖ ขึ้นดื่ม สามเกลอก็แลเห็นชายหนุ่มท่าทางสง่าผ่าเผยคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน เขาแต่งกายสากลสักหลาดอ่อนสีเทา ผูกเน็คไทลายเทพนม ชายหนุ่มผู้นี้มองไปที่ชายลึกลับแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“เฮี้ยว!”

บุรุษหน้าเสียมเงยหน้าขึ้นมองดูผู้เรียกชื่อเขาทันที ชายที่ชื่อเฮี้ยวถอนหายใจโล่งอกและยิ้มออกมาได้ รีบลุกขึ้นยืนต้อนรับ

“ผมรอคุณอยู่ตั้งชั่วโมงแล้วครับ”

เจ้าหนุ่มรูปหล่อเดินเข้าไปยกมือตบป่าเฮี้ยว

“ขอโทษที่ พี่ชาย, กันเพิ่งว่างเดี๋ยวนี้เอง” พูดจบก็เสียมหน้าเข้าไปกะชิบกะชาบกับเฮี้ยว แล้วทั้งสองก็หัวเราะต่อกะชิก.

พล, นิกร, กิมหงวน มองดูอยู่ตลอดเวลา นายพัชราภรณ์ขมวดคิ้วย่น เขามองดูหนุ่มไทยที่แต่งเครื่องแบบสากลอย่างพิจารณา สมองนึกทบทวนความทรงจำ สักครู่พลก็นึกออกว่า เขาเคยเห็นหนุ่มรูปหล่อผู้นี้เมื่อตอนกลางวันเอง.

นายพัชราภรณ์พูดกับเพื่อนทั้งสองเบา ๆ

“เฮ้ย - กันจำไม่ผิด กันคิดว่า, ชายหนุ่มคนนี่คือนายร้อยเอกทหารม้า ซึ่งกันพบที่กองบินเมื่อตอนกลางวันเอง ใช่แน่ ๆ เชียวแก กันจำได้กะทั่งเสียงของเขา”

กิมหงวนมีท่าทางสงสัยมาก

“ผิดไปกะมัง พล, ถ้าเขาเป็นนายทหารม้า เขาจะมาเกี่ยวข้องกับอ้ายหมอนั้นทำไมกัน?”

พลพูดอย่างเป็นงานเป็นการ

“กันบอกแกแล้วว่า กันสงสัยว่าเจ้าหมอนที่ชื่อเอี้ยวจะเป็นจระบुरुษ นายทหารม้าคนนี่คงมีความเกี่ยวข้องกับมัน ที่เขาหัวเราะต่อกะซิกเมื่อตะกี้เนี่ย อาจเป็นเรื่องผู้หญิงก็ได้”

“เดี๋ยว ๆ ก่อน อ้ายคนที่ที่แกสงสัยว่าเป็นแนวที่ห่านะ มันชื่ออะไรนะ?”

พลอมยิ้ม

“ชื่อเอี้ยว”

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก

“ไม่ใช่หรอก่อน มีอย่างหรือวะ ชื่อตั้งถมเถไปไม่ใช่ชื่อ ดันชื่อเอี้ยว”

“แล้วกัน, คนญวนเขาก็ชื่ออย่างนั้นะซี”

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

“เหลวน่า, แกฟังผิดแน่ ๆ”

“ไม่ผิด เชื่อกันเถอะ”

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“เอาอย่างงี้ก็แล้วกัน กันจะแกลังตะโกนเรียกชื่อเอี้ยว ถ้ามันเหลียวหน้ามาก็ใช่ ถ้ามันนั่งเฉยก็ไม่ใช่”

“เออ - ลองดู” อาเสี้ยเห็นพ้องด้วย.

กะดิ่งของหัวเราะหึ ๆ ก็มึรีระลงไปได้โตะแล้วตะโกนลั่น

“อ้ายหมาเอี้ยว!”

บुरुษหน้าเหลี่ยมสะดุ้ง กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ร้าน แล้วเขาก็พูดกับชายหนุ่มรูปหล่อด้วยเสียงที่แสดงความโกรธเคือง

“ใครมันตะโกนด่าผมครับ?”

คู่สนทนาของเขาจึ๊ปาก

“เฮ้ย - เขาไม่ได้ว่าแกหรอก่อนนะ เขาอาจจะล้อกันข้างนอกก็ได้ คนชื่อเอี้ยวไม่ได้มีแต่แกคนเดียวหรอก”

เอี้ยวยิ้มเล็กน้อย

“นี่กว่ามันด่าผมก็จะได้กะชวกไส้มันเสีย อยู่ท่าใหม่มาตั้งแต่หัวเท่ากำปั้น ยังไม่เคยมีใครลบคมผมเลย”

สามเกลอมองดูหน้ากันแล้วอมยิ้ม

“ใหม่ละ” พลพูดกับเพื่อนเกลอ “กันได้ยินนายทหารม้าคนนั้นเรียกมันว่าเขี้ยวนี้หว่า เอ - แปลกใจจริงแฮะ ท่าทางและคำพูดของมันแสดงให้เห็นว่ามันเป็นนักเลงหรือพวกมิจฉาชีพ นายทหารคนนั้นมาติดต่อกับมันทำไมกัน?”

นิกรว่า “น่ากลัวจะให้อ้ายเปอร์ตนี้หาผู้หญิงให้”

กิมหงวนพะยักหน้าซ้ำ ๆ

“เห็นจะจริง ไม่ได้การแฮะ ถ้าอ้ายเขี้ยวเป็นแนวห้า นายทหารม้าคนนี้ก็คงจะถูกมันตัม อย่างน้อยมันอาจจะหลอกถามความลับเกี่ยวกับการทหารก็ได้”

นิกรกล่าวถามนายพัชราภรณ์เบา ๆ

“ว่าแต่แกแน่ใจหรือว่า ชายหนุ่มคนนั้นเป็นนายทหารม้า”

พลพะยักหน้ารับรอง

“แน่นอน กันจำได้แน่ ๆ”

สามเกลอหนึ่งเจียบไปสักครู่ กิมหงวนจึงพูดขึ้น

“เราจะทำอย่างไรกันต่อไปดีละ เอาอย่างนี้ดีไหมเราสามคนลุกขึ้นเข้าไปกะที่บอ้ออ้ายเขี้ยวคนละที่สองที่”

นายพัชราภรณ์สั่นศีรษะด้วยความอดทนระอาใจ

“อ้ายหงวนเอ๊ย แกพูดราวกับว่าแกมีอำนาจราชศักดิ์เสียเหลือเกิน ไม่พอใจใครก็จะเตะบ้างจะกะที่บ้าง แกคิดหรือเปล่าว่าคนอื่นนะเขาก็มีตีนเช่นเดียวกับแก”

อาเสี้ยเอียงคออมยิ้ม

“พูดเล่นไป ๆ เป็นอะไรไปวะ อ้ายคนอย่างกันแกก็รู้อยู่แล้วว่า กันเป็นนักพูดไม่ใช่ นักทำ อุดมคติของกันมีอยู่ว่า จงพูด - พูดทุกสิ่งทุกอย่างที่เราจะพูดได้ แต่อย่าทำตามที่เราพูดไว้”

พลยกฝ่ามือผัดหน้ากิมหงวนเต็มแรง

“หยุดไม่เสียทีเถอะวะ อ้ายเสี้ย พูดกันเป็นงานเป็นการเถอะ เพื่อนนายทหารของเราคนนี้อาจจะติดกับแนวห้า เราจะทำอย่างไรดีจึงจะให้เขารู้สึกตัวว่า อ้ายเขี้ยวเป็นบุคคลที่เขาไม่ควรจะไว้ใจ ตายละเห็นไหม อ้ายเขี้ยวสังตราดามาขวิดเบ้อเริ่ม ถ้าขึ้นมาเป็นถูกมันล้วงดับแน่ ๆ เพราะคนเมาย่อมขาดความยั้งคิด”

สามเกลอต่างจับตามองดูชายหนุ่มรูปหล่อกับบุรุษที่ชื่อเขี้ยวต่อไป ความเข้าใจของพลถูกแล้ว สุขภาพบุรุษผู้นี้คือ ร.อ. เลื่อน วรณวิไล ผู้บังคับกองร้อยทหารม้า ที่ทางการพึงส่งตัวมาจากกรุงเทพ ฯ เมื่อเร็ว ๆ นี้.

ร.อ. เลื่อนเป็นนายทหารม้าหนุ่มที่ขอบต้อมเหล้าชอบสมาคมใจคอกว้างขวางมาก เขามาอยู่จันทบุรีไม่ถึงเดือนก็รู้จักมักคุ้นกับข้าราชการพ่อค้าและบุคคลที่สำคัญ ๆ ในจังหวัดนี้มากมาย ร.อ. วรณวิไล รู้จัก

กับเหี่ยวฐานะที่เขาเป็นนายหน้าจัดหาผู้หญิงนักเที่ยว หรือพุดง่าย ๆ ก็คือว่า เหี่ยวเป็นนักเลงหัวไม่รู้จักมักคุ้นกับช่องแ่งามทุกแห่งในจังหวัดนั้นเอง.

แต่เจ้าถวนเกกมะเหรกคนนี่ เป็นจระกรรมคนหนึ่งที่ได้รับหน้าที่สอดส่องกำลังรบแห่งกองทัพไทยในจังหวัดนี้ โดยมีรายได้จากผลงานเดือนหนึ่งราว ๑๐๐ บาท เขาทำงานแนว ๕ มาเป็นเวลาเกือบ ๒ ปีแล้ว เหี่ยวพยายามทอดสนิทชิดเชื้อกับพวกนายทหารหลอกหลวงใต้ตามความลับแจ้งข่าวไปให้ฝรั่งเศส แต่ความจริงก็หาไม่ผลอะไรไม่ เพราะนายทหารของเราไม่โง่พอที่จะขายความลับในทางกำลังรบหรืออาวุธให้คนอื่นทราบ อย่างไรก็ตาม เจ้าเหี่ยวก็คงพยายามปฏิบัติหน้าที่ของมันอย่างเคร่งครัด.

เหี่ยวได้รับคำสั่งจากรัฐบาลฝรั่งเศสเมื่อ ๒ - ๓ วันนี่ มีความสำคัญว่า ให้พยายามหลอกหลวงนายทหารที่ประจำอยู่ในจังหวัดนี้ จะโดยวิธีใดก็ตาม ดังนั้น, ร.อ. เลื่อน วรรณวิไล จึงเป็นเหยื่อชิ้นแรกที่เจ้าเหี่ยวกำลังหลอกไปฆ่า.

มันนัดกับนายทหารหนุ่มคนนี่ว่า จะพาเขาไปร่วมรักกับหญิงถวนคนหนึ่ง ซึ่งเพิ่งมีอาชีพในทางบำเรอชาย ร.อ. เลื่อนได้มาพบมันที่นั่นตามนัด.

แล้วบัดนี้, นายทหารม้าหนุ่มของเราได้เสียทำร้ายเหี่ยวเสียแล้ว เขามีนเมาแทบไม่มีสติ มันหลอกให้เขาดื่มตั้งครึ่งขวด.

ร.อ. เลื่อนมีความรู้สึกคล้ายกับคนครึ่งหลับครึ่งตื่น เขานั่งนัยตาปริ๊ดพุดอ้ออ้อ รู้ตัวแต่เพียงว่าเขากำลังกินเหล้าอยู่กับเจ้าเหี่ยว.

บุรุษหน้าเสียมช้อนยืมไว้ในหน้า เอื่อมมือเขย่าแขนนายทหารหนุ่ม

“คุณ - คุณเลือนครับ บา - คุณถ้าจะยังไม่ได้รับทานอาหารมาเป็นแน่ อะไร - สองแก้วเท่านั้นก็เมาแล้ว”

ร.อ. วรรณวิไลหัวเราะในลำคอ

“กัน - เมาอะอะไร - ยังม่ายมายน่า เฮ้ย - พวกกันไปหาแม่สาวถวนที่เก่าหรือยังละโว้ย อย่าดื่มกันนา พ่อยิงตายท่าเลย ล้อรู้ใหม่ว่า นายร้อยเอกเลือนยิงปืนพกได้แม่นยำที่สุด ฮะ - ฮะ”

สามเกลอมองดูหน้ากัน พลกะชิบถามเบา ๆ

“ชื่อเลือนใช่ไหม?”

อาเสียมสันศิริชะ

“ยังงี้ก็ไม่รู้โว้ย เสียมมันอ้ออ้อเหลือเกิน เอื้อนหรือเลือนหรือเกื้อนหรือเปื้อนอะไรเหล่านี้แหละ”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“กันได้ยินชื่อเลือน เค้ายังงี้ก็แล้วกัน กันจะลองเรียกดู” พุดจบกะดิงทองก็ก้มศิริชะลงไปใต้โต๊ะแหกปากตะโกนลั่น “อ้ายเลือนบ้า!”

ร.อ. วรรณวิไลผลุดลุกขึ้นยืนทันที เลือดทหารม้าเดือดพล่าน เขากวาดสายตามองไปรอบ ๆ ร้าน แล้วขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพุดเสียงเอ็ดตะโร

“ใคร? อ้ายหมาคนไหนที่ว่ากูบ้า?”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ กะชิบพูดกับเพื่อนเกลอ

“วิธีนี้ของกันเคยใช้ได้ผลมามากต่อมาก”

อาเสี้ยแหกปากหัวเราะลั่น เสียงหัวเราะทำให้นายทหารม้าหนุ่มหันควับมามองดู แล้วเขาก็เข้าใจว่า กิมหงวนเป็นผู้ตะโกนด่าเขา.

ร.อ. วรรณวิไลบิดถั่วแก้วและขวิดเป็ยรับนโตะเขาตกแตกกระจาย เขาเดินโซเซเข้ามาที่โตะสามเกลอ เอื้อมมือจับบ่ากิมหงวนเขย่า

“แกรี ที่ร้องว่าอ้ายเลือนบ้า?”

เสี้ยหงวนหน้าแหะ ๆ แล้วดัดเสียงให้เหมือนแจ๊กพูดไทย

“เปาน่อ อ้วม่ายล่ายร้อง อ้ายเลื่องคงโห่งกั อ้วม่ายรู้จัก”

นายทหารม้าทำปากจู๋

“กูนี้แหละเฮ้ยนายร้อยเอกเลือน”

อาเสี้ยหัวเราะหึ ๆ

“เสี้ยวพ่อมึงไม่บอก กูจาปายรู้ไ่ล่ยังลาย ฉิกหาย! ซ่งตีนหน้าหมา หาเรื่อง ฤย! กิงเหล้าดี ๆ หาว่าพูกกว่า อ้ายหมาเลื่อง เก้าเจ็ง!”

ร.อ. เลือนยกมือตบหน้ากิมหงวนดังเพี้ยะ

“นี่แน่ะ, ทำไมมึงต้องด่ากูด้วย ไม่ได้พูดก็ไม่ได้พูดซีวะ”

อาเสี้ยยกมือกุมแก้มสุดปากลั่น

“โค - โคหล่ามึง หล่อกทอง! ซ่งตึง! ไ่โล่หล่าลั๊กนิก หาเรื่อง, มึงเห็นแจ๊กเป็นนุ้เระอะ?” แล้วกิมหงวนก็ลุกขึ้นยืน ถลกแขนเสื้อทั้งสองข้างทำท่าจะเสี้ยะนายร้อยเอกเลือน.

เจ้าเขี้ยว, ชายหน้าเสี้ยมผู้เป็นนักเลงโตท่าใหม่ลุกขึ้นเดินอาด ๆ เข้ามาหากิมหงวน ในลักษณะท่าทางอันหยิ่งยะโส พล, นิกรเห็นท่าไม่เป็นการ ก็รีบลุกขึ้นเตรียมตัวป้องกันการรุกราน อ้ายเขี้ยวตั้งนายทหารหนุ่มออกห่าง เขายกมือชี้หน้ากิมหงวน แล้วพูดเสียงกร้าว

“นี่ - อ้ายแป๊ะ, มึงนะอย่าให้มันโตนักซีไว้ย เขาถามมึงดี ๆ เมื่อมึงไม่ได้พูดก็แล้วไป ทำไมมึงจะต้องด่าเขาด้วย?”

“โคหล่า? ฉิกหาย! มีกไ่ล่ยงเระอะ เก้าเจ็ง?”

อ้ายเขี้ยวมองดูกิมหงวนด้วยแววตาถมึงทึง เป็นครั้งแรกที่มีผู้คุกคามมันเช่นนี้ ชายหน้าเสี้ยมเค้นหัวเราะเสี้ยงลั่น

“มึงด่าใคร?”

อาเสี้ยยกมือทิมลูกนัยตาอ้ายเขี้ยวเต็มแรง

“ด่ามึงนั่นแหละ”

จระบรูษฝุ่นหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง

“ฮะ - ฮ้า อ้ายแป๊ะ, มึงรู้จักกูใหม่วะ?”

เสี่ยหงวนอมยิ้ม

“รู้จักมึงทามลาย มึงเบิ่งลูกกูเระอะ เก้าเจ็ง”

เจ้าเอี้ยวตอบคำพูดของกิมหงวนด้วยหมัดสะวิงขวาเต็มแรง อาเสี่ยระวังตัวอยู่แล้ว จึงก้มศีรษะหลบแพล็บ หมัดดินระเบิดของจระชนข้ามศีรษะกิมหงวนดังวี๊ด เจ้าเอี้ยวต่อยอากาศก็เสียหลัก.

แล้วก่อนที่มันจะตั้งตัว อาเสี่ยก็เก็งนิ้วชี้กับนิ้วกลางมือขวาให้แข็งเป๊กแทงถูกสะดืออ้ายเอี้ยวตั้งปีก!

หนุ่มญวนร้องอุ๊บเซถอยหลังไป ๒ ก้าว กิมหงวนกะโจนพรวด งอแขนเข้ามาแล้วฟันออกไปด้วยข้างมือเต็มแรงถูกก้านคอจระบรูษ พร้อมกับเตะเพี้ยะแล้วรีบหุดเท้าเข้ามาโดยเร็ว พล, นิกรหัวเราะก๊าก.

“มา - เห็งเจ๊กเบิ่งหมูเข้ามาอีกชีวะ”

ไม่ต้องสงสัยว่าเจ้าเอี้ยวจะโกรธแค้นกิมหงวนสักเพียงใด มันยืนตั้งหลักมันแล้วขยับจะเข้ามาพันตูกับอาเสี่ย ร.อ. วรณวิไลรีบขวางกกลางทันที

“อย่าไวย เอี้ยว, มีเรื่องเกิดขึ้นกันก็จะพลอยเดือดร้อนไปด้วย ขอทีพี่ชาย เจ๊กแป๊ะไปถือสาอะไรกับมัน จะเข้าทำนองตีหัวหมาด่าแม่เจ๊ก”

กิมหงวนขากเคลษม์เสียงลั่นร้าน

“ขาด - ญย! ฉิกหาย”

ร.อ. เลื่อนหันมาจ้องหน้ากิมหงวน

“มึงดำใครอ้ายแป๊ะ?”

“หล่าตัวกูเองชีวะ มึงจะเบิ่งจำวรี กูหล่าอีกก็ไล่ ฉิกหาย หน้าซ่งตึง”

ร.อ. ทหารม้าทำคอย่น

“ดำตัวเองทำไมถึงมองหน้าข้าล่ะ?”

เสี่ยหงวนชักฉิว

“หน้ามึงอยากมายหลีกตาภูทามลาย”

นายทหารหนุ่มหัวเราะหึ ๆ

“เอ - อ้ายนี้เคราะห์จะร้ายเสียแล้ว ผ่าซี ประเดี๋ยวพอด -“

กิมหงวนยักคิ้วแพล็บ

“ม่ายต้องเหลียว เอาทีเอาซี”

ร.อ. เลื่อนสั้นศีรษะซ้ำ ๆ เขาหันมาทางเจ้าเอี้ยว

“ไปเถอะไวย พวกกันไปที่จุดหมายของกันเถอะ” แล้วเขาก็ตะโกนเรียกเจ๊กลูกจ้างในร้านคนหนึ่งให้เข้ามาหา จัดแจงชำระเงินค่าวิสกี้ และค่าเบียร์เรียบร้อย.

เมื่อได้รับเงินทอนแล้ว นายทหารหนุ่มกับชายหน้าเสียม ก็พากันเดินออกไปจากร้าน เจ้าเอี้ยยมือที่
หน้ากิมหงวนแล้วกล่าวคำอำซาตมาตร้าย

“มึง - ผากไว้ก่อนเถอะ อ้ายแป๊ะ”

อาเสี้ยหัวเราะลั่น

“ผากไว้เลยวเมื่อไหร่พ่อมึงจะมาเอาปาย?”

ร.อ. เลื่อนกะซากแขนจระชน

“อย่าน่าเอี้ยว เชื่อกันบ้างซีวะ”

เจ้าเอี้ยวแสดงกิริยาฮึดฮัด ถ้าไม่เกรงใจ ร.อ. เลื่อน เขาคงจะตีกับเสี้ยหงวนของเราแน่ ๆ เขาเดินตาม
เหยื่อของเขาออกไปจากร้าน ด้วยความหวังที่จะฆาตกรรมนายทหารม้าผู้นี้ พอร่างของคนทั้งสองลับตา พล,
นิกร, กิมหงวนก็มองดูหน้ากันทันที.

พลรีบพูดโดยเร็ว

“เฮี้ย - ตามไปเถอะไ๊ว๊ พวกเรา คุณเลื่อนดูท่าแกจะเมามาก ต้องตามไปให้ถึงที่”

นิกรกับกิมหงวนลงมติ อาเสี้ยหันมาพูดกับกะดิงทอง

“เรียกเจ๊กมาคิดสต่างค์ซี”

นายการุณวงศ์ยิ้มแห้ง ๆ

“ใครเป็นคนออก?”

อาเสี้ยค้อนควับ

“แกซีไ๊ว๊ แดกที่ไรไม่เห็นออกสต่างค์ซั๊กที่ ฐู่มากนักอ้ายเปรด ลองทำใจสปอร์ทให้ดูซั๊กทีซี เรืออย่า
ซั๊กซ้า จะได้รับติดตามอ้ายเอี้ยว”

อ้ายเสี้ยมือถนัดหันไปเรียกเจ๊กลูกจ้างเข้ามา ให้คิดราคาค่าอาหารและเหล้า

“เฮี้ย - หลงจิงหมดนี่เท่าไร?”

อาเสี้ยยืนนับจานอาหารกลางคิดเลขในใจอย่างคล่องแคล่ว

“กับข้าวหกจาน ลักจี โสลาสี่ชวง เจ๊กพวด”

กะดิงทองตะครุบคอปี่แป๊ะทันที

“เฮี้ย ๆ ๆ โสดานะชวดละสลึงเสี้ยววี?”

“แฮะ - อานายเถา ส่งมาไถน่อ ที่นี้มีลั้งเสี้ยวเท่านี้”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“เอา - ทีของมึงแล้วตามใจ” พูดจับอ้ายเสี้ยมือถนัดก็สอดมือลงไปใ้ในกะเป๋าสี้อกิมหงวน หยิบซอง
ธนบัตรขึ้นมาเปิดออก ดึงใบละ ๒๐ ออกมา ๑ ฉบับ เหลือออกนั้นค่อย ๆ ใส่ไว้ในกะเป๋าสี้อตามเดิม

“เอ้า - คิดมาเร็ว ๆ ไ๊ว๊ จะรีบไป”

เจ๊กลูกจ้างนิ่ง

“กับข้าว, โขลารวมสองบักห่าสิบเซ็กตั้ง กาล่าหนึ่งชวัก สิบบัก”

สามเกลอสะดุ้งเฮือกพร้อม ๆ กัน

“เฮ้! อาเสี้ยร้องลั่น “ตราด้าตะหวักตะบวยอะไรกันวะ ขวดละสิบบาท?”

อาเสี้ยหัวเราะเห็นฟันเหลืองอ้อย

“แพงน้อ อานายเถา”

“แพง?” อาเสี้ยทวนคำ “ตราด้าที่นี้ะหายากยั้งจั้นหรือ”

เสี้ยยิ้มแหย ๆ

“กาล่าหาไม่ยาก แต่คนกิงหายาก หงจิงหมคนี่สิบสองบักห่าสิบไว้ย อี้วลดให้ห่าสิบเซ็กตั้ง” พูดจบ เขาก็แบมือขอเงินจากนิกร.

นายการุณวงศ์ส่งธนบัตรใบละยี่สิบให้ อาเสี้ยเดินยิ้มกริ่มไปทางโต๊ะรับเงิน แล้วรีบเอาธนบัตรย่อย มาทอนให้.

กิมหงวนยกมือตบปากกะดิงทองเบา ๆ

“เออแน่ะ, วันนี้แหละกันเพิ่งเห็นว่าแกใจสปอร์ต”

นิกรอมยิ้มแก้มตุ่ย

“เราเพื่อนกันนี่หว่า ก็ต้องผลัดกันเป็นเจ้าของซีวะ จริงใหม่ละ ไป - รีบออกไปเร็ว ๆ เอะอะ ประเดี๋ยว จะตามอ้ายเย้วไม่ทัน”

ครั้นแล้วสามสหายก็พากันออกไปจากร้านขายอาหาร ต่างได้ยินเสียง ร.อ. วรณวิไลคุ้ยเข็ดตะโร พล, นิกร, กิมหงวนเดินตามกะชั้นชิดเข้าไป จนกระทั่งห่างจากคนทั้งสองราว ๑๐ เมตร การพร่างไฟทำให้ ถนนมืด ถึงแม้เจ้าเย้วหรือ ร.อ. เลื่อนจะเหลียวมาก็มองไม่เห็น

ชายหน้าเหลี่ยมพานายทหารหนุ่มเลี้ยวเข้าไปในตรอกสกปรกแห่งหนึ่ง ข้างโรงพยาบาลนตรี ด้านซ้าย ของตรอกมีห้องแถวไม้ชั้นเดียวโกโรโกโส ผู้ที่เช่าอาศัยอยู่ เป็นชาวจีนโดยมาก.

พลเดินกลาง ยกมือเกาะแขนเพื่อนทั้งสองคนละข้าง ทั้งสามคนไม่ได้พูดอะไรกันเลยจนกระทั่ง จาระบุษณวนนำ ร.อ. เลื่อนเข้าไปในเรือนปั้นหยาสองชั้นแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นเรือนแบบโบราณมีรั้ว ลวดหนามกั้นรอบ แลเห็นแสงไฟส่องสลัว ๆ มีคนเดินไปมาอยู่บนเรือนหลายคน.

เมื่อเจ้าเย้วพา ร.อ. เลื่อนเข้าไปแล้วมันก็ปิดประตูใส่กลอน สามเกลอหยุดชะงักปรึกษาหารือกัน

“ว่าไงพล?” อาเสี้ยถามเบา ๆ.

นายพัชราภรณ์นั่งตริตรองสักครู่

“เราต้องเด็ดลอดเข้าไปในบ้านให้ได้ กันมันใจเหลือเกินว่านายทหารม้าคนนี้ถูกพามาเพื่องานจาระ กรรมของมัน แกสังเกตุซีคนในบ้านมีตั้งหลายคนดูเหมือนจะเป็นชายฉะกรรจ์ทั้งนั้น ซีวิตของเพื่อนนาย ทหารของเรามีค่ามากนัก สมมุติว่าถ้าเขาถูกมันขู่เข็ญถามความลับและถ้าเขาไม่ยอมบอกมันแล้ว มันอาจ จะฆ่าเสี้ยก็ได้”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ถ้าเช่นนั้น เราก็ต้องพยายามสืบสวนให้รู้ความจริงให้ได้”

พลว่า “ถ้าที่นี่เป็นช่องจาระกรรม อย่างไรเสียเราสามคนก็ต้องปะทะกับพวกมัน”

กิมหงวนยิ้มแป้นถูมือไปมา

“เอาซีวะ อ้ายเรื่องชกกันต่อยกันหรือกัดกันละก้อ มาเหอะ ถ้าอ้ายหงวนวิ่งหนีแต่เพียงก้าวเดียวละก้อไม่ใช่ลูกคน” พูดจบอาเสี้ยก็ล้วงกะเป่าหยิบสนับมืออันหนึ่งขึ้นมาสวม “โดนอ้ายนี่เข้าละก้อมึง อดน้ำพริกไปตั้งปีเชียว หรือมายก็ต้องเปลี่ยนฟันใหม่หมดปาก”

นายพัชรภรณ์หัวเราะหึ ๆ

“อ้อ - ถึงกับพกสนับมือติดตัวเชียวหรือ?”

เสี้ยหงวนอมยิ้ม

“เอาไว้ชกหน้าผู้บังคับฝูง”

พลทำคายน

“แกจะได้ถูกยิงเป้าปะไร” แล้วเขาก็หันมาทางนิกร “แกละคร มีอะไรติดตัวมาบ้างไหม?”

อ้ายเสี้ยมือถนัดสิริษะ ดึงมือออกจากกะเป่าเสี้ยกิมหงวนพร้อมด้วยซองบุหรีและไม่ขีดไฟ

“ไม่มีหอรอก ไม่จำเป็นนี่นา หมัดตะลุมพุกของกันก็พอที่จะคว้าใครต่อใครได้ง่าย ๆ” พูดจบเขาก็จุดบุหรีสูบหนึ่งมวน แล้วเก็บซองบุหรีไม่ขีดไฟใส่กะเป่า

พลกลืนน้ำลายเอือก

“ฉันกลัวว่า ถ้าเกิดตะลุมบอนกับอ้ายพวกแนวหน้าขึ้นจริง ๆ แกจะวิ่งหนีหางจุกตุต”

นิกรหัวเราะ

“แกพูดราวกับว่า ฉันเป็นทหารฝรั่งเศส นี่นายเรืออากาศตรีนิกร การุณวงศ์ เสืออากาศของประเทศไทยไวย” พูดจบนิกรก็สะดุ้งโหยง แลเห็นสุนัขตัวหนึ่งมุดรั้วลวดหนามเข้าไปในเขตต์บ้านเจ้าเอี้ยว กะดิ่งทองยกมือทั้งสองขึ้นประณม “เฮ้ย - ทำเพลงรั้วหนอยไวย อ้ายเสี้ย”

กิมหงวนอ้าปากหวอ

“แกจะทำอะไรวะ?”

อ้ายเสี้ยมือถนัดพูดอย่างเป็นงานเป็นการ

“กันจะแปลงตัวเป็นหมา มุดเข้าไปในบ้าน เอาซี ต้า - ตาตะริดตี๊ด - ตา - ตี - ตาต้า - ตีตา - ต้า - -”

แล้วนิกรก็มุดรั้วลวดหนามทางเดียวกับสุนัขเข้าไปในบ้านเจ้าเอี้ยวอย่างแคล่วคล่องว่องไว พลกับกิมหงวนหัวเราะลั่น

“เฮ้ย - เข้ามาซีไวย” นิกรพูดกับเพื่อนเกลอ.

อาเสี้ยแสดงบทบาท พระเอกหนังจีนบ้าง เขามุดคืบควีนัวหน้า ทำปากแเบะให้คล้าย ๆ กับเขียนองค์หนึ่ง แล้วทำขาแยงแย้ ถอยหลังออกไปราว ๑๐ ก้าวยกมือขวาชี้ขึ้นเหนือสิริษะ พร้อมกับร้องขึ้นดัง ๆ

“ปรี๊ด!”

พลหัวเราะ

“อะไรวะอ้ายหงวน?”

“หา - ปล่อยแสงวิเศษยังงัยละ” พุดจบก็วิ่งปุ่ลง ๆ มาที่ลวดหนามมุดเข้าไปข้างใน กะดิ่งของคอยช่วยเหลี่ยยกลวดหนามให้.

พลเข้าไปเป็นคนที่ ๓ นายพัชรภรณ์พาเพื่อนแฝงตัวไปตามร่มเงาของต้นไม้ อีกสักครู่สามสหายก็มาหยุดอยู่ข้างเรือนทางบันไดหลังบ้าน.

บนเรือนมีเสียงตึงตังโครมครามแสดงว่าต่อสู้กัน พลพอจะเดาเหตุการณ์ได้ อ้ายเยี้ยวกับพรรคพวกของมันคงจะช่วยกันกลุ่มมูมเล่นงาน ร.อ. เลื่อนเป็นแน่ และความจริงก็เป็นเช่นนั้น.

มีเสียงวัตถุแตกเปรี๊ยะปรั๊ง นายทหารม้าหนุ่มตะโกนลั่น

“อ้ายเยี้ยว! มึงต๋มกู มึงคือแนวห้า มา - กูสู้ตายเลย”

แล้วเสียงตึงตังโครมครามก็ดังขึ้นอีก สามเกลอใจเต๋นแรง พลรีบพุดกับเพื่อนเกลอทั้งสองเบา ๆ

“เร็ว - เพื่อนนายทหารของเราอยู่ในระหว่างอันตราย เอาไว้ว! ขึ้นไปตะลุมบอนกับมันเลย หาไม้เข้าคนละคู้”

ครั้นแล้วพล, นิกร, กิมหงวนก็จัดแจงหาอาวุธคู่มือ นายพัชรภรณ์ช่วยได้ไม้คู้ถนัดใจ นิกรได้เสียมอันหนึ่ง อาเสียมยี่นหันรีหันขวาง ไม่รู้ว่าจะใช้อะไรเป็นอาวุธดี ในที่สุดเขาก็ก้มลงคว้าข้อเท้านิกรกำแน่น

“เฮ้ย - ขอยืมขาเกดี้กะบานอ้ายพวกแนวห้าหน่อยเถอะวะ”

นายการุณวงศ์เอ็ดตะโรลั่น

“อย่าเล่น ประเดี้ยวหกคู้”

เสียมหงวนปล่อยมือออก ก้มลงหยิบฟันแสมได้คู้หนึ่งยกขึ้นกวัดแก่ง พลางร้องตะโกน

“อ้ายเสียมเออวา!”

เสียมสามเกลอวิ่งขึ้นทางบันไดหลังบ้าน เสียงเอะอะเอ็ดตะโรของพล, นิกร, กิมหงวนทำให้เจ้าเยี้ยวกับพรรคพวกเสียขวัญ อาเสียมพาเพื่อนเกลอเข้าไปในห้องโถงชั้นล่าง ต่างหยุดชะงักมองเข้าไปในห้อง.

ร.อ. วรรณวิไลนอนคว่ำหน้าอยู่กับพื้น ที่ศีรษะมีโลหิตไหล เขาถูกพรรคพวกอ้ายเยี้ยวตีด้วยของแข็ง สิ้นสติ และก่อนที่มันจะซ้ำด้วยคมมีด พล, นิกร, กิมหงวนก็เข้ามาขัดขวางไว้ทันท่วงที.

อ้ายเยี้ยวกะซากป็นพทที่เหน็บพุงออกมาจ้องสามทหารเสียมของเรา.

“ทังไม้และยกมือขึ้น!” มันพุดอย่างเด็ดขาด “มึงเสียมเข้ามาในบ้านกูทำไม?”

ด้วยรีวอลเวอร์กะบอกนี้ทำให้พล, นิกรต้องปฏิบัติตามคำสั่ง แต่อาเสียมถือคู้แสมยี่นยืมแป้น ดูเขาไม่หวาดหวั่นกับกะสุนปืนเลย.

“ฉันทบอกให้แกยกมือขึ้น ได้ยี่นไหม?”

กิมหงวนลั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“ยกไม่ได้หรอก พี่ชาย”

“ทำไมถึงยกไม่ได้?” อ้ายเหี้ยวตวาดแหว็ด.

“ชนจ๊กกะแร๊ย้งไม่ได้โกน”

หัวหน้าจระชนขบกรามแน่น มองดูกิมหงวนด้วยแวตาดมิ่งทึ่ง ที่พบกันจึ้นในร้านขายอาหารมันเข้าใจว่าสามเกลอเป็นแจ็ก แต่บัดนี้มันรู้แล้วว่าทั้งสามคนเป็นคนไทยและอาจเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบก็ได้

“ยกมือขึ้นเดี๋ยวนี ถ้ามึงไม่ยกกูจะยิงมึงทันที”

เสี่ยหงวนหัวเราะอย่างใจเย็น

“ยิงด้วยปืนนะหรือ?”

อ้ายเหี้ยวจึ้ยปาก

“เออซีวะ”

แทนที่กิมหงวนจะปฏิบัติตามคำสั่ง เขากลับเดินที่อ้อเข้ามาหาเจ้าเหี้ยวกับพรรคพวกของมัน ซึ่งยืนรวมกันอยู่เป็นกลุ่มทั้งหกคน.

ชายหน้าเสี่ยมกะดิกนิ้วลั่นไกทันที ศูนย์ปืนตรงระดับท้องอาเสี่ย

ปัง!

พล, นิกรใจหายวาบ เข้าใจว่าชีวิตของกิมหงวนต้องสิ้นสุดเสียแล้ว แต่ความประหลาดมหัศจรรย์ใจได้บังเกิดขึ้น ด้วยอำนาจพระสมเด็จจวัดระฆังที่กิมหงวนห้อยคออยู่ กะสุนปืนรีวอลเวอร์ก็หาระคายผิวหนังเขาไม่.

เสี่ยชั้นนอกอาเสี่ยตอนเหนือกะคุมเม็ดที่ ๔ ปรากฏเป็นรอยไหม้ ความแรงของลูกปืนทำให้กิมหงวนเซถอยหลังไป ๒ ก้าว อาเสี่ยแหกปากหัวเราะลั่น ส่วนเจ้าเหี้ยวกับสมุนของมันนัยตาเหลือก ยืนตะลึงพริ้งเพลิดไปตามกัน.

เสี่ยหงวนมองดูหน้าจอมจระชนแล้วยักคิ้วแผล็บ

“ไจ - พี่เหี้ยว ปืนของพี่นะมันยั้งน้องไม่เข้าหรอกน่า”

เจ้าเหี้ยวตกใจจนเสี่ยขวัญ มั่นยกปืนขึ้นเล็งยิงอีก ๒ นัด

ปัง! ปัง!

กิมหงวนเซเซ่ต ๗ ล้มลงกั้นกะแตก แต่รีบผลุดลุกขึ้นโดยเร็ว ยกมือปิดรอยที่ถูกยิง

“อย่าเล่นน่า จ๊กกะจี้จะตายโหง วางปืนเสี่ยเถอะ แล้วก็กั้มลงกราบดินเข้า ม่ายจั้นพอกะทืบตายหาเลย”

เจ้าเหี้ยวก็คือชายชาติเสือคนหนึ่ง มันเหี้ยงปืนพกไปทางมุมห้อง ปราดเข้าประชิดตัวกิมหงวน พลงเหวี่ยงหมัดสะวงขวาไปเต็มแรง อาเสี่ยกั้มศึร์ชะหลบรอดเร็วราวกับลึง แล้วอ๊ับเปอร์ดัดปังเข้าให้ ถูกท้องเจ้าญวนหนุ่มดัง พลั๊ก!

พี่เอี้ยวเซถอยหลังล้มลงก้นกะแทกทันที บริวารของอ้ายเอี้ยวต่างพะยักหน้ากัน แล้วเฮโรเข้าเล่นงาน 'สามทหารเสือ'

มวยหมู่ระหว่าง ๓ ต่อ ๖ จึงเริ่มต้นอย่างเผ็ดร้อน พลเปิดฉากการต่อสู้แบบพยัคฆ์ร้ายฟาดพัดลูก กวาง เขาซกอ้ายโย่งโก๊ะคนหนึ่งกรอบเข้าให้ถูกชอกคางพอดี มันผงะหงายไปตามหมัด หมอบโค้งโค้งตูดโด่ง อยู่ข้าง ร.อ. เลื่อน ซึ่งนอนสลบไสลไม่ได้สติ.

อาเสี้ยกะโดดโลดเต้นเหมือนจิ้ง ใช้ดุ้นแส้มตีซ้ายปายขวาอย่างอุตุตะตุตเหมือนกับฟองทรายทหาร เอกแผ่นดินถึง ตอนตีฝ่าทหารฮวนเข้าไปช่วยกองทัพใหญ่ซึ่งตกอยู่ในที่ล้อม.

เป๊ก! โป๊ก! ป๊อก!

ดุ้นแส้มสัมผัสสักระยะบานอ้ายพวกแนวที่ ๕ โดยไม่เลือกหน้า เจ้าเอี้ยวองมาข้างหลัง กะโจนพรวดซึ่ห ลังกิมหงวนเหมือนเล่นตั่งเต มือซ้ายลือคคออาเสี้ยมือขวาจับข้อมือแย่งดุ้นแส้ม.

“เฮ้ย ๆ ๆ” กิมหงวนเอ็ดตะโร “อย่าเล่นแย่งไม้ซีไว้ว แล้วจะไปสู้ยังงีงเล่า ลงไว้ว, ตัวหนักจะตายห่า อ้อย - อย่าลือคคอ ประเดี้ยวลูกกะเดือกหลุด อ้อย - กลัวแล้ว อย่าเล่น”

นิกรกำลังพันตุ๊กกับสมุนเจ้าเอี้ยวคนหนึ่ง ได้ยินกิมหงวนร้องอะอะก็ทำเลื่องมองดูชนิดหนึ่ง แล้วตะโกน บอก

“สนับมือยังงีงละไว้ว เหวียงเข้าไปสิ”

กิมหงวนนึกขึ้นได้ เขามองดูสนับมือซึ่งสวมอยู่ในมือเขา แล้วอาเสี้ยก็หัวเราะก๊าก

“ลงซีเฮ้ย อ้ายเอี้ยว, ปู้โธ - เห็นกูเป็นม้าไปได้ ไม่ลงพ่อชกด้วยสนับจุมุกปิดไม้รู้ณา”

อ้ายเอี้ยวเงื้องอคอกกะแทกกลางกลางศึระะกิมหงวนดั่งพล็อก

“โ้ย!” กิมหงวนตะโกนสุดเสียง “พ่อไม่ยอมละมึง เล่นถองกะบาน” แล้วอาเสี้ยก็ง้างหมัดที่สวม สนับมือขึ้นชกหน้าเจ้าเอี้ยวเต็มแรง.

สนับมือถูกปากครึ่งจุมุกครึ่งพอดี ยังผลให้ชายหน้าเสี้ยมปล่อยมือที่ลือคคอกิมหงวนออก แล้วร่าง ของมันก็ถ่วงลงบนพื้น อาเสี้ยหมุนตัวกลับยกมือทั้งสองเงื้องขึ้นสุดแขน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันฟาดลงไปกลางกะ บานหัวหน้าจระบุรุษเต็มแรง

พล็อก!

อ้ายเอี้ยวค่อย ๆ หลับตาอ้อมยิ้ม เสี้ยหงวนยกเท้าขวาเตะเข้าใต้กะโดงคางอีกทีหนึ่ง ร่างของชายหน้า เสี้ยมผงะหงายนอนเหยียดยาวอยู่กลางห้อง ไม่มีโอกาสที่จะลุกขึ้นมาทำการต่อสู้ได้อีกแล้ว.

ในเวลาเดียวกัน พลก็เตะเจ้าหยองกรอดคนหนึ่งลงไปจุกแอ๊ด ๆ อยู่มุมห้อง คราวนี้พรรคพวกของ อ้ายเอี้ยวยังคงเหลืออีก ๓ คนเท่านั้น และไม่มีแกใจที่จะคิดต่อสู้ แต่ก็จำเป็นต่อสู้อย่างหมาจนตรอก.

กิมหงวนโยนสนับมือและดุ้นแส้มทิ้ง เขากันพลและนิกรให้มาอยู่ข้างหลังเขา แล้วพะยักหน้ากับ เพื่อนเกลอทั้งสอง

“อ้าวเอง - อ้ายสามคนนี่นะ ตะละคนตัวขนาดลูกหมาขอม ๆ เท่านั้น ตะเสียทีสองทีซี้คร้านจะวิ่งไม่รู้ทางไป”

พุดจบกิมหงวนก็ย่างสามขุมเข้าไปหาจระบुरुขทั้งสาม อาเสี้ยยี่นหน้าไปหาเจ้าลูกน้องของอ้ายเี่ยวคนหนึ่ง.

“เฮ้า - แกเล็กกว่า ฉันทให้แกชกก่อนหนึ่งที”

เจ้าหนุ่มเชื้อชาติญวนไม่ยอมให้โอกาสอันดีงามเช่นนี้ผ่านไป มันควงหมัดขวาชกปังเข้าให้ น้ำหนักหมัดอันแข็งแกร่งของมัน ทำให้กิมหงวนกั้นจำบ่าหูอื้อนัยตาตาย ถึงกับสะบัดหน้า.

อาเสี้ยยี่นหน้าปายนัยตาถลน เขาพรวดพราดลุกยืน กะโจนพรวดเข้ากอดปล้ำคู่ต่อสู้ซึ่งตัวเล็กกว่าเขาตั้งเป็นกอง แล้วกิมหงวนก็แบกขึ้นปาพาเดินไปที่หน้าต่าง ทุ่มโครมลงข้างล่าง อ้ายหมอนั้นถ้าไม่คอคักตายก็คางเหลือง

ทันใดนั้น, มีเสียงเอะอะกรียวกราวของคนหลายคนวิ่งเข้ามาในบ้าน เจ้าหน้าที่ตำรวจกับหน่วยทหารแผนกป้องกันภัยทางอากาศนั่นเอง เขาเหล่านี้พากันเดินตรวจท้องที่มามาตามถนน ราษฎรคนหนึ่งได้แจ้งให้ทราบว่า ในตรอกนี้ที่บ้านหลังหนึ่ง มีการต่อสู้และยิงกันด้วยปืน เจ้าหน้าที่ตำรวจและทหารจึงพากันวิ่งเข้ามาในตรอก แลเห็นราษฎรยืนมุงดูเหตุการณ์อยู่หน้าบ้านเจ้าเี่ยว พวกเจ้าพนักงานก็ตรุกันเข้าไป.

ตำรวจและทหารรวม ๘ คน วิ่งขึ้นบันไดตรงเข้ามาในห้อง กิมหงวนกำลังพันตุ๊กกับลูกน้องของอ้ายเี่ยว ๒ คนอย่างทรหด อาเสี้ยยี่นหน้าปายชวาหลอกต่อยหน้าแล้วตะพุง เหวี่ยงด้วยศอกตีด้วยเข่า, ทูบ, ถอง, ตะ, ถีบ, กะทืบ พัลวันพัลแก รวดเร็วราวกับจักรผัน.

นายร้อยตำรวจโทซึ่งมือบอกลูกน้องของเขา

“จับ - จับให้หมด”

พวกทหารและตำรวจตรุกันเข้าห้ามและจับกุมลูกน้องทั้งสองของเจ้าเี่ยวและอาเสี้ยยี่นหน้ากฤษณ์แจมือกริ้วบ ยืนตีหน้าปูเลียน ๆ ไปตามกัน.

พลกับนิกรช่วยกันอธิบายเรื่องราวให้เจ้าพนักงานทราบว่า เจ้าเี่ยวกับพรรคพวกของมันทั้งหกคนนี่คือรวมทั้งเจ้าคนที่ถูกกิมหงวนทุ้มลงไปทางหน้าต่างด้วยได้ช่วยกันกลุ่มมุ่มทำร้ายนายร้อยเอกเลื้อน ซึ่งอ้ายเี่ยวได้มอมเหล่าและหลอกลวงมาจากร้านขายอาหารข้างโรงพยาบาลนคร แล้วพล, นิกร, กิมหงวนก็ติดตามมาจึงเกิดการต่อสู้กันขึ้น.

ในที่สุดพลก็แสดงตัวให้นายร้อยตำรวจทราบว่า เขากับนิกร, กิมหงวนเป็นนายเรืออากาศตรี ประจำฝูงขับไล่ที่ ๑ แห่งฝูงบินนาวี.

ตอนสุดท้ายนายพัชราภรณ์กล่าววว่า

“ช่วยกันแก้ไขและน่านายทหารม้าคนนีไปส่งโรงพยาบาลเถอะครับ อ้อ-แล้วก็นั้นเพื่อนของผมนายเรืออากาศตรี สงวน ไทยแท้ โปรดไขกุญแจมือปล่อยเขาเป็นอิสระเถอะครับ”

นายร้อยตำรวจสะดุ้งโยง หันควับมามองดูอาเสี้ย แล้วยิ้มแห้ง ๆ กล่าวถามพล

“ไหนครับ - คนไหน?”

ก่อนที่พลจะตอบอาเสี้ยได้แหกปากเอ็ดตะโรลั่นห้อง.

“นี่ - คนนี้ยะคุณโปลิต คุณหน่วยก้านท่าทางของผมไม่รู้หรือ รูปร่างสง่างามอย่างผมนี้ ใคร ๆ เห็นแวบเดียวก็ต้องจำได้ว่าเป็นนายทหารอากาศ วัทโธ - คุณนี้มีตาเสียเปล่า ๆ แต่หาผมไม่ ประเดี้ยวพอพองเอาดาวออกจากป่าเสียเลย คุณรู้ไหมว่าคุณไม่มีอำนาจที่จะใส่กุญแจมือนายทหารสัญญาบัตร?”

นายร้อยตำรวจไทยก็มีวันทยาหัตถ์กิมหงวน

“ประธานโทษเถอะครับ เราเข้าใจว่าคุณเป็นคนร้าย หวังว่าคุณคงจะอภัยให้พวกเรา”

กิมหงวนค้อนควับ

“เอะเถอะ อภัยนะอภัยได้ แต่ไขกุญแจออกเสียทีซีคุณ”

นายโปลิตกลืนน้ำลายเอือก ยกมือตบกะเป๋าสื่อกางเกง

“ตายจริง! ผมไม่ได้เอากุญแจมาเสียด้วย จู๊ย ๆ ๆ ไปไขที่สถานีตำรวจเถอะครับ”

อาเสี้ยกะโดดตัวลอย

“ไปไขที่โรงพัก? วิเศษจริงคุณ ผมก็ต้องเดินตากหน้าไปจนถึงโรงพักนะซี?”

นายตำรวจหัวเราะ

“จะทำอย่างไรได้ละครับ?”

“ว้า -“ กิมหงวนร้องลั่น “ผมอยากเตะคุณจังให้ดินตายซี ฮี๊ย - กว่าจะไปถึงโรงพักผมไม่อายุเขาแยหรือ?”

นายตำรวจอมยิ้ม

“จะเป็นอะไรไปครับ พร่างไฟกันทั่วทุกหนทุกแห่ง ใครจะมองเห็นหน้าคุณ”

อาเสี้ยแสดงกิริยาฮึดฮัด

“ไม่ยอมละ ผมต้องฟ้องคุณแน่ ๆ บ้าฉิบหายเลย!”

“โธ - มันไม่ใช่ความผิดของผมนี่ครับ” นายโปลิตพูดเสียงอ่อย “ผมเห็นคุณกำลังชกกับอ้ายพวกนี้ ผมก็ต้องรวบเอาไว้ก่อนซีครับ อ้า - ลูกกุญแจไม่มีจริง ๆ ครับ”

กิมหงวนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ยังงั้นก็รีบพาผมไปโรงพักเร็ว ผมต้องฟ้องคุณแน่ ๆ”

นายโปลิตถอนหายใจหนักหน่วง เขาสั่งพลตำรวจและขอร้องให้เจ้าหน้าที่ทหารช่วยกันปฐมพยาบาล ร.อ. เลื่อนกับเจ้าเอี้ยวและพรรคพวกของมันอีก ๒ คนซึ่งสลบไหลหมดสติไปตามกัน.

อีกสักครู่หนึ่ง, ร.อ. วรณวิไลก็ฟื้นคืนสติ เจ้าเอี้ยวกับสมุนทั้งสองก็ฟื้นจากสลบเช่นเดียวกัน ร.อ. เลื่อนมองดูคณะตำรวจกับพล, นิกร, กิมหงวนด้วยความแปลกใจ

“เอ๊ะ - นี่ผมเป็นอะไรไป?” นายทหารม้ารูปหล่อพูดอย่างสงนสนเทห์ “ที่นี่ที่ไหนกันครับ?”

พลซี้มือไปที่เจ้าเอี้ยว

“คุณดูอ้ายเอี้ยวซีครับ แล้วคุณก็จะรู้ว่าคุณเป็นอะไรไป?”

ร.อ. เลื่อนหันควับมาทางชายหน้าเสียม พอแลเห็นหน้าเจ้าเอี้ยว ใบหน้าของนายทหารม้าก็ถมึงถึงเขายกมือชี้หน้าเจ้าหนุ่มญวน

“อ้ายเอี้ยว! มึง - มึงคือแนวห้า สัตว์มหาอุบาทว์ของชาติไทย ฮะ - ฮะ มึงหลอกเอากูมาฆ่า มึง - วาระสุดท้ายของชีวิตมึงแล้ว” พุดจบ ร.อ. วรรณวิไลก็พะยุงกายลุกขึ้นยืน หันมาพูดกับนายร้อยตำรวจ “คุณ - อ้า - -“

“ผมชื่อบรรจงครับ”

“ขอบคุณครับ ผม - นายร้อยเอกเลื่อน วรรณวิไล โปรดค้นบ้านอ้ายเอี้ยวเดี๋ยวนี้ มันต้องเป็นแนวที่ห้า แน่ ๆ มันหลอกหลวงผมให้ตายใจ มันมอมเหล้าผม แล้วก็พาผมมาที่นี่ พยายามจะฆ่าผม ซึ่งเป็นการตัดกำลังทหารส่วนหนึ่ง ในฐานะที่ผมเป็นผู้บังคับกองร้อยทหารม้า”

นายตำรวจรับคำ หันไปสั่งตำรวจลูกน้องของเขา กับขอร้องให้ทหารที่มาด้วยช่วยกันค้นบ้านเจ้าเอี้ยว ต่อจากนี้ ร.ต.ท. บรรจงก็แนะนำให้นายทหารม้ารู้จักกับ ‘สามทหารเสือ’ แห่งฝูงบินนาวี.

“นี่คือ นายเรืออากาศตรี พล พัทธราภรณ์ครับ นั่นท่านผู้นั้น นายเรืออากาศตรี นิกร การุณวงศ์ และท่านที่สูงชะลูดคนนั้นคือ จ่าอากาศตรี สงวน ไทยแท้”

อาเสี่ยสะดุ้งโหยง

“เฮ้ - เฮ้ ๆ! คุณโปลิศ” กิมหงวนเอ็ดตะโร “ทำไมถึงมาถอดยศผมล่ะ แล้วกันซีโว้ย, อ้าวเป็นนายเรืออากาศตรี ไม่ใช่จ่าอากาศตรีจ๊ะ พ่อมหาจำเวิญ”

นายตำรวจทำหน้าบึ้งแบ้วชอบกล

“ง่า - ขอโทษครับ ผมจำผิดไป” แล้วเขาก็หันมาพูดกับนายทหารม้า “อ้า - ท่านผู้นั้น คือ นายเรืออากาศตรีสงวนครับ”

ร.อ. เลื่อนทำตาปริบ ๆ

“แล้วทำไมถึงต้องใส่กุญแจมือล่ะครับ?”

นายโปลิศยิ้มเล็กน้อย

“เป็นความผิดของผมเองครับ ผมเข้าใจว่าคุณสงวนเป็นพวกก่อการร้าย จึงรีบใส่กุญแจมือไว้ก่อน”

“อ้าว - ไซ้ออกเสี่ยซีคุณ แล้วกัน”

ร.ต.ท. บรรจงหัวเราะหึ ๆ

“ไซ้กะลิงอะไรล่ะครับ ลูกกุญแจอยู่โรงพักผมไม่ได้เอามา”

นายทหารม้าสะดุ้งโหยง แล้วหัวเราะคิก มองดูกิมหงวนอย่างขบขัน

“แย่น้อยนะครับคุณ กว่าจะเดินไปถึงโรงพัก” เขาพูดพลางหัวเราะพลาง.

กิมหงวนชักฉิว เลยตวาดเวียด

“หัวเราะตะหวัทตะบวยอะไรกัน? โธ่ - เห็นเป็นของชั้นไปได้”

ร.อ. เลื่อนหยุดหัวเราะทันที แต่อ้ายเยี้ยวปล่อยก้าก อาเสี้ยววิ่งเข้ามายกเท้าถีบ ชายหน้าเสี้ยวมเซเซตืด ๆ หกล้ม.

“นี่แน่ะ - อ้ายห้าร้อย! มึง - มึงจะต้องถูกยิงเป้ารู้ไหม?”

“เออ - ช่างกูเถอะวะ” อ้ายเยี้ยวพูดยิ้ม ๆ “ยังดีกว่ามึงวะ อยู่ดี ๆ ไม่มีความผิดถูกใส่กุญแจมือ เฮอะ - ถ้าพ่อรู้แต่แรกว่าเป็นนักบินละก้อ พ่อกะชวักไล่เสียแล้ว”

“ถุย!” อาเสี้ยวร้องลั่น “แกยิงฉันตั้งสองนัดยังไม่เข้า แล้วยังจะคุยโม้อีก อ้ายกัลยเฮี้ย จำหน้าข้าไว้เถอะวะ นี่แหละนักบินชั้นเสื่ออากาศของประเทศไทย” แล้วกิมหงวนก็หันมาทางนายตำรวจ “ว่าไงกันคุณ, ไปโรงพักกันหรือยังเล่า ผมรำคาญจะตายหาแล้ว”

ร.ต.ท. บรรจงยิ้มอ่อนโยน

“เดี๋ยวจี๋ครับ เรากำลังค้นบ้านอ้ายเยี้ยว ถ้าคุณรีบร้อนก็ไปก่อนจี๋ครับ”

อาเสี้ยวทำคายน

“ผมจะไปได้อย่างไร ติดกุญแจมือเช่นนี้ ฮี - ผมต้องฟ้องคุณคุณแน่ ๆ คุณทำให้ผมเสื่อมเสียความอิสสรภาพ”

นายโปลิศสันศิริชะช้า ๆ

“สุดแล้วแต่คุณจะกรุณาเถอะครับ” พูดจบเขาก็เดินเข้าไปในห้อง ช่วยลูกน้องของเขาค้นหาเอกสารพะยานวัตถุต่าง ๆ.

พลกับนายทหารม้าคุยกันอย่างสนิทสนม เขาได้เล่าเรื่องราวให้ ร.อ. เลื่อนฟังโดยตลอด ตั้งแต่เขา กับนิกร, กิมหงวนเข้าไปในร้านขายอาหาร พบเจ้าเยี้ยวอยู่ตามลำพัง และพลสงสัยว่ามันก็คงจะเป็นแนวที่ ๕ เขาสามคนจึงแกล้งทำเป็นเจ๊กคอยสังเกตอาการปฏิกิริยาของเจ้าเยี้ยว จนกระทั่ง ร.อ. เลื่อนเข้าไปพบกับมัน.

ร.อ. วรณวิไลได้กล่าวคำขอขอบอกขอใบปล, นิกร, กิมหงวนมากมาย ทั้งสี่คนสนทนากันอย่างกันเอง อีกสักครู่หนึ่ง ร.ต.ท. บรรจง ก็นำตำรวจและทหารออกมาจากห้อง ผลของการตรวจค้น ได้เอกสารและพะยานวัตถุมากมาย อันแสดงให้เห็นแน่ชัดว่า เจ้าเยี้ยวกับบริวารของมันเป็นจาระกรรม.

“ได้อะไรบ้างไหมครับ?” นายทหารม้าถามยิ้ม ๆ

“ได้หลายอย่างครับ เจ้าเยี้ยวไม่มีหวังที่จะรอดพ้นจากถูกยิงเป้าแล้ว ไปเถอะครับ ผมขอเชิญคุณและคุณทั้งสามไปโรงพักเดี๋ยวนี”

อาเสี้ยวถอนหายใจเฮือกใหญ่ รีบเดินนำหน้าพาตำรวจ, ทหาร และพวกจาระบุรุษกับเพื่อนเกลอทั้งสองออกไปจากบ้าน.

คำสั่งผู้บังคับฝูงบินนาวิ ที่ส่งมาทางโทรเลขเมื่อเช้านี้ มีข้อความว่า บัดนี้กองทัพเรือของฝรั่งเศสในอินโดจีน ไม่มีกำลังรบพอที่จะรุกรานหรือล่องลำเข้ามาในน่านน้ำของเราได้อีกแล้ว ฉะนั้นจึงให้ผู้บังคับฝูงบินทำใหม่ ส่งฝูงบินนาวิทั้งสามฝูง เดินทางกลับสัตตหีบ ตอน ๑๖.๐๐ น. วันนี้ เพื่อจะได้ไปรวมกำลังส่วนใหญ่ที่นั่น ร่วมงานกับกองทัพเรือต่อไป.

๕ วันในจันทร์ พล, นิกร, กิมหงวน ยังเที่ยวไม่ทันทั่วก็ต้องกลับ เสียหงวนอาลัยจันทร์มาก เขารู้สึกว่า สุขภาพสตรียวนมีอะไร ๆ ดีกว่าสุขภาพสตรีไทยเป็นกอง.

สามเกลอไปเที่ยวจังหวัดเมื่อตอนสาย กิมหงวนได้ซื้อเสื้อจันตะบูรมาหลายผืน และของพื้นเมืองเป็นต้นว่า กุ้งแห้ง, กะปิ, น้ำปลา, ปลาเค็มอีกมากมายบรรจุทุกไว้ในเครื่องบินของเขา.

๑๕.๓๐ น.

ฝูงเครื่องบินขับไล่และเครื่องบินโจมตีทั้งสามฝูงจอดอยู่ในสนามบินทำใหม่เป็นแถวหน้ากะดานบรรดานักบินกับพลปืนหลัง ยืนหรือนั่งจับกลุ่มสนทนากันเป็นหมู่ ๆ ทุกคนแต่งเครื่องสำหรับบินครบครันเตรียมตัวเดินทางกลับสัตตหีบ.

พล, นิกร, กิมหงวน ยืนคุยกันอยู่หน้าโรงเก็บ มีเพื่อนทหารอากาศอีก ๑๐ กว่าคนล้อมรอบเขา อาเสียกำลังคุยไม่เล่าให้เพื่อน ๆ ฟังถึงการสู้รบระหว่างเขากับ 'อ้ายหางเขียว' ที่เหนือสนามบนศรีโสภณ จริงบ้างโกหกบ้าง แต่โดยมากมักจะโกหก.

ขณะที่อาเสียกำลังพ่นน้ำลายแตกฟองนั้น เสียงหวูดสัญญาณภัยทางอากาศก็ดังครวญครางขึ้น บอกให้ทหารอากาศทุก ๆ คนได้ทราบทั่ว เครื่องบินเข้าศึกได้ล่องลำเข้ามาในดินแดนของเราแล้ว.

การสนทนาหยุดชะงักทันที นักบินทั้งหมดและช่างอากาศต่างวิ่งไปประจำเครื่องบินของตน เตรียมขึ้นทำการต่อสู้.

น.ท. หลวงเหาะวิหคเหิร ผู้บังคับฝูงบินทำใหม่ได้รับรายงานทางโทรศัพท์สนามจากยามอากาศแจ้งว่าเครื่องบินของฝรั่งเศส ๓ เครื่อง กำลังบินเข้ามาในเขตจังหวัดจันทร์บุรีในระยะสูง คุณหลวงเหาะ ๆ สั่งเปิดเตร่ไซเลนบอกเหตุอันตราย และสั่งให้ ร.อ. เกียรติ กิตติกาจรัให้จัดเครื่องบินขับไล่ ๓ ลำขึ้นทำการต่อสู้.

ร.อ. เกียรติวิ่งตรงมาที่หมู่เครื่องบินโดยเร็ว เขาร้องตะโกนระบุชื่อ 'สามทหารเสือ'

"คุณพล! คุณนิกร! คุณสงวน! นำเครื่องบินขึ้นต่อสู้เข้าศึก"

สามเกลอนั่งอยู่ในเครื่องบินของเขาเรียบร้อยแล้ว เมื่อได้ยินคำสั่งต่างก็แสดงกิริยาลิงโลดดีอกดีใจ.

'กะทิงเปลี่ยว' หมายเลข ๑ - ๒ และ ๓ คือ 'อ้ายหางดำ' ถูกหมุนใบพัดส่งเสียงครางลั่นสนาม แล้ว 'วู้วกะทิง' หมายเลข ๑ ก็วิ่งปราดทวนลมบินขึ้นสู่อากาศอย่างรวดเร็ว หมายเลข ๒ ติดตามไล่กันขึ้นไป 'อ้าย

ทางด้าน 'วิงวินเวียนเดี่ยว' ชายชาวตะแคงปัก มีกิริยาบ้า ๆ บอ ๆ เหมือนคนขับ แล้วก็บินวิ่งขึ้นจากสนาม พวกนักบินที่ยืนดูอยู่ข้างล่างพากันหัวเราะลั่น.

สามเกลอนำเครื่องบินรวมกันเป็นหมู่ ร.ต. พล พัทธราภรณ์ เป็นผู้นำ 'กะทิงเปลี่ยว' ทั้งสามลำเชิดหัวขึ้นสูงลิบในเวลาไม่ถึง ๑๕ วินาที แล้วพลก็นำเพื่อนร่วมตายทั้งสองออกค้นหาข้าศึก.

โน่น - ที่ขอบฟ้าข้างหน้า หมู่เครื่องบินขับไล่ของศัตรู ๓ เครื่อง กำลังข้ามภูเขาตรงเข้ามา นายพัทธราภรณ์ยกมือชี้ให้นักรและกิมหงวนมองดู ทั้งสองพะยักหน้ารับทราบ ต่างเร่งเครื่องยนตร์เต็มที่ นำเครื่องบินคู่ชีวิตเข้ารับมือข้าศึก.

การประจัญบานบนเวหาเริ่มเปิดฉากอีก ฝรั่งเศสส่งเครื่องบิน ๓ ลำนี้เข้ามาเพื่อหวังจะโจมตีที่มั่นในทางทหารของเราด้วยลูกระเบิดเพลิงขนาดเล็ก นักบินที่เดินทางมานี้เป็นนักบินหน้าใหม่เพิ่งมาจากอาฟริกาเมืองขึ้นของฝรั่งเศส จึงคึกคะนองและประมาทในสมรรถภาพของนักบินไทย ซึ่งผู้บัญชาการทหารอากาศแห่งอินโดจีนได้โกหกปกปิดให้ฟังว่า นักบินไทยชี้ขาดตายที่สุด ใช้เครื่องบินสมัยตั้งแต่ท่านเดอกูส์ยังเป็นเด็กควบอยหากินอยู่ตามหน้าโรงหนังที่ปารีส นักบินไทยนอกจากจะชี้ขาดแล้วการบังคับเครื่องบินยังใช้ไม่ได้.

ครั้นเมื่อนายต่าน้ำข้าวทั้งสามได้เห็นฮ็อกพื้นฐานของกองทัพอากาศไทยบินรีเข้ามาอย่างอาจหาญ นายฝรั่งเศสก็รู้สึกตัวทันทีว่า ตนถูกผู้บัญชาการต้ม เคอร์ทิสฮ็อกเป็นเครื่องบินทันสมัย มีความเร็วขนาดตีไฟแอนด์หรือสปีดไฟร์ของอังกฤษ หมูที่เขาคิดไว้กลายเป็นวัวกะทิงไปเสียแล้ว หรือถ้าจะเป็นหมูก็ต้องเป็นหมูป่าเขี้ยวตันเถื่อไม่ได้ง่าย ๆ

อย่างไรก็ตาม เมื่อได้มะเข็ญหน้ากันเช่นนี้แล้ว นักบินฝรั่งเศสทั้งสามนายก็จำใจต้องต่อสู้กับนักบินไทย.

'กะทิงเปลี่ยว' ๑ - ๒ - ๓ ขยายแถวห่างออกไปและทำท่าผาดโผนต่อสู้กับข้าศึกตัวต่อตัว 'ยุ่งก้นปล่อง' (คือตราเครื่องบินฝรั่งเศส) เริ่มพ่นกะสุนปืนกลออกจากลำกล้อง พล พัทธราภรณ์บังคับเครื่องบินให้ตะแบงขวายิงโต้ตอบอย่างดุเดือด เสียงปืนกลดังสนั่นหวั่นไหว การยิงอันแม่นยำของพลทำให้กะสุนปืนนัดหนึ่งทะลุศีรษะนักบินผู้ขับยุ่งก้นปล่องหมายเลข B.66 ตายคาที่นั่น แล้วเครื่องบินที่ไม่มีใครบังคับก็ควงส่ววนลิว ๆ ลงสู่พื้นโลก พลรู้สึกแปลกใจมากเขาคิดว่าการบินของเขาคงจะพลุ๊กมากกว่าความแม่นยำ.

นักบินเมืองขึ้นแห่งอาฟริกาเริ่มเสียขวัญ และพิศวงงงงวยที่ 'เสื่ออากาศ' ของประเทศไทยยิงปืนได้ดีเกินคาด ร.ท. สับปะรังเคที่ถูกพลยิงตายเป็นนักบินที่เก่งกล้าสามารถยากที่จะหาตัวจับ ฉะนั้น 'ยุ่งก้นปล่อง' ทั้งสองตัวจึงต่างรีบผละออกจากกรอบทันที บินหนีไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ.

พล, นิกร, กิมหงวนกระโดดลงมาจากเครื่องบินด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม นายพัทธราภรณ์พาเพื่อนเกลอตรงเข้ามาหาหลวงเหาะ ๆ ต่างขีดเท้าตรงก้มศีรษะกระทำความเคารพ แล้วพลก็รายงานผลของการปฏิบัติงาน ให้ผู้บังคับฝูงบินทำใหม่ทราบโดยละเอียด.

หลวงเหาะ ๆ ปลื้มใจอย่างยิ่ง ยื่นมือให้พล, นิกร, กิมหงวนจับทีละคน

“เก่งมาก ๆ ๆ น้องชาย สมควรแล้วที่เธอสามคนเป็นเสื่ออากาศ”

กิมหงวนยื่นมือเปียสละเอวท่านเบา ๆ

“ง่า - ใต้เท้าครับ”

คุณหลวงพะยั๊กหน้า

“ว่าไงน้องชาย?”

อาเสี้ยมยิ้มเล็กน้อย แกว่งแขนทั้งสองข้างไปมา

“พวกเราพอจะมีหวังได้เป็นนายเรืออากาศโทไหมครับ?”

หลวงเหาะ ๆ หัวเราะก๊าก

“เล็กน้อย ๆ ก็แยะนะซีเธอ การเลื่อนยศนั้นต้องมีความดีความชอบเป็นพิเศษ”

“อ้อ - อย่างนี้ไม่เรียกว่าพิเศษหรือครับ?”

ผู้บังคับฝูงอีม

“การขับไล่ข้าศึกเช่นนี้ ถ้าเรียกว่าเป็นความชอบพิเศษละก็อ ไม่เข้านักบินในกองทัพอากาศของเรา คงเต็มไปด้วยนายพลและจอมพลอากาศ”

เสี้ยมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่เล็กน้อยก็ไม่ใช่ไรครับ อย่างลดยศก็แล้วกัน แะะ - แะะ - พวกผมจะต้องกราบลาใต้เท้าแล้ว รู้สึก อาลัยใต้เท้ามากเชียวครับ”

คุณหลวงยกมือตอบว่าอาเสี้ย

“แล้วเราคงจะได้พบกันอีก ฉันพอใจในความกล้าหาญของเธอทั้งสามมากมาอยู่กับฉันใหม่ละ ฉัน จะรายงานขอไป”

ร.อ. เกียรติ พุดเสริมขึ้นทันที

“เห็นจะไม่สำเร็จหรอกครับ ใต้เท้า”

หลวงเหาะ ๆ หันมาทางผู้บังคับฝูงขับไล่

“ทำไมละ คุณเกียรติ”

ร.อ. กิติกำจรยิ้มอ่อนโยน

“ผมจะต้องคัดค้านนะซีครับ นักบินอย่างนี้อยู่ฝูงไหนฝูงนั้นก็เด่น”

หลวงเหาะ ๆ หัวเราะก๊าก เปลี่ยนสายตามาที่นายพัชราภรณ์

“รูปร่างอย่างเธอไม่น่าจะเก่งกล้าสามารถอย่างนี้เลย ให้ตายซี ฉันกล้าพยากรณ์ได้ว่า เธอจะต้อง เป็นริชโธเฟนคนที่สอง”

“ขอบพระคุณครับ” พลพุดนอบน้อม.

การสนทนาหยุดชะงักเพียงเท่านี้ เสียงแตรเดี่ยวเป่าสัญญาณเตรียมตัว บรรดานักบินและพลปืน หลังต่างวิ่งเหยาะ ๆ ไปขึ้นเครื่องบินของตนเตรียมตัวออกเดินทางกลับสัตตหีบ.

ร.อ. เกียรติ กิติคำจร กับผู้บังคับฝูงบินโจมตีอีกสองคนได้ร่ำลาหลวงเหาะวิหคเหิร คุณหลวงได้กล่าวอวยพร และรู้สึกอาลัยพวกนักบินนาวิมาก บรรดานักบินช่างอากาศและพลปืนหลังของกองบินทำใหม่ทุก ๆ คนยืนออกกันอยู่หน้าโรงเก็บ ไซโยให้ร้องให้เพื่อนนักบินนาวิจะที่ลาไป.

๑๖.๐๐ น.ตรง

ฝูงบินนาวิทั้งสามฝูง ส่งเสียงครางกระหึ่มลั่นสนาม ระดมกับเสียงไซโยของเพื่อนทหารอากาศ.

ฝูงกะทิงเปลี่ยนในบังคับ ร.อ. เกียรติ กิติคำจร เล่นไล่กันเป็นคู่ ๆ ขึ้นสู่ท้องเวหา แล้วเครื่องบินโจมตีอีก ๒ ฝูงก็ขึ้นทะยอย ๆ กันไป เมื่อได้ทัศนาวัตรอําลากกองบินทำใหม่แล้ว ก็พายโจมตีหน้าตัดตรงไปสู่ฐานทัพสกัดตี.

ป.อินทรปาลิต

วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๘๔

พิมพ์ครั้งแรก สำนักพิมพ์เพลินจิต ราคา ๓๕ สตางค์